

କର୍ମଚାରୀ

କର୍ମଚାରୀ

କର୍ମଚାରୀ

ക്ലോപ്പതി

ഗ്രന്ഥകത്താഃ

കുന്നത്ത് ജനാദ്ധനമനാർ

oooooooooooo

പ്രസാധകനാർ:—

പ്രകാശകൗമഡി പ്രിൻസിപ്പൽ ബൗച്ച്

കൊഴിക്കേരം

ക്ലാസ് പാതിപ്പ് 1955.

Copyright to Publishers.

അംഗീടി:

പ്രകാശകൗമഡി അംഗീടി, കോഴിക്കോട്.

അവരുടെ കാര്യക്രമാവലി

ഭാഷാസാഹിത്യനാട്ടിൽ പ്രശ്നംബന്ധമായ നില
യിൽ നിന്നിത്തിള്ളണ്ണ ഒരു ഉജ്ജപ്പതാരമാണ് അംഗി. കന്ന
ഞ്ച് ജനാർത്ഥനമേഖലാൻ (അംഗി. കണ്ണൻ ജനാർത്ഥൻ). അതു മഹാ
ശഖ വിവിധരീതിയിൽ കൈരളിക്കു സമ്പ്രിച്ചിട്ടുള്ള സാ
ഹിത്യസംഖ്യയ്ക്കിനു ഒരു കൈയും കണക്കമില്ല. അംഗി.
ജനാർത്ഥനമേഖലാൻറെ ഭാഷാഭാഗവിയും, അതശയവെബിഷ്ട്ടു
വും നിമ്മശ്ശരമതികളായ സഹാദിക്ഷാർ സത്ത്വമാ അതിനി
ചുകൊണ്ടാട്ടവാൻ അനന്നം ഇന്നം അത്രുത്സുകതമാണ്
കൈ സരസഗദ്ധകാരന്റെയും പത്രപ്രവർത്തകന്റെയും നില
യിൽ അര എറ്റവും കുറവാണെങ്കാലം അന്നാന്നുതമായ സാഹി
ത്യസേവനത്തിന്റെ പദ്ധതി അവക്കോളം തീരുമാനിക്കു
മലയാളത്തിനു സംഭാവനചെയ്യു അതു മഹാനഭാവന്റെ
ഇരയിടെയുണ്ടായ ദേഹവിഭ്യാഗം മലയാളഭാഷയ്ക്കും മല
യാളികൾക്കു തീരുത്തായതീരാത്ത മഹാന്നിഷ്ഠമാണ്.

അംഗി. ജനാർത്ഥനമേഖലാൻ പലപ്പോഴുമായി പല മാന്ത്ര
പത്രഗമണങ്ങളിലുമെഴുതി സഹാദിക്ഷാർമ്മതിക്കു പാത്രിച്ചി
ച്ചിട്ടുള്ള ട്രണേക്കം ലേഖനങ്ങൾ ഇന്നിയും പ്രസ്തുക്കരുപ്പത്തിൽ
ഒരുത്തുവരവാനണ്ട്. അവയിൽ പ്രധാനപ്പേട്ട പത്രത്രം അ
ന്ത്രകാഖത്തു തെച്ചിപ്പിടിച്ചു കമനിയങ്ങളായ കൈരളീക്കന്നൂ
ഭരണങ്ങളാക്കിത്തീപ്പാണ് അന്നാലുഹാപുശ്രാ അദ്ദേഹവും,
യാമാത്മഭാഷാപോഷണാലിപിംഗത്തോടുകൂടി സഹാദിക്കു
തുള്ളിയും, പൊതുജനപ്രീതിയും നാംക്കനാർ സമ്പാദിച്ചു
കൊണ്ടിരിക്കുന്ന കോഴിക്കോട്ടു പ്രസിദ്ധപ്രസ്തുകവ്യാപാരി
കളായ റ്റി. കെ. ഗുണദിപ്പകാരം അത്രുത്സുകരാകയാ

ലാം “പ്രവാവതി” എന്ന ഈ മനോഹരമായ ഗ്രന്ഥ രണ്ട് ഭാഷാഭണ്ഡാരത്തിനു ശാപേതമായ ഒരു സാമ്പാദ്യ മായി കൈവന്നിട്ടുള്ളത്. ശ്രീ. ജനാർഥനമേനോൻറെ പാഠ മഹനീയലോപനങ്ങളുടെ ഈ സമാഹാരത്തിനു്, ഒരു അവതാരിക ഏഴ്തിരേച്ചുക്കണ അദ്ദിനാനജനകമായ ചുമതല എററവു് എഴുതു സാഹിതീസേവകനായ ഇംഗ്ലീഷ് വനിൽ, സമപ്പിച്ചതിനു എന്നിക്ക് ശ്രീ. മേനോനവർക്കുണ്ടാണോ പി. കെ. ബുദ്ധൻസിനോടുള്ള ഹാർഥമായ തൃത്യശത്രായ ഖവിടെ രേവപ്പുട്ടുള്ളനു.

സഹസ്രാംഭിരസാഹിത്രകാരനായ ശ്രീ. ജനാർഥനമേനോൻറെ ഈ ഉത്തരവുമത്തെ പരാമർശിച്ചു, ഈ അവസരത്തിൽ സാഹിത്രപരമായും മറ്റും കലിപ്പായം പറയുവാൻ താൻ ഉദ്ധമിക്കന്നാൽ കേവലം അവിവേകവും അനാചിതവുമാണെന്നു എന്നറു വിനിതമായ വിശപാസം. പ്രസാധകനാർ ശ്രീ. ജനാർഥനമേനോൻറെ സംസ്കാരമായ പല സാഹിത്രലോപനങ്ങളും ഇനിയും സാമ്പാദനം ചെയ്യു കൈരളിക്ക കാത്തുമായ ഒരു മതഞ്ചുട്ടാക്കിക്കൊണ്ടു, ഈ പ്രസിദ്ധീകരണാകൂദാശാ അവക്കു പബ്ലിക്കേഷൻസിൽ സ പ്രസാധാരിന്റെന്നവും, ദൈവാനാഗ്രഹവും അതിനു അവകാര വേണ്ടപ്പോലെ ആരിപ്പിക്കുമെന്നും പ്രത്രാശിച്ചുകൊണ്ടു് ഈ മഹത്തായ ഗ്രന്ഥത്തെ ഈ അവസരത്തിൽ താൻ സജീവസമക്ഷം അവതരിപ്പിച്ചുകൊള്ളു കെ.

അവീനിവാസ്,
ചിറ്റാർക്കൊള്ളിക്ക്
9—9—എ. }

സഹാദയവിഡയയൻ,
കൊച്ചിപ്പിള്ളി പാരമ്പര്യക്കുട്ട്

വിഷയ വിവരം

ooooooooooooo

വിഷയം	പേജ്
1. കാവ്യവും കാവ്യകാരനം	1
2. വാദ്യികിരാഖാശഗാനത്തിൽ ഉത്തരകാബാധം	25
3. അരുംഗാഖർ ദില്ലിഹസണഡിന്റെ അവലോകനം	59
4. ടാഡാർ-ഗാനഡിസഭാവം	69
5. കൃഷ്ണനിബോലാ വേണ്ടുന്ന ഈരൂപാഭ്യം നടവടി ?	78
6. റാം ഉണ്ടകകയാചി	92
7. അഭിനവമായുള്ളപ്പും	105
8. ഏറംഗാ ബംഗലപ്രത്യായ	116
9. നിന്മവണി	142
10. കഞ്ചകച്ഛവിഭാഗം	154
11. ഷിവിതസംസ്കരണം	164
12. വിവിധവിഷയങ്ങൾ	179
13. അഹമ്മദാഖ്സാലുകൾ	193

— o —

കാവ്യപ്രധാന കാവ്യകാരണം.

ബുദ്ധസൂഷ്ടിയിലെന്നപോലെ വാണിസൂഷ്ടിയിലും അഭ്യാത്മികമനം, ഭേദാക്കമനം റബ്ദവശങ്ങളിൽ എന്നാൽ, കേവലം അഭ്യാത്മികമായോ കേവലം ഭേദാക്കമായോ പ്രചാരത്തിൽ സൂഷ്ടിയോ നമില്ല. ഏല്ലാം അഭ്യാത്മികഭേദത്തിക്കമ്പളിത്തം അബ്ദാത്മികഭാവം തേജാമയവും, ഭേദാക്കഭാഗം തമോമയവും ഒരു നിത്യമാണും അഭ്യാത്മികത്തും; അനിത്യമാണും ഭേദാക്കത്തും. അത്ഥാവിന്ന സ്വയംപ്രകാശമുണ്ടോ ത്രിതരിനാവട്ടം, മരരാനിന്നെക്കാണ്ടവേണ്ടം പ്രകാശിതമാക്കാൻ.

അഭ്യാത്മികകാവ്യങ്ങളെന്നുള്ള് സാക്ഷാട്ട് നാട്രുതത്തിനാശിച്ചുള്ള അർത്ഥാലാപദ്ധതിഭാംഗം നാന്നത്താൽ തിരിക്കുട്ടി പ്രചാരത്തിന്റെ ഏകത്തുന്നതു സാന്നിദിം ദർശിക്കുന്നതാണും അഭ്യാത്മികകാവ്യത്തിലെ വിഷയം. സത്യപ്രകാശത്തിൽ — അത്മാഖാമത്തിൽ — അലെഫകിക്കാറ്റാഡരതാട ത്രാത്രാവാനിനാണാകന ലീലയംബം അഭ്യാത്മികകാവ്യം. വാഹ്യദശ്മൂകി, കൊച്ചുചെത്തലിനിക്കാം അതിൽ

* ഇങ്ങപത്രക്കാലം ദിവസത്തിൽ.

നാം കാണ്ടുന്നതു്. അമവാ, വൈദം ഭാതചൻറ ജല്ല
മാണെതനും ചിലപ്പോൾ നമ്മക്ക ഏതാനീയേക്കാം.
എന്നാൽ ജീവാന്നാവു പരമാത്മാവിനൻറ മുമ്പിൽ ദി
വ്യറസമയമായി വിവിധവിലാസങ്ങളാട പാടിയാണ്
നുതു് സൂക്ഷ്മങ്ങൾക്കിടയു് ആ കാവൃത്തിൽ കാണാവുന്ന
താണു്. ഒഴുതിക്കപ്പും പദംകൊണ്ട് മാത്രം ആയും
നീകകാവൃത്തം കൊള്ളു. ആയും തുക്കിക്കപ്പുണ്ടു് ആ
കാവൃത്തിൽ ആകമാനം നിരത്തിരിക്കുന്നതു് അപ
ദ്വാരത്തിലെ സാമാന്യഭാവത്തുകളുണ്ടു് ദിവ്യഗുണര
മായ ഉള്ളവയെതാട, ആത്മതപദ്ധതിനുണ്ടു് ആ
കാവൃത്തിലെ പോതി. പുരഃതതക്ക അവ വൈദം
കളി. അക്കത്തെക്ക അവരയ്ക്കും കളി.

സത്യവും ശ്രൂദശവുമായ ആ ഡ്യൂമീക്കാവും തന്ന
തന്നും എന്നുന്നും കരിപ്പോാല സുദിന്ത്രമാണു്. അതിനു
ആരിയുന്ന പേരുണ്ടു് അപചാരങ്ങളുണ്ടാണു പോതു
അതു്. സത്യമായ അതിനും മുമ്പിൽ ആളും
തരവും ഗണ്യമണ്ണ ആരിൽനിന്നും അതു് വെച്ചുവന്നു
ആക്കമില്ല നോട്ടും. സത്യം എങ്ങുമെന്നും കന്നതനും.
അങ്ങിനേയുള്ള സത്യം അക്കുഷം പ്രകാശിതമാക്ക
ഡോഡി — സുമധുരം കേരിക്കാൻ ചെയ്യേബാം — അതു്
ആരിൽനിന്ന് എന്നില്ലോ അങ്ങനെപ്പണം.. ആത്മാ
വിനേരതാണു് സത്യം; അതുകൊണ്ടാണതു് അപചാര
ഘോഷയമായതു്. സത്യം ആത്മാവിൽ മാത്രം വ്യാപരി
ങ്ങയുള്ളു; അതുകൊണ്ടാണു് അതിനും ഗതി ആരിയു

പൊതു[°] ശ്രദ്ധാനന്ദം നിലനിൽക്കുമ്പോൾ അവരുടെ വിജയിക്കാൻ ചെയ്യുന്നതിൽ അവരുടെ പ്രാഥമ്യം അനുഭവപ്പെടുന്നു. അതിനുശ്രദ്ധിച്ച് അവരുടെ വിജയിക്കാൻ ചെയ്യുന്നതിൽ അവരുടെ പ്രാഥമ്യം അനുഭവപ്പെടുന്നു.

III

ജ്യാലോകത്തിൽ മനസ്സിനുള്ള മൊററനവ്യാഹാ
രമാണ് ശ്രദ്ധാക്കാവൃത്തിയിലെ വിഷയം. ആത്മാ
വെന്നപോലെ സ്പയംദ്രിഷ്ടമല്ല മനസ്സ് എത്തു
മനസ്സുമനസ്സും ഘുഞ്ചപ്പോഴും സത്യത്തിൽ മാത്രമേ വർത്തി
ക്കയുള്ളവനും നിശ്ചയമില്ലപ്പോ. സത്യത്തെ അാസ
ത്യായിരുന്നു അഥവാത്യാത്യായിരുന്നു. ഭൂമിച്ചുകൊണ്ട്
മനസ്സ് തുള്ളിയേക്കും. അതും ഇതുിയങ്ങളാൽ പല
ക്രമംഡിം വ്യാഖ്യാഹിനാർധങ്ങൾക്കുമായിരുന്നു. അന്നുഭവ
പരമ്പരയിലുണ്ടും മനസ്സിനു നില. ശ്രദ്ധാഗ്രാഹിക്കുമുണ്ടും
പൂണ്ടാപൂണ്ടാക്കുമുണ്ടും ആയ ലെങ്കികാനഭവത്തും കാരാത്ത
വണ്ണം മനസ്സും ബാധ്യപ്രതിരിഞ്ഞിൽ വ്യാപരിക്കുന്നു.
ദേശകാലാവസ്ഥകൾക്കുപുറം അതിനു കണ്ണം കുറ്റം
ഇല്ല. അത്വനുയുള്ള മനസ്സും ജ്യാലോകത്തിൽ സം
മോദം കുറിയിക്കുന്നതാണ്. ശ്രദ്ധാക്കാവൃത്തായി
വാഹുവാഹി വൈളിപ്പുടുത്തുന്നതും. അതിനും ഉം
പ്രായക്കുന്നും സഹിതും വേണമെന്നീല്ല, ദോഷാലഭാ
ധാര മതി. അതിനും വണ്ണകാന്തി ആസ്ത്രാദക്ഷം
തന്നെയെങ്കിലും ഭിന്നഭിന്നമായ അന്നുഭവത്തികവിനും
അതിനേക്കും ഭിന്നഭിന്നമായിട്ടാണ് ഒച്ചി ചെല്ലുക.

ഇങ്ങനെ ദേശത്തിനം കാലത്തിനം അവസ്ഥാന്തര തത്തിനം അധികമായി ഒച്ചിഃദിനത്താട അനുഭവം തോകമായ മാനസലോകത്തിൽ പ്രവർത്തിക്കുന്നതാണ് ലൈതികകാഡ്യം.

ലൈതികമായിട്ടുണ്ടാത ലോകത്തിൽ മരംബാന മിശ്രനാളിവക്ക് ലൈതികമായ ഒച്ചിറവിലാസം മാത്ര മാണം കാഡ്യം. ആധ്യാത്മികകാഡ്യം എല്ലാം അന്തിമി നമായ നിത്യസത്യപ്രകാശം സാമാന്യമാക്കാൻം ഒഴും ശ്രദ്ധി ശ്രദ്ധാചരമല്ല. ലൈതികവിജ്ഞയത്തിൽനിന്നും അപ്പുറ തേതക്ക് അവകാട മനസ്സിനം നീളമില്ല. അതു കൊണ്ട്, ജനസാമാന്യത്തിൽ ചെണ്ടുണ്ടാമെങ്കിൽ കാഡ്യം ലൈതികപ്രധാനമാവണം. അങ്ങനെന്നയുള്ള കാഡ്യം, കാലദേശാധികമായി നാറിശാരിയേണ്ടുനു, മനോഭിൽ വണ്ണംക്കാത്തവന്നും ചാഡപ്രഭാകരയാൽ നീഞ്ഞവുമല്ല, സ്പദംദീപ്തവുമല്ല ഓരോ പ്രചമായ കാലവും ദേശവും അനാശന താണ്ടിനില്ലെന്നടഞ്ഞാണ്. മാത്രമേ അതിനു ചെച്ചതന്നും പ്രകാരവുമില്ല. അതുകൊണ്ട് ലൈതികകാഡ്യം അംഗാദ വവ്വന്നാജവിത്താം മണ്ണാധക രഥതിൽ ദേഹകാലദാഖിട്ടുട വിചിത്രപ്രതിഫലനമാണെന്നു ഭംഗിത്താരുണ്ടുണ്ടോ എന്നു ചെയ്യാതാരുണ്ടോ എന്നും. കാലാസ്ഥിതിയിൽ ചീരതവുത്തിായക്കാണ്ടുള്ള ചിത്രലേഖയാലുണ്ടോ ലൈതികകാഡ്യം രചിക്കുന്നതും അന്നനെത്ത കാല തത്തിന്റെ അപ്പോഴപ്പോഴത്തെ കാരോവക വികാരം മാനവമാനസത്തിന്റെ ഭീമഭിന്നഭാവത്തിനു അനുഭവമായ രീതിയിൽ പരികളുംതമാകുന്നതും ജനസാമാ

நூற்கிள விலோன்மாண்டு அலங்குதமானு எலுதி
க்காவுடுமைக்கிள காளா..

ആയുംമികകാവ്യങ്ങൾക്ക് അല്ലെങ്കിലും
ഭേദത്തിന്റെപും ഭേദത്തിന്റെപും കരാരയാശക്കു
ആയുംമികതപ്രവും അപേക്ഷിതമാണെന്നും, ആയും
തുംമികകാവ്യങ്ങളുടെ ഭേദത്തിന്റെപ്രവും വച്ചപ്പെട്ടിരാണെന്നും,
പുംപുംതമായിട്ടുണ്ടല്ലോ. ഭേദത്തിന്റെപ്രവും
ആയുംമികതപ്രാക്കണ്ടു മനോവിഭവത്തെജപ്പുംവി
റയിച്ചതാണും ചരൻ സുജ്ഞനാലന്നപോലെ മനസ്സും
ആത്മാവിനാലാണും പ്രകാശിച്ചാകന്നതും ആത്മാ
സാമീപ്യമില്ലകിൽ മനസ്സ് നിപ്പുണ്ടാണും ആത്മാ
വിജൻ ഭേദത്തിന്റെപ്രതിബിംബമാണും മനസ്സും ആ
മനസ്സും ഏതാണെങ്കിൽ വിഷയത്തിൽ പ്രവർഗ്ഗിക്കു
വേണ്ടാം അതാരം ആനും ആനുംവിഹിതാകാണ്ടും ആ
വിഷയം സകല്ലുംവലത്താൽ സദേശനമാണെന്നും.
അത്തരം അനുംതാനുംകാബവിശ്രഷ്ടം മനസ്സുണ്ടാണും.
അതുംകാണാണും ഭേദത്തിന്റെപ്രവും മനസ്സുണ്ടിരിക്കു
പ്രവർത്തനമണ്ഡാംശം അതിനെ ആയുംമികവിലാം
സത്തിൽ ഉംകുപ്പുട്ടത്താമനനായതും വച്ചനൈസ്ത്വം
ഇംകൊന്റും അയുംമികകാവ്യവും, വിചാരമായിം
കൊണ്ടും ഭേദത്തിന്റെപ്രവും ജനതക്കും ആനുപദ്ധതിക്കാ
യുള്ളതും.

III

ଶ୍ରୀ, କୁଳାମକୋତ ତରଂ କାହୁମଣିଙ୍କୁ⁹ ଅନୁତମ ଓ ଶ୍ରୀକଞ୍ଜୀଯ ମହାପ୍ରାଣତମାର ଶରଗର୍ଭରମାଯ ଅବେଲୁ

കികാന്നതെത്ത് ലോതികവിഷയ ദൈർഘ്യം ആവുന്നേട
തെരാളും പകർത്തുന്നതാണു് എതാനാറിഞ്ഞാൻ
എല്ലാം അറിയാമോ, അതിനെ തപസ്യക്രതിയിൽ ഗരി
ച്ചിട്ടുള്ള ലോകഭാവനന്മാരോ, അതിനെ യോഗബല
താൽ അറിയവാൻ ചെന്ന വരപ്രഭാവനമാരോ, അപ
ദാവാധിനിയമരയ ലോകാരിതത്തിനായി വിച്ചിത്രങ്ങൾ
താൽ കൂലുനം ചെയ്യുന്നു. അപദാവം ത്രിതാത്മകമാക
യാൽ ത്രിത്വനമാരായ അവക്ഷേപം ലോകത്തിൽ അജ്ഞാ
തമായി ഒന്നമില്ല. കാട്ടിലോ, വീട്ടിലോ, കടലിലോ,
കൊട്ടംരത്തിലോ നിസ്സംഗരായി വാണികകാണ്ടു് ലേംക
തതിലെ സുഖഃഖാത്മകമായ വിചിയപ്രതിഭാസങ്ങ
ക്കുല്ലും സമന്നം വീക്ഷിക്കുന്നവരാണുവർ. അദ്ദേഹി
നെയുള്ളവർ ബഹുജനങ്ങളുടെ അധ്യാത്മമീകരായ
ഉൽക്കുപ്പത്തിനായി അവരുടെ അനുഭവത്തിൽ സ്പാഡ
ക്രിടിയ ലെണകിക്കപ്പാൽമുദ്രാക്കണ്ടു് കാവും റമച്ചു
കൊട്ടക്കുന്നു. അഭ്യർത്ഥം കാവുന്നും സ്പാഡപ്പും ലേം
തിക്കമന തോനിയേക്കാമെക്കിലും, സൂക്ഷ്മപ്പും അ
ധ്യാത്മമീകരാമന കാണാവുന്നതാണു്. അതുകൊണ്ടു്
അ കാവുപ്പും പ്രാഥിപത്യം ടാമരംഡാം കുര
പോലെ രസിള്ളുന്നു. അ കാവുപ്പും അഭ്യർത്ഥം
അതുമജ്ജുതിനിസ്താർ പ്രദീപ്തമാക്കാൻ അവയ്ക്കു് എത്തു
കാലാളും നാശരാജാക്കന്നില്ല. ദേശകാലാവസ്ഥകളും
ലേതിലും അ കാവുപ്പും പരിശോഭിക്കുന്നേ
ചെയ്യുന്നു. അവയുടെ ഉച്ചപ്പിനെയല്ലാതെ, ഉടലി
നേരങ്ങും, ഉംബാപ്പാരകളും കാലത്തിനു മലിന

മാക്കരുന്നു, ദേശത്തിനു വിളിതമാക്കാനോ കഴിയുന്നില്ല. ആധുനികതയുടെ ഉദ്ദേശപരമായ പരിപാലനം മുൻപുളിപ്പിക്കുന്ന ഇത്തരം കാവൃത്താക്കൾ ആധുനികതയുടെ ഫലമാണ്. ഇവിടെ പേര് കൊച്ചക്കാം. യഹുദിക്കുളം അവർത്തിപ്പിച്ചിട്ടും പുമിവ്യാദിത്തത്തിൽ സന്നൂക്ഷ്മായി പ്രയോഗത്തിനുപോലെയാണും ദേശത്തികകാവൃത്താക്കൾ ആധുനികതപേം സങ്കലനം ചെയ്യുന്നതും. ആധുനികകാവൃത്താക്കൾ ദേശത്തികതപേം മാക്കട്ടു, അടുശ്യം ശക്തികളായ പുമിവ്യാദിത്തത്തിൽ ലോകത്തിൽ വെളിപ്പെട്ടവാൻ താൽക്കാലികമായി മുതൽത്തപേം കൈക്കൊള്ളുന്നതുപോലെയാണും ദേശത്തികകാവൃത്താക്കൾനിന്നും ആധുനികതപേം വേർത്തിരിക്കുന്നതും, തുന്നാൽ, തുന്നാൽ മുന്നാൽ എന്നും ദേശത്തികതപേം അവ നിശ്ചികാരാനാക്കളായോ എങ്കിലും. ആധുനികകാവൃത്താക്കൾനിന്നും ദേശത്തികതപേം പോയാൽ, അടങ്കിയ ഭര്ത്തുക്കളിലേക്കും അവ തന്റെലും അടുശ്യമാക്കും ഉണ്ടായെങ്കം. ആധുനികകാവൃത്താക്കൾനിലുക്കട്ടു, ആധുനികതപേം ദേശത്തികതപേം തുല്യവും ലഭ്യതാക്കുന്നതും. അവയിൽ കാല ദേശത്താലോ, ദേശഭേദത്താംലും നന്നാനും ലോപമുണ്ടായാൽ അതും മറുപട്ടം മറുപട്ടം ശോഭിക്കും. ലോകത്തിലെ കെടാവിളക്കകളായിട്ടാണും ആ കാവൃത്താക്കൾ നിവ. ആധുനികകാവൃത്താക്കൾ പണ്ണിത്തുടരുന്നതിൽ മാത്രമേ സ്ഥാനമുണ്ടും. ദേശത്തികകാവൃത്താക്കൾ കാല

ദേശാവസ്ഥകൾക്ക് പുറം ദോഡയില്ല. അധ്യാത്മക ഭാഷണത്തിനും കാവൃത്തിയും കാലാവസ്ഥകൾക്കും കാവൃകാരാതിഃയാട്ട കടന്നചെല്ലാം.

ഈംഗൈ കാവൃദാള മുന്ന തരത്രിലായി വിഭജിച്ചും ബാണിച്ചുവല്ലോ. ഈ കാവൃദാള അഭിനവിയ്ക്കുന്നതിൽ തത്തത്കാവൃകാരമായടക്ക ജീവിതക്രമാധനം ഏതുതോളം ഉപയുക്തമാക്കുമെന്നും ഇന്ത്യ ദേശാട്ട നോക്കാം. ജീവിതക്രമയിൽ കാഖദാശാവസ്ഥകൾക്കാണില്ലോ പ്രാധാന്യം. കാവൃകാരൻ ഏതു കാലത്തു, എത്ര ദേശത്തു, എത്രവസ്ഥയിൽ, എത്രദാനം ജീവിച്ചുപോന്ന ഏന്താണും തജജീവിതക്രമകാണ്ടുന്ന കാശാന്തതും കാഖുകാരൻറെ അനഭ്യവപരമ്യരാത്രിൽ അനുക്രമം പ്രകാശിക്കുന്നു. ഫ്രൈരുക്കാഡയോ ഉദ്ദേശ്യമായോ, കാവൃരച്ചയിൽ അയാൾക്കു വല്ലതും വെച്ചിട്ടുണ്ടെങ്കിൽ അതും ജീവിതക്രമയിൽനിന്നും അറിയാം. അയാളുടെ കാവൃം എത്രദാനം നേടിയ ഏതു പരിശോഭന്ത്വത്തിന്റെ, എത്രതരത്തിലുള്ള മലമാണാനു ഏരെക്കുറെ നിത്രച്ചിക്കുന്നതീനും തജജീവിതക്രമയാൽ നമ്മൾക്കു കഴിയും. മുത്തിപ്പുറയുകയാണാക്കുന്നതിൽ, കാവൃത്തെ സംബന്ധിച്ചുള്ള കാലം, ദേശം, അവസ്ഥ എന്നിവ മുന്നം കാവൃകാരൻറെ ജീവിതക്രമയിൽനിന്നും നമ്മൾക്കു പാഠിച്ചിട്ടും പാഠിച്ചിട്ടും അരായതും, കാവൃരചനയ്ക്കാഡയാരമായി കാവൃകാരൻഡായ അനഭ്യവപരമ്യം, ആ കാവൃത്തിന്റെ ഒട്ടുമാറ്റത്തിന്റെ

ഇരുക്കണ്ടുനില്ലെന്ന ദേഹാചാരകാലപരിശാമങ്ങളും മാണം തു കാവുകാരന്റെ ജീവിതകമയിൽനിന്നും നാം മനസ്സിലാക്കുന്നതും.

IV

ഒരു യൂത്തിക്കാവുന്നതും കാലഭദ്രാവന്മാർക്ക് ഇംഗ്ലീഷ് ബഹുമാലു. ഏകമായ ആത്മാവു സത്യവും നിരുവ്വു മാക്കുന്നതു കാലത്തിനാണ് ദേഹത്തിനെ അതിനെ ബാധിക്കുവാൻ കഴിയുന്നതല്ലെല്ലാ. അങ്ങനെന്ന മുള്ളു തു നാവിൽ ത പസ്താൻ ലയിക്കുന്നവാൽ ദേഹിക്കണാകുന്ന സച്ചിദാനന്ദലററരീഡാൽ തന്നെത്താൻ ചാട്ടുന്നതാണ്. ആയും അതിനിക്കുവും. അതും ആത്മാനന്ദസംഗരത്തിലെ ലോലകളും മാലയാണും എന്നാമെന്തും. ആരീ ലുംതിലും, ക്രാച്ചപാല പ്രവർത്തിച്ചുകാണിരിക്കുന്ന ആത്മാവാണും ആ കാവുത്തിന്റെ കത്താവും സുഖിപ്രജനനം ചൊരിവും ഹാസ്തം ആനന്ദായമായ കൈവല്യാനുകൂലതിൽ ആത്മാവിൽനിന്നു കേരിക്കാൻ വരുന്നതാണുതും. ആ അവന്മാരിൽ ആരു പെന്നാലും ആരു കേരിക്കാം. ആത്മനിധിയിൽ ആ രഥം സ്ഥാപ്തയം എത്ര ജീവിയിലും എത്ര ജീവിക്കും ഉള്ളിതു തന്നെ. ശതികമായി ആശ്ശമിലും അതിൽ കർന്നുതപ്പം.

മുഹമ്മദ്തിന്റെ സന്നിധിയിൽ തപോധനയാൽ ഒരു ബാലലീലയാണും ആയും അതിനിക്കുവും. അകലെ നില്ക്കുന്നവശം അതു വെറും പിള്ളുകൾ കളി; അട്ടത്രും വെ

ഡ്രാവുന്നവർക്ക് അതതുള്ളം അനുനാസമയം. സരധുശിഖ നാർക്ക ആധ്യാത്മികകാവ്യം ഭൂപ്രമാണം ഭാവിതാ ത്വമാക്ഷില്ലാത്തവർക്ക് ആധ്യാത്മികകാവ്യത്തിനാലു ഭാതികാശനതിൽ മാത്രമേ കരബൈത്തുകയുള്ളിട്ട്. ആ അംഗ തത്തിൽ കക്കകളില്ലാതെ മുത്തു കാണുകയില്ല. ആ കക്ക കക്കളേന്നുകൂടി ഇതാണോ ആധ്യാത്മികകാവ്യമന്നു സാധാരണനാശ പുച്ചിംചുക്കം. അതു എക്കാണാണോ ആ ധ്യാത്മികകാവ്യങ്ങളിൽ സഭ്യാർത്ഥിൾക്കുംജീവിക്കായ യേ ദോഷനിശ്ചാരകളെ കാവ്യഹണ്ടതിൽനിന്നും മാറരീ വെച്ചുരിക്കുന്നതു്.

എന്നാൽ ടാഗോറിന്റെ ചില കൃതികൾ സംശ്ലിഷ്ട ആധ്യാത്മികകാവ്യങ്ങളാണെങ്കിലും അവിലും ഇന്ന് സാമാന്യത്തിൽനിന്നും അകലേപണി വരുന്നുണ്ട്. ഇപ്പോൾ ശ്രദ്ധ ജനസാമാന്യഭാഷയിലുണ്ട് ആ കാവ്യദാർശി ആവിട്ടിവിക്കുന്നതു്. അതിന് നാഡാരണനാശം ഇര നിബാം. പുജന്താക്കലേഡോ അതിൽ ഉണ്ടെന്നും അല്ലെങ്കിൽ നാർക്ക കേട്ടിട്ടും ദോന്നിട്ടും ആണും ഇതുകൂടിലുക്കും കലമ്പിംചുല്ലുന്നതു് ആത്മാനന്നമയമായ ഭക്തിസാഗരത്തിലെ നവതരംഗങ്ങളാണു ടാഗോറിന്റെ ഗീതും ജജലിയും മറടം. അതിലെ ഇന്നിയമൊഴി എററീം താഴോട്ടു താഴോട്ടു കിനിത്തിരഞ്ഞുനു. അതിലെ അരീയപൊഴം മേഖലാട്ടു മേലോട്ടു പൊരിഞ്ഞുചെല്ലുനു. ഓരോക്കാലങ്ങളും അതിനെ ബാധകമല്ല. ശേതികമായ അനഭ്രവപരവ്യരജ്ജും അതും അനയിഗ്രൂമാണു്.

അരത്തു കാണട കർത്താവിനന് കണ്ടുകണ്ടിവണ്ണം ഗീതാ
ജാപിയേയും താദുശങ്ങളായ കൂടികളേയും നമ്മക്ക്
അഭിനന്ദിക്ഷവാൻ. ആതുമ്പ്രഭാവത്താൽ ആ കാവു
ങ്ങൾക്ക് സ്വന്തമായിരത്തന് ചെച്ചതന്നുമണ്ടും. അവ
യിൽ മനസ്സുകടന്നാൽ പരാപ്രേക്ഷിക്കുന്നതെ ആർക്കണം
ആനന്ദിക്കാം. നമ്മളിൽനിന്നും അഭിനന്ദനയെത്തു ആ കാ
വുങ്ങൾക്ക് കർത്താവിനെന്റെ സാഹരായുമില്ലാതെ തന്നെ
തതാൻ കരക്കുണ്ടോ” എത്തു കാലത്തും, എത്തു ദേശത്തും.
എത്തന്തഭവത്തിലും, ആ കാവുങ്ങൾക്ക് കുറവും കുറവു
മേലാതെ വിളഞ്ഞുണ്ട്. സത്യനാർമ്മാവിന്റെ ശാശ്വത
മായ സ്വരഭ്യമാണോ” ആ കാവുങ്ങളിലേതും ടാഗോർ
ആ ദിവ്യസൗഖ്യത്തിനെന്റെ വൈളിപ്പാടിനു വെറും നി
മീതമായി പുന്നേഴ്സ്ഥിതി. അഭ്യർഹനത്താനു അതിനെ
എത്തിക്കാണ്ടു നിന്നാൽ മാത്രമേ ആ കാവുങ്ങൾക്കു നമ്മു
ടെ അഭിനന്ദനത്തിനു വിഷയമാവുകയുള്ളൂവെന്നില്ല.
ഈത്തന്നെന്നാണു എല്ലാ ആധ്യാത്മികകാവുങ്ങളുടെ
യും അവസ്ഥ. പുന്നേക്കം സ്വയം പ്രഭാദജ്ഞാബാധാ
ജനയിതാവിന്റെ അക്കത്തിൽ അമഞ്ചംപാർശ മാത്ര
മിച്ചിതല്ല അവളുള്ളതു ചൊവ്വിന്നും.

V

—സംശ്ലാപകൂളാളായ കാവുചാണാം അല്ലകികാള്ളു
ഒക്കായ ആതുമ്പവിചാരപരമ്പരയക്കിലും, ഉജ്ജപ്പല
തേജസ്സുതു സാധാരണാജനാത്തയ്യും “അതു” അടക്കാവത്തല്ലു
ണ്ണയാൻ, വാഗ്മിമല്ലടിനയായ ലോകാദിവിയിടെ ഭരതി

കപ്പയാനവും, ആധ്യാത്മികഭാതികസമീക്രമങ്ങൾ വിലാസവൈചിത്ര്യങ്ങളാണ് കാവ്യഗണത്തിൽ പറക്കു ഉംപ്പുട്ടത്തിക്കാണാന്തും. ഇവയിൽ, ആധ്യാത്മികതപ്രശ്നകളും, ഭൗതികതപ്രശ്നകളും, പ്രാഥ്യാത്മകയാശജ്ജകമായി നില്പുന്നിക്കുന്നവയാണ് ആധ്യാത്മികഭാതികകാവ്യങ്ങൾ. അനിതൃമായ ഭൗതികതപ്രശ്നകാണാണ് ബാഹ്യതുപം ചുമച്ചിരിക്കുന്നതെങ്കിലും സാഹ്യത്തായ ആധ്യാത്മികതപ്രത്യാതി അന്തരംഗം സചൈതനമാകയാൽ ഈ കാവ്യങ്ങൾ ഏതു കാലാന്ത്രം ഏതു ദേശത്തും സുചിരം അനുന്നമായി പ്രകാശിക്കുന്നു. ഈ ഗണത്തിൽ ഉംപ്പുട്ടവയാണ് ആദികാവ്യമായ വാലുകിരാമായണവും പഞ്ചമവേദമായ വ്യാസമഹാഭാരതവും. ആധ്യാത്മികമാരത്പരത്ത സാംസാരികമായ സാധാരണാസംഭവങ്ങളിൽ കൂടി സാമാന്യമാക്കപ്പോളും ആദ്യാത്മകമാണി വെള്ളപ്പുട്ടത്തിയിരിക്കുന്നവും ഇവരാണെന്നും. പാണ്ഡിതനാർഥാവാസിക്കും ആവയിലെ ഭാതികവില്ലാസത്തിലും ചാമരംഡാർഥാവാസിക്കും ആവയിലെ ഭാതികവില്ലാസത്തിലും കാരകാലാന്ത്രം തുല്യമായി ആനാദിക്കുന്നു. ആധ്യാത്മികമായ സാന്ധവിന്റും അവയിലെ ഭൗതികാംഗം കാലങ്ങൾവാസമകളുടെ നിരതരയാണും കാണക്കാണ്ടിലും ലോപിച്ചപോകുന്നില്ല. ഏതും ആധ്യാത്മികവിലും എന്നും ആവയിലെ ജനനം, എന്നും നെയ്തുള്ള കാലാന്ത്രം, എന്നും നെയ്തുള്ള ആദിക്കുന്നിനും, എന്നും നെയ്തുള്ള ആവയിലെ അവ ആവിഞ്ചവി

ചുവന്നൻ നാം വേണ്ടുന്നതു അറിയുന്നില്ല. എന്നിട്ടും ഇന്നാൽ നമ്മളിൽനിന്നും ആ കാല്യങ്ങൾക്ക് അമലമായ അഭിനവങ്ങളെത്തു ഉണ്ടായി ഉണ്ടായി എടുത്തുകൊണ്ടു വരുന്നു. ചിത്രവുത്തിയേയും കാലഗത്തിയേയും അനാസരിച്ചു നവംനവമായ സൗദര്യകാരം സ്വപ്യമേവ ധരിക്കുവാൻ അവയ്ക്കു കഴിവുണ്ട്⁹. അവയുടെ കത്താക്കന്നോരായ വാലുകിയും വ്യാസനം ആരുരാ എന്നേതാണോ അവരുടെ കണ്ണിച്ചല്ലെല്ലു, രാമാധാരത്തിലും ഭാത്യത്തിലും. മനസ്സും ലൈഖോർഡു നമ്മക്കു¹⁰ ആലോചനയും പാഠക്കന്തരം വ്യാസ നേരയും അക്ഷയാത്മകത്തേജസ്സാണോ¹¹. അവരുടെ ആ തുമാവിൽ, അവയുടെ കാല്യങ്ങളെക്കൊണ്ടു നാം പ്രബേശിക്കുന്നതിനാണു അവരുടെ കണ്ണിച്ച നമ്മക വേരു ദന്തം ഗ്രഹിക്കുവാനും വരുന്നില്ല. രാമാധാരത്തിനോ ഭാത്യത്തിനോ വാലുകിയേയാ വ്യാസനോ അല്ലെങ്കിൽ നമ്മക ജീവിതവുത്തം തീരെ ശരശരാത്മേരം, അമ്മവാഹത്തുവരു കേട്ടീരുന്നതിൽനിന്നും തുലോംവീഡുന്നവും ആയിരുന്നാൽ കൂടിയില്ലോ—ആ കാല്യങ്ങളിൽ നമ്മകളുടെ സെരാഡിനാം, ആ കാല്യങ്ങളെ സംബന്ധിച്ചു നമ്മളിൽനിന്നും പൊഴിയുന്ന അഭിനവന്നതിനോ കരവേതു. വൈക്കുവാനില്ല. ഇതുകൂടം മഹത്പും ആ കാല്യങ്ങൾക്കു ശാഖയ്ക്കു ആയും തുമാക്കുമീക പ്രഭാവത്താലാണോ¹². നിത്യമായ ആത്മക്ക്രമത്തേജസ്സു സുസ്ഥിക്കുമായി അവയിൽ പ്രവർത്തിക്കു

നാണ്ട്; പണ്ണിതുമാർ അതു അറിയുന്നതുണ്ട് എല്ലാൽ അതും അക്കെത്തക്ക സാധാരണമാക്ക് മനസ്സു കടക്കുകയില്ല. അവർ അവക്കുലെ ഭാതികവിഭവം — അതിനും അസ്പദാദ്യമായതു് അഥവാതൊക്കാമുത്തത്രാ ലെന ബോധാപ്രാത്രത്രെന — സാന്നം ഉംകൊ ഇളം. അതോക്കുലായ പണ്ണിതുമാക്ക് തൽകാവു കാരണാക്കട ഭാതികജീവിതഭോ, നാംസാരികമാ രായ സാധാരണമാക്ക് തൽകാവുകാരണാക്കട അ ധ്യാതൊക്കെജോതിശ്വാ ചിന്താവിഷയമായിട്ടുംവെങ്കിൽ കാവുങ്ങളെ അഭിനന്ദനിക്കുവാൻ. ഈ വാസ്തവം ഏപ്പോ അഥവാതൊക്കെ കാവുങ്ങളിലും ഇന്നമെങ്കം നാം അന്വേച്ചിച്ചിരിയുന്നതെന്ന.

എന്നാലും ഭാതികതപം കനാകാണ്ടും ശാശ്പത മാക്കന്തല്ലോപ്പാ ഓശേഡ്വത്തിനും അവസ്ഥാന്തരത്തിനും കാലപരിശാമത്തിനും ഇടയ്ക്ക് ഭാതികതപം കുറച്ചിൽ നിലവകാഴ്ചക എന്നതു കരിക്കലും സംഭാവുമല്ല. ഭാതികതപാമന്നതു ബാഹ്യത്രംപേണ കാലപേശാവസ്ഥാ സംഖ്യയമല്ലാതെ മരറാനമല്ല. കാലവും അചാരവും മാറ്റുതിനൊപ്പും ഭാതികതപത്തിനും അചാരതമുണ്ടോ കൂടുതലുമാണോ. രാമാധാരതാബി ഗ്രന്ഥങ്ങളിലെ ഭാതികതപം അക്കംബത്തുനാനിനു ഇക്കാലത്തേക്ക് ഏതുയോ മാറ്റിണ്ട് അതുകൊണ്ടു ഇപ്പോഴത്തെ ഭാരിക്കാസ്ത്രാധിക്ഷാ, അപ്പോഴത്തെ അ കാവുങ്ങളിൽ നാം കാണുന്നതെന്നായിരിക്കുന്ന! എന്നിട്ടും നമ്മക്കു

മനസ്സിനിനിവാങ്ങുന്നതു ' അതിനകാരു വിള്ളേന ആ ധ്യാത്മീകരണജസ്സാൽ മാത്രമാണ് " ആത്മദർശനചര നാംല്ലാതവഹ്ക് " ആ കാവ്യങ്ങളിലെ ഭത്തികാംഗ തതിൽ അങ്ങമിങ്ങം ചിംഗട്ടരു ഇപ്പോഴേക്കു തച്ചി ഭേദം തുടങ്ങിയിട്ടണ്ട് ? അംഗങ്ങന്തുള്ള നവീനനാശങ്ക പുത്രഹോത്രമനായ രാമചന്ദ്രൻ സാംസാരികക്കമ്മ ഞാളിൽ ചിലതോ പലതോ അഭിനാസനത്തിന യോ ഗൃമാലുനായിരിക്കുന്നു. ഭാരതക്രമാപാത്രങ്ങളിലും ജനാഭിനവനത്തിന്റെ ഗതി മുമ്പിലത്തേതുടർന്നിനു ഇപ്പോൾ ഭേദിച്ചുകാണാണ് "വദനാതു" ഇങ്ങനെ കാ ലവ്യത്രാസവും ആചാരപരിഷ്ടരീയും വിചാരാഭിന വത്പച്ചവും രാമാധാരതകാവ്യങ്ങളെ പഴന്തുറംകൊി തതിളുന്നതിന നേരി ചെല്ലുംതോറും ഉംകു നേടുനാതു യിട്ടാണ് " കാശനാതു " ഇം അവന്മാരുതരത്തിൽ ആ കാവ്യങ്ങളെ സംഖ്യയിച്ചു ജനങ്ങൾക്കുള്ളം പണ്ട് പാണം തുടങ്ങിയുള്ള അഭിനാസനത്തെ വേണ്ടംപോലെ പരീക്ഷിക്കുന്നതിനു തൽകാവ്യകാരന്മാരുടെ ജീവിത മുഖം അപേക്ഷിതമെന്ന തോന്നായും വന്നിരിക്കുന്നു.

VI

രാമാധാരം വാലുടീകിയുടേയും ഭാരതം വ്യാസ നേരിയും സകലുത്തിനു വിഷയമായിത്തീന്താതു എങ്ങ നെയുള്ള കാലത്താണുന്നും ആ സകലും തൽകാവ്യ കാരണങ്ങാട്ടു ഏതുനെയല്ലോള്ളുള്ള അനഭവങ്ങളുടെ

മലമാണ്ടനം ഇന്നള്ളവർക്ക് പരശ അറിയവാൻ
കഴിവുണ്ടനീരിക്കിൽ ആ കാവൃദ്ധാദ്ധിട ഭാരികാംഗ
ത്തിൽ ഇപ്പോൾ ദിവസന അപലാപം പ്രയോഗിക്കവാൻ
ആശ്വമിത്ര സാഹസ്രാക്യപ്ലായിൽനം. രാമാധാര
ഭാരതദ്ധിട ആവിഭാവത്തിനിപ്പറം ബഹുശത്രവഹി
ഷദഭ്രാളി. തൽകാവൃദ്ധാദ്ധി ജനപ്രീകരിക്കായ അക്കാ
ലദഃഖയം. ആ കാവൃദ്ധാദ്ധി ആകാരം നല്ലകയാണായ
അനഭവാശത്രവഹിയാണു. വിച്ചനാർ സ്ഥരിച്ചക്കാ
ഞാണാം വനിരിക്കുന്നതു. ആ കാവൃദ്ധാദ്ധി സംബ
ന്പിച്ചു. അവരിൽനിന്നു അനതരംഗണ ചുറപ്പട്ട
കൊണ്ടിരുന്ന അഭിനവന്മനത മരജളിച്ച പരമ്പര
യാ ഏറ്റവുംപുടിക്കാണം പോന്ന. അക്കാലദഃഖളിലും
അനഭവവിശ്വഷത്തിലും ആ കാവൃദ്ധാദ്ധിപ്പറിയിളി
സ്ഥരാണയാക്കു, ജനനയിട ഇടതടവിപ്ലാത്ത അവ
സ്ഥാനതരത്താൽ തേവതു തേണ്ടുകുണ്ടും ഇപ്പോൾ
മിക്കവാറും മാത്തിരികയാണാം. ഇപ്പും ആ കാ
വൃദ്ധാദ്ധി ഭൗതികവിഭാഗത്തിൽ ചീലതു ജനസാമാന്യ
ത്തിനു വൃത്തുസ്ഥാനവെത്താൽ ഒച്ചിക്കാതായിത്തീരുന്നു.
ഇവിടെയാണു ആ കാവൃകാരനുംതടിട ജീവിതവുത്ത
ത്തിലേക്കു നമ്മുടെ മനസ്സു കൊതിക്കുന്നതു. തന്നേ
ബലത്താൽ മത്ത്രം അമത്ത്യുന്നതമായി ഇടപെ
ടിയുന്ന കാലഘാണാം അവദഃഖതെന്നു കാട്ടാനാറിയാവു
നിടത്തേരളം. അവദഃഖ ജീവിതചുരിതു, നമക്കു കിട്ടി
യിട്ടണ്ടും. അവദഃഖ കുമാചാര്യദ്ധിട വിചാരം

പുംബദി ഇപ്പോഴുംതതിൽനിന്നു കുറവയോക്കു വു തൃപ്പമാകു രീതിയിലായതു എങ്കണ്ടു അന്നഭവാന്തരങ്ങൾ ജീവിതവുംതതിൽ നമുക്കു കടക്കുവാൻ കഴിയണം. അതിസ്വലക്ഷിപ്പോരി ചൊളുനിരത്തില്ലാണ്ടുകാണാണ് അങ്ങം ഇതു തവിഞ്ഞേം ഉണ്ടായതു്. എന്നാൽ ആ കാ വൃഷ്ടിക്കുടെ അധ്യാത്മികാംഗത്തെ സംബന്ധിച്ചിട തതാളം അവയുടെ കത്താക്കന്മാർ ചൊളുഷ്ടിയിൽ നിന്നമരണം നില്ക്കുവാനാക്കുന്നാലും അങ്ങം എപ്പു പ്പോഴം അഭിനവനമേയുള്ളു. തുടരെയുടരെ കാല തതിനേരം ചീനപബ്ലിക്കറ്ററും ആ കാവൃഷ്ടിക്കുടെ ബാഹ്യാ കാരം അല്ലെപ്പല്ലു. വിക്രതമായാലും ആ ആ ഒന്തേജോ നിധികൾക്കു വിലക്കരവോ നിലയിടിവോ എന്തും എന്നും ഇല്ല. അവയുടെ കത്താക്കന്മാർ അവയിൽ തതാന സുക്ഷുഗരീരികളായി നിലക്കൊള്ളുന്നവരാണ്. ടീക്കാലാനഭവദി അവയെ അധികമയിക്കം ഭഷി ചുംബിച്ച ഇടങ്ങന്തു കണ്ണാൽ അഖ്യയുടെ കത്താക്കന്മാർ ബഹുജനസമക്ഷം തനിക്കെ പ്രത്രക്ഷമാകും. അരാ യതു് വാല്ലീകിയുടേയോ വ്യാസനേരഡയോ ജീവിത പുതതതിനേരം വെളിപ്പുചെക്കംണ്ടു വേണം രാമായണാ തതിനേരം ഭാരതത്തിനേരഡയോ ബാഹ്യത്രപാതയാ രക്ഷിക്കാനാനവന്നാൽ അപ്പോരി ആ വെളിപ്പുചു് ആത്മമഭംഗികളിൽനിന്നു സ്പയം ആനഭവിക്കും. അതു കൂടാരുമപ്പാവം ആ കാവൃഷ്ടിക്കണ്ടു്. അവസ്ഥ

കാല്യാനതരത്തിൽനിന്ന അടിയേണ്ടിനൊരു അവധിക്ക് കർത്താക്കരാരു പണ്ഡിതപ്രസ്താവനം തപിച്ചുകൊണ്ട് വിശ്വാസമായാണ്. ആ വിളി കുറച്ചുകാലത്തിനില്ലെന്നും ഒക്കുകൊണ്ട് വരുന്നതാണെല്ലാം. അതുകൊണ്ട് അല്ലെങ്കിൽ തുല്യമാക്കാവുമെങ്കിൽ അവധിക്ക് കർത്താക്കരാരു എങ്കിലും ജീവിതവുത്തംകാണ്ട് അന്വദാനിച്ചാൽ മാത്രമേ അല്ലെങ്കിൽ അഭിനവന്ദനയോഗ്യമാകയുള്ള ഏന്നില്ല. അവധിക്ക് ഭാരികാംഗരത്തു സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം കർത്താക്കരാരു ജീവിതചരിത്രം കൈമാച്ചനില്ക്കുന്ന താകയാൽ കാലപ്പൂർമ്മയുടെ ചുറപ്പടിാലല്ലാം അവ ചെന്നോക്കീ മും ചുള്ളിക്കുകയെന്നതു ജന്മായ്ക്കു ഇതു കണ്ണില്ലാതായെങ്കാമെന്നൊരു ഗുണമുണ്ട്

കാളിഭാസപ്രഭതികളിൽനിന്നും ഇവിടെ ഇന്നേ അററം കമാരനാശരൂപിൽനിന്നും സജാതകങ്ങളായ അധ്യാത്മമിക്കണ്ണതിക്കുവും ദൈഹികരീജൂം ഏജേറ്റ് അംഗിപ്രായം മുൻപറഞ്ഞതുമുച്ചപാഠത്തെന്ന്. കംഡഗതി അവധിക്ക് ഭാരികാംഗരത്തു വികൃതമാക്കുന്നോരു തങ്കു കാവുകാരമാരു ജീവിതവുത്തം കൊണ്ട് അതിനെ രടങ്ങേണ്ടിവരും. കാളിഭാഗ നും അഭിഭ്രണാനശംകനുള്ളൂ. രചിച്ചതും മരംഭാരതത്തിനേൻ്റെതിൽനിന്നും ഏതുയോ മാറിമരിഞ്ഞു കാലത്താണും ഭാരതകാലത്തിലേതു പോലെയുള്ള ശാക്രാന്തിളിയും കാളിഭാസകാലംത്തക്കും കൂടുതലിയമരല്ലെന്നായിരിക്കുന്നു. ഇന്നേന്നുയുള്ള ടീക്കാലാവസ്ഥാംഭം ശരീരായി അറിഞ്ഞതാൽ മാത്രമേ

കാളിഭാൻ പുംബാക്കതലെന്ത് ആകമാനം മാറി യരിഞ്ഞുവരിച്ചു നമ്മൾ വേണ്ടുന്നത് അഭിനവിക്കവാൻ കഴികയുള്ളൂ. അന്നേന്തതിൽനിന്നു ഇന്നേന്തക്ക് കാലം ഏതുയേ മാറകയാൽ കാളിഭാസന് മാറിച്ചുമാറ്റ അഭിജ്ഞാനശാക്തയ്ക്കുന്ന ശ്രദ്ധകാംഗത്വാൽ ജന ആദ്യത്തിൽ സൗമ്യതമായി വിററരിക്കവാൻ ശക്തി കറഞ്ഞതിരിക്കുന്നു. അവിയുടെ ജീവിതപുതംകാണ്ട് മനു എഴുതിക്കയ്യുപരിശീലനാം താങ്കു കൊട്ടക്കണ്ണതായാൽ അതിനോടും വീഴ്ച പദ്ധകയില്ലെന്നാവാം. ഈ തന്നെയാണു് കമാരനാശങ്ങൾതുവഴിയ്ക്കു കേരളത്തിലുണ്ടായിട്ടുള്ളതു ആധുനാംഗികലോടൊക്കാവൃദ്ധിചെയ്യും. അവസ്ഥ. ആശാനക്കാ ലീലാഭാസിനികളും ദരവ് സ്ഥാപിച്ചു മററും. ഈന്നേതു ആചാശസ്ത്രങ്ങായെന്തു അവലംബിച്ചുകാണ്ടാണു് ഉണ്ടായു് വന്നിരിക്കുന്നതു്. ഈ ആചാരങ്കും ഇന്നിയന്ത്രം കാലതേതക്ക് തീരെ ധാരിപ്പുകർമ്മാന്തരു് തീച്ചയാണു്. അനു അഭ്യരംതിന്റെ ആധുനാംഗികതത്തോപാല്പസിതമാണു സന്ദരം ചിതാരതാചാല കാലപ്രവാഹത്താൽ പെട്ടിച്ചിരാ തീംഖണ്ണമെങ്കിൽ ആ രതാഖ്ലാപേ ഇണാക്കിച്ചുത്തു വെച്ചിട്ടുള്ള ശ്രദ്ധക്കാവലത്തെ ആഭ്യരത്തിന്റെ ജീവിതവും തന്മാരുക്കാണു് ഇന്നേന്ന ആധുനാംഗികശാക്തത്തിനു് അവയുടെ ശുശ്രീകാംഗത്വത്തെ സംബന്ധിച്ചുട്ടുടർന്നുള്ള കാലാന്തരത്തിൽ വേണ്ടുന്ന അഭിനവാന്തതിനു മാത്രമേ തന്മാവൃക്കാം നാൽകും ജീവിതചരിതം അപേക്ഷിതമാകുന്നുള്ളൂ. അവയിൽ ആത്മജോദ്യാതിസ്ഥാപിക്കുന്ന ശ്രദ്ധനോദം കാവുകാര പുതത്തതിനു മാറിനില്ലാമെന്ന വാദനാം.

VII

ഭേതികപ്രധാനമായ കാവുങ്ങളാകട്ട്, കാവുകാരന്നർ ജീവിതചരിത്രം ക്രമീച്ച ചെല്ലാതിരന്നാൽ കാലാതരത്തിൽ നിസ്സിഡ്യങ്ങളായേക്കും. ദിക്കാലാവ സ്ഥകളിൽ അടങ്കിക്കാണാണ്. ആ കാവുങ്ങളുടെ നില. അവയ്ക്ക് മനറാത കാലണ്ടരാ മനറാത ഓശ വോതാ തനിയെ ചെല്ലേണ്ടിവന്നാൽ കുറവാക്കര എതിട്ടേ അഭിനന്ദനമണ്ഡാകയുള്ളൂ. കാവുകാരൻ ലെത കികമായി നേടിയ അന്തഭവപരമ്പരയിലാണ്. അവ ജൂളിളി നില. ആ അന്തഭവങ്ങളുടോടു അന്നതോടു ദിക്കാലം പരിപയമില്ലാത്തവക്ക്. ആ കാവുങ്ങളു യമാഹം അഭിനന്ദിക്കവാൻ കഴിയുകയില്ല. ഇത്തരം കാവുങ്ങൾ മിക്കവാറും. അതു കാലാന്തരത്തക്ക മാത്രം കിന്നനാവാണും. അവായ കാലാന്തരത്തിൽ റഷ്ടിക്കേണമെക്കിൻ കാവുകാരന്മാരുടെ ജീവിത പൂതംകാണ്ടി ശരിയായി അവ അന്നബലമാവണ്ടും. മഞ്ഞര ഗാന്ധേശത്തയും. ഇന്ത്യബാബുയും. ഭേതികകാവുങ്ങൾക്കു ഉദാഹരണങ്ങളായി ഇവിടെ ഏട്ടുക്കാം. അതു റണ്ടും ഇന്ത്യയുള്ള കാലം അഭിനന്ദനയോഗ്യമാവണ മെക്കിൻ അവയ്ക്കുധാരമായ കാലാന്തഭവങ്ങൾ തൽകാവുകാരന്മാരുടെ ജീവിതപൂതത്തിൽക്കൂടി വെളിച്ചുകൂട്ടുക നിഃല്ലാണ്ടതാണും. കേരളവന്നുയുടെ അന്തഭവത്തേയും. അപ്പോഴവന്ന ഓശകാലസ്ഥിതിയേയും. അരിയന്നവ റിക്കനിന്നാണും. മഞ്ഞരഗാന്ധേശത്തിലുക്കു ഇന്ന അഭിന

നും ചപ്പുനത്തല്ലോ. ആ അറിവു ഇനിയുള്ളിവ
രിൽ കരിയന്നതായാൽ ആ കാവൃത്തിനു വലിയ
മെച്ചപ്പെടാനും ഭാവിക്കിൽ ഉണ്ടായില്ലെന്ന വരം.
അനീക്ക് അപീരമായി വന്നിച്ചുട്ടിട്ടുള്ള ദേശാചാരങ്ങളും
അതിൽ അഴകോടെ വരച്ചിട്ടുള്ള നീന്തുകളും കാലം
നീതിയിൽ ജീവിക്കാവുന്നവയാണ്. അങ്ങനെ അതു
കെടാതാിംഗണാമക്കിൽ കാവൃകാരനു ജീവിതപു
ത്രംകാണ്ടുള്ള തെലുഡ്യാര അതിനെപ്പോഴം വേണം.
കാലദേശാവസ്ഥകളോടുള്ളടക്കി തൽകാവൃകാരനെ കണ്ട്
ഒക്കാണ്ടിരുന്നാൽ മനുസ്സുന്നത്തിനു പശമയിലും
അഭിനവന്നതെ അർഹിക്കാം. ഇതുനേന്നയാണ് ഇന്ത
ലേവയുടെയും നിബ. സുരിനമ്പുതിംഗ്രാമം പഞ്ചമേ
നോന്നു കാലാന്തരത്തിൽ സ്ഥാനം ശൃംഗാരയിട്ടുണ്ട്.
മാധ്യവന്നു കട്ടിയും ഇന്തുലേവയുടെ തോടയും
കാലം അണ്ണു ചിഴുങ്ങി അഴിഞ്ഞു. നാശകവന്നു സക്കാർ
ഒന്നവന്നും നായികയുടെ അശത്രം ചുരിശ്ശലും ഇപ്പോൾ
ഈതു തച്ചിക്കുന്നില്ല ചുരുങ്ഗിയ കാലംകൊണ്ടും ഇതു
മുണ്ടായി അതിനു കോട്ടും. ചതുരേന്നോൻ ഉംപ്പേട്ടു
ആ കാലംദശാവസ്ഥകൾ മുഴുവനും ഇപ്പോൾ മരഞ്ഞാം
ടിപ്പ്. അപ്പോഴെങ്കണം അദ്ദേഹത്തിനു കാവൃത്തിലെ
വിചാരാചാരങ്ങൾ വളരെ അധികം പശക്കിപ്പോയെ
നാശി. ഈ നിലക്കു ഇന്തുലേവക്ക് ഇനിയതെത്തു പു
തിയ കാലതേരക്കു പരിശോഭിക്കുവാൻ കെല്ലുണ്ട്
നാശയ്ക്കുമുന്നു ശക്കിക്കാവുന്നതംണ് അതുകൊണ്ടും

ഇന്ത്യലേവഡയ് കാലാന്തരത്തിലേക്കെന്നുമോ തന്റെ അംഗവിഭാഗം ജീവിതവുംതന്ത്രവും അനബന്ധിച്ചിട്ടുണ്ട്. അതുനുസരിച്ചുള്ള പാരമ്പര്യവാദിക്കുന്നതു സന്താനമായ ആ കാബുത്രവിനു തന്റെ പിതൃജനാക്കത്തിൽ മേഖിക്കാണ്ട് ജനസംമാനത്തിൽ നിന്നു അഭിനാദനത്തെ ഇന്ത്യയോടും ഏറ്റരക്കരണെടുവാൻ കഴിയും.

ശതീകകാബുദ്ധാദ്ധിലും ഏതാണ്ടിത്തീരീ ആധ്യാത്മികതപം മിനാനിരിക്കയില്ലെന്ന ദന്തു പരിഞ്ഞി കുണ്ടല്ലോ. ആധ്യാത്മികതപം ഒരുമിച്ചാത്തതു സാഹചര്യവുംബന്ധിക്കുന്നതു കാബുമാകയില്ല. ആ ആധ്യാത്മികതപത്തിന്റെ ശ്രദ്ധിയും വ്രദ്ധിയുംപോലെ ശതീകകാബുദ്ധാദ്ധ പരിശോഭിക്കും. ഇന്ത്യലേവഡയിലേയും മധുരസങ്ഗശത്രിശലയിലും പരില വിചാരങ്ങളിലും വിശ്ലാക്കനങ്ങളിലും ആധ്യാത്മികതപം സംഭവതനമായി പ്രകാശിക്കുന്നതുകാണ്ട് ആ ദിവ്യമണിക്കരം ജനതയെ എല്ലോഴിം ആ കാബുദ്ധാദ്ധിലുക്കു ആ കാബുദ്ധക്കാശഭാഗയിരിക്കുമെന്നും ഉണ്ട്. ഉള്ളിൽ പ്രവേശിച്ചാൽ അങ്ങളുള്ള വിഭവങ്ങൾ കാലാന്തരത്തിലും അഭിനാദനാ ഹ്രസ്വവേണമക്കിൽ അവിടെ കാബുകാരന്റെ ജീവിതവുതും സ്ഥവുക്കുതും കാണാൻമാണോ. ശതീകമായ മരം കാബുദ്ധാദ്ധക്കരിച്ചും ഇത്താനാനാനായംബാ പരിഞ്ഞാൻമുള്ളു.

VIII

കാവുത്തിലേക്കെ ആധ്യാത്മികത്തേജസ്സ് ചെല്ലു
നാൽ മുന്ന വഴിയിൽ ത്രിടിയാണ് ബുദ്ധി, മനസ്സ്,
വാക്ക് ചുന്നിവയാണ് ആ വഴികൾ. മുന്നിലും
ആധ്യാത്മികപരം ഒരുപാലവയ്ക്കളുള്ളതും ഉത്തമമായും,
എത്തെങ്കിലും രണ്ടിലായുള്ളതും മധ്യമായും, കനിൽ
മാത്രമുള്ളതും അധികമായും കാവുദ്ദേശവക്താരിക്കാം.
ബുദ്ധിയുടേയും മനസ്സിന്റെയും, വാക്കിന്റെയും ഇതു
മുന്നിൽനായും പ്രവൃത്തി എത്ര കാവുത്തിലും ഉള്ളതാം
സംജ്ഞിലും അവയിൽ പ്രായാന്തിരം കനിൽ മാത്രമോ
രണ്ടിലുമോ അപദാ മുന്നിലുംതന്നെയോ ആയിട്ട് നാം
കർണ്ണാരണ്ട്. ബുദ്ധിയിലായാലും, മനസ്സിലായാലും,
വാക്കിലായാലും ആത്മജ്ഞാതതിലും കടനാൽ അതേതും
സച്ചിറക്കാരി ഉള്ളജ്ഞപരകാന്തിരയാട വത്തിക്കാം.
യീവിലാസദോ മഹാപ്രഭാവഗാ കുറഞ്ഞതാം മറഞ്ഞതാം
ഇരുന്നാലും വാജഗൈപചിത്രംകൊണ്ടുമാത്രം ചീല കാവു
ദൗം ജന്മപ്പയത്തിൽ പ്രതിഷ്ഠ നേടുന്നു. വാക്കും
അരുത്തിനു നൃനായിണായാലും വിചാരസൗംഖ്യം
തന്നെലാ പ്രതിഭാവിഗ്രഹത്താലും മറ്റു ചീല കാവു
ദൗം ജനതയെ ആകർഷിക്കുന്നു. ഇദ്ദേശനേയുള്ള ഉത്ത
മമല്യമായമവിഭാഗത്തിൽ ലോകത്തിലെ ഏലും കാവു
ദൗം ഉംബപ്പും. യീമനോവാക്കകളിൽ ആത്മ
ദത്തജ്ഞാനിള്ളിൽ എത്തിലോ, അതും ഏപ്പുംഡാം സ്വയംബീഡി
മാബാം അതിനെ അഭിനന്ദനിക്കുന്നതിനു തൽക്കത്തു

വിന്റെ ജീവിതചരിതം കാണോണ്ടുമനില്ല സർഗ്ഗ
വാക്കാ ശ്രദ്ധനവിച്ചാരമോ ഉന്നതിച്ചുംവായമോ എപ്പോൾ കണ്ണാർ അഞ്ചു അത്യാടതെന്നോ, എപ്പോഴോതു
തെന്നോ എങ്ങനെ, ഉണ്ടായതെങ്കനോ അനേപാഷിക്ക
വാൻ വിശ്വാസിക്കാത മനഷ്യമനസ്സ് അതിനെ ഉടൻ
ഉംബാക്കാണേക്കം. എന്നാൽ ബുദ്ധിയിലോ, മന
സ്സിലോ, വാക്കിലോ ആത്മജോതിസ്സിന്റെ വ്യാപാരം
ഉണ്ടാക്കുവാൻ അതിനെന്നു വെളിപ്പുടിന ശത്രക്ക
വിഷയം അവലുംവായി വരുന്നതിനാൽ ആ അവ
പംബത്തിനു കാലാതരത്തിലും ഉറപ്പുണ്ടാക്കവാൻ എന്നു
ശാഖ താങ്കു് ആവശ്യമായി വരുന്നു. അങ്ങനെ
യുള്ള താംഭാണു് കാബ്യകാരജന്നര ജീവിതപുത്രം.

ഇത്രയുംകൊണ്ടു് ‘കര കാബ്യകാരജന്ന ജീവച്ച
രിതം. അദ്ദേഹത്തിനെന്നു കാബ്യംഒളി അഭിന്നതിക്കന്ന
വിഷയത്തിൽ എത്രതേരാളും സഹായമായിരിക്കു്’
എന്നുള്ള പോലുത്തിനു, കാലാതരത്തിൽ കാബ്യത്തില
ഭാതികാംശത്തെ സംബന്ധിച്ചുള്ള അഭിനന്ദനത്തിനു
മാത്രം തൽകാബ്യകാരജന്ന ജീവചരിതം സാഹരായു
മായേക്കാമാരാണു് എന്നും മരപടിപ്പുന വിശദ
മായപ്പോ.

* വാക്കീകിരാമാധാരത്തിലെ ഉത്തരകൂടണ്ണം

ലോകത്തിൽ ആരാബാ⁹ സദ്ഗുരുത്തിഷ്ടനായ പരി ശിന് ഫ്രേസ് നാരദനോട്¹⁰ വാളുകി ചോദിച്ചുകൊണ്ടാണ് സാഹാത്ത് (വാളുകി) രാമാധാരം ആരംഭിക്കുന്നതു്. ആ ചോദ്യത്തിനു മഹപട്ടിയായി നാരദൻ രാമചരിതം പറഞ്ഞുകൊടുക്കുന്നു. അതിൽ, ഉത്തരകാഥാധാരത്തിലെ സംഭവങ്ങളെക്കുറിച്ചു യാതൊന്നു കാണാനില്ല. അനു നാട്വാണാക്കളുന്ന രാജാവായി ട്രാബാ¹¹ രാമനു നാരദൻ വണ്ണിക്കുന്നതു് ലക്ഷാവിജയം സാധിച്ചു് രാമൻ അയോദ്ധ്യയെ പ്രാപിച്ചു അഭിശീകരിക്കായിരിക്കുന്നാപ്പോം. അതുകൂടുതലും വാളുകിയെ ഗ്രഹിപ്പിച്ചതിൽപ്പീണു,

“സ്ഥാപിക്കം മൃഗവാഡ്യോത്ത രാജവംശങ്ങൾ രാജാവർ
നാഭജാതിക്കൈയും പാരിക്കതൻ തന്റെയുമ്പുതാൻ നിശ്ചത്തേ,
പതിനായിരമുണ്ടും പത്തുനൂറുണ്ടുമുണ്ടെനെ
നാട്വാണിട്ട് കാക്കൽസ്ഥിന് ബ്രഹ്മലേക്കമന്നെന്തിട്ട്”

മൃന്മീഡം രാമന്തർ ഭാവിക്കുറിച്ചും നാരദൻ മുസ്താവിക്കുന്നണ്ട് .

പിന്നീട്, വാളുകിക്കും യദിഷ്ടയാ ദ്യോകർമ്മത്തം തോന്നുകയും ബ്രഹ്മാവികന്നു നിയോഗത്താൽ അഭ്യോഗം

* ഈ ലേവനാം ഏഴ്ത്തിയുള്ള് ഏകദേശം 10 കൊല്ലും ദിവാണം.
1944ചായിരിക്കണം

രാമാധാരത്തു ദ്വേകഹതിൽ ചുമള്ളുന്നതിന് ഒരും കയറ്റു.

“തക്കപ്പറ്റി ധമ്മത്വം തസ്തിപ്പം യോഗമാസ്ഥിതഃ എന്ന യത്തു നിർപ്പണം ചാണാവാമലകം യമാ”.

യോഗബലത്താൽ പണ്ട കഴിഞ്ഞതെന്നുണ്ടും ആ ധമ്മാദാവു കരതലംമലകംപോലെ കാണുകയും സ്ഥായിച്ചുനു പറയുന്നതിനാൽ, അദ്ദേഹം രാമചരിതം നിന്മിച്ചതു് രാമന്നു കാലഭതിനിപ്പരംഖണന്നേല്ല ക്രയഃതഭ്രതു്? എന്നാൽ, അഃദ്ദേഹം രവിച്ചീക്ഷിച്ച വിജ്ഞാനദാട്ടുടെ അനുത്രഭാകയിൽ

“രാഹാശിഖകാജ്ഞദയം, സവുംസൈന്യവിനാജ്ഞാം, സപരാധ്യൂരജ്ഞനാം ചെചുവ്”

എന്നതു കഴിഞ്ഞിൽ,

“.....വൈദേഹം വരിസജ്ജാം
ശാനാഗതം ച ക്രക്കിഞ്ചിപ്പാമസ്യവാനുധാദയേ
തച്ചകാരോത്തരേ കാവേയു.....”

എന്ന പറഞ്ഞിക്കയാൽ രാമന്നു ഭാവി തേയിം അദ്ദേഹം പ്രതിപാദിച്ചവെന്നാണെല്ലാ വരുന്നതു്” ആ ശാനാഗതവിഷയങ്ങൾ ഉന്നതരകാബ്ദ്യത്തിലാണു് ഉംഖപ്പുട്ടതിയിരിക്കുന്നതെന്നു് എന്നതു് പറയുന്നമുണ്ടു്

പിന്നുണ്ടു്, ഉത്തരകാണ്യപ്രസ്താവം ആവർത്തിക്കുന്നു. അടുത്ത സ്വീതതിന്നു ആരംഭിത്തിൽ “ഓട്” കാണ്യാനി തന്മാതരം,” എന്നാം “സദവിഷ്ണു സദേഹം

തതരം” എന്നും വാളുകീകീയടെ രാമാധനനിൽക്കും തീരെക്കറിച്ചു അടിത്തച്ചാറും തുടർന്നു പറയുന്നുണ്ട്. എന്നാൽ, അതേ സ്ഥ്യത്തിൽത്തന്നെ, മുന്നു ദ്രോക്കം കഴിത്തെടുക്കും,

“കാവ്യം രാമാധനം തുക്കിന്നും സീതാരാധ്യരിതം മഹിൽ പൊലപ്പുവയമിത്യേവം ചകാര ചരിത്രപ്രതിഥിതഃ”

എന്നും അതുവർത്തിക്കുന്നു. അതിൽ സീതാചരിത്രാഗം കാണുന്നതാണെല്ല.

തന്റെ രാമാധനത്തെ പ്രയോഗത്തിനും വാളുകീകീ ആദ്യം പഠിപ്പിച്ചതും മനിവേഷിനാരാധ കൂൾവധാജരധനാം” അവൻ അതുമവാസികളായ രണ്ട് രാജപുത്രന്മാരാണെന്നല്ലാതെ, രാമചത്രന്മാരാണെന്നും ഇവിട പറഞ്ഞതീടില്ല. “ബിംബാദിവോ ദമിതേശ ബിംബാം രംഭദഹാതമാപരം” എന്നായ വാഗ്ധേഷണം അവക്കു കൊടുത്തിട്ടുണ്ട്” ഇതിൽനിന്നും, രാമദഹത്തിന്റെ പ്രതിബിംബവുംപോലെയാണും അവ ഒട്ടകാതി എന്നു മാത്രമേ നാളുക്കു ധരിക്കാവുള്ളൂ. അവൻ രാമചത്രന്മാർ തന്നെയാണെങ്കിൽ, അംതു, അവക്കു വേറു ഒരു ഡാഗസനില്ലധികം വിശ്രാം നാണംരം തുടന്തുടന്ന് നാളുക്കിടിക്കുവേ, എന്തുകൊണ്ടാണും പറയുത്തതും?

അതു രാജക്കമാരന്മാർ പ്രക്ഷിജനമല്ലെത്തിൽവെച്ചു രാമാധനകാഖ്യം ആദ്യം പാടി. അപ്പോൾ അതു മഹിൽ ഫീകൾ,

“അവഹാ, ഗീതസ്യമാധ്യം, ദ്രോകാനാം ച വിശ്രാംതഃ ചിരന്തന്ത്വത്വപ്പുത്തേപ്രത്യക്ഷചിവഭാരിതം.”

എന്നിങ്ങനെ പ്രശ്നസിക്കേണ്ടായി. പണ്ട് കഴിഞ്ഞ സംഭവം ഇപ്പോൾ മുമ്പിൽ കാണുന്നതുംപാലു വർഗ്ഗിക്കേണ്ടവനു്” അവർ പരിയന്തിനാൽ, അന്ന നടന്നവയെന്നതല്ല രാമചരിതം എന്നല്ല തെളിയുന്നതും അമ്മവാ, രാമൻ അന്ന നാട് വാഴുണ്ടെങ്കിൽ, അതു രാജ്യം ചൈക്കായറ്റതിൽ പിന്നീടു്, അന്ന നടക്കുന്നതും മെലിൽ നടക്കവാനിരിക്കുന്നതുമല്ലാം എങ്ങനെ പഴക്കമാക്കും?

അനന്തരം, ക്രൈലവന്മാർ രാമാധൻകാവും പാടി കൊണ്ട് രാജ്യരത്നം, വീറിഡിസ്താം നടക്കകയായി ചേറ്റി! ഇപ്രകാരം പാടിക്കൊണ്ടു് അവർ ശബ്ദയാദ്ധ്യ മിൽ പ്രവേശിച്ചപ്പോൾ രാമൻ അവരെ കൊടുരാത്തിഃലക്ഷ വിച്ചിച്ചുവര്ത്തിയെന്നും, അവരെക്കൊണ്ട് പുടിച്ചാവും. പാഠാട്ടകാജാം രാമാധൻ. ഇങ്ങനെന്നതും

ഈ ക്രൈലവന്മാർ രാമചന്ത്രനാരാണാനും അഭ്യ മെയകാലത്താണു് അവരെതക്കൊണ്ട് രാമൻ പാടിച്ച തെന്നും ഉത്തരകാണ്യസ്ഥിൽ കാണുന്നൊട്ടു് തെന്ന കരിച്ചുപ്പു ഈ കാവും എത്രംതൊള്ളുംബന്ന രാമൻ ചോദിച്ചപ്പോൾ “അദ്ദേഹം ചരിത്രത്തിൽ ജീവ കാലാവശ്യിവരേണ്ടില്ലതെല്ലാം ഇതിൽ ഉണ്ടെ”നും

“കാണ്യമാരാചിതിക്കരീത്താം ഉഹാത്മാവത്തരത്തെയും” എന്നും, ആ കമാരമാർ പരിയന്ന. എന്നാൽ, സീതാ കമാരമാരാണു് ക്രൈലവന്മാർ എന്ന അറിയുന്നതോ

ടക്കി, രാമൻ കമ കേരളംനെ നിത്തി, സീതയുടെ അത്താളം പാരിക്കുവാൻ എറ്റവും ചെയ്യുന്നതു്.

ലവണവധിനായി ശ്രദ്ധിച്ചു ചെലുപ്പോൾ വാല്ലീകിയുടെ ആഗ്രഹത്തിൽ റണ്ടുനും വിത്രമിച്ചു വെന്നും അപ്പുശാഖാം സീതയുടെ പ്രസവമെന്നും പരഞ്ഞിട്ടുണ്ടു്. ലവണവധി കഴിഞ്ഞു് അയോദ്ധ്യ യിൽക്കും മടങ്ങുപോഴും ശ്രദ്ധിച്ചു വാല്ലീകിയുടെ ആഗ്രഹത്തിൽ വിത്രമിക്കുണ്ടായി. അനും അവിടെ രാമചരിതം പാടുന്നതു് ശ്രദ്ധിക്കും അനുഹരംനും കേട്ടപോൽ ! അവക്കും, “കേരളക്കാർവ്വവന്നു പഴയതാം രാമന്നു ചരിതം താം” എന്ന കവി പറയുന്നു.

“പണ്ടിനാം കണ്ട കാഞ്ഞം താനാഭ്രതനിക്കിൽ വീണ്ടും കേരളപ്പാനണ്ടു് ”

എന്നിങ്ങനെ ശ്രദ്ധിക്കും മറ്റും വിസ്തൃതിക്കും ചെയ്യുന്നു.

രാമന്നു പഴയ കമയാണു് അവർ കേട്ടതെ നിരിക്കിൽ, അതുംതന്നുമേ രാമാധനത്തിൽ വാല്ലീകി ഏഴതീരുള്ളവെന്നേല്ല നമ്മക്കു മനസ്സിലാക്കേണ്ടതു് ?

സീരിയസ് റണ്ട് പുത്രന്മാരുണ്ടായി എന്നും, വാല്ലീകിയുടെ ആഗ്രഹത്തിൽ രാമാധനാം പാടുന്ന എന്നും കേട്ടപ്പുശാഖാരീക്കമോ തന്നെ മുമ്പിൽ പാടുന്നവർ

സീതാചുത്രനാരാണ്ണന് രാമൻ അറിഞ്ഞതു? എപ്പാഴംബാ? രാമൻ അതരിഞ്ഞതെന്നും, തന്റെ കമ്മേറുതേരാളിമാണു് അദ്ദേഹം കെട്ടതെന്നും നമ്മൾ മനസ്സിലാക്കവാൻ കഴിയുന്നില്ലോ. സീതയുടെ തിരോധാനും, കശലവാടിശേഷം, രാമൻറെ സപ്രീഥരോധാനും എന്നിതെല്ലാം, ആ സംഭവങ്ങൾക്കു മുമ്പെയായാലും ചിന്മന്ത്രിയും, രാമൻ കേരിക്കുകയെന്നതു് കശലവനും പാടുകയെന്നതു്, സംഭാവ്യമല്ലോ. നാരഭദ്രാക്കത്തായ പുഞ്ചസർപ്പം ഇന്ത്യൻ മുമ്പിൽ കശീലവനും പാടിയെന്നു് ഉത്തരകാണ്ഡകർണ്ണാവു് പറയുന്നണ്ടു്. ബാലകാണ്ഡാരംഭത്തിൽ കശീലവനാശര വിളിച്ചു് തന്റെ ചരിതം രാമൻ പാടിച്ചുവെന്നാളിൽത്തു് തുടിയും അവരിൽനിന്നു് രാമൻ കേരിക്കയുണ്ടായിയെന്നോ! അപ്രകാശം പാടിക്കുവെ, ഉത്തരകാണ്ഡമായപ്പോഴുക്കും, വീണ്ടും അദ്ദേഹം കശീലവനുംരെ കംണകയും രാമായണകാര്യത്തെക്കരിച്ചു് സംഖാദം നടത്തുകയും, അതു അവരുടെകാണ്ട പാട! കയും അദ്ദേഹം ചെയ്തായി വന്നിക്കുന്നതു് അദ്ദേഹം കെട്ടുകൊണ്ടിരിക്കുയെന്നോ!

അതെ, അദ്ദേഹം അതെല്ലാം കെട്ടുകൊണ്ടിരിക്കുകയെന്നോയാണെന്തെന്നു ചെയ്തു്! നരനാടമനായം വാന്നേരും മാത്രമല്ലോ അദ്ദേഹത്തോടെകാപ്പും അതു കെട്ടുകൊണ്ടിരിക്കുകയായിരുന്നവരും! ആ പാടുകൾ സീതാചുത്രനാരാണ്ണന്റെ! ആത്മമുല്ലി ചെയ്യുന്നതീ

ലേക്ക് സീതെയ ക്രിക്കറ്റവൈദ്യവാൻ രാമൻ നിഃയാ ഗിച്ചതും, സീത അട്ടത്ത നാഡി സഭാമല്ലുത്തിൽ ആഗതയായി,

“നിന്നുണ്ടാറില്ല എന്നു രാമനൊഴിഞ്ഞതാരെയുമെങ്കിലോ ഏനിങ്ങു മാധവീഭവി പഴിത്തോന്നു തന്റെനുമെ”

എന്ന പ്രാത്മിച്ചതോടെ, ക്രമിക്കേവി വന്നു സീതെയ പാതാളിത്തിലേക്കും, കൊണ്ടുപായയും, അതു കണ്ടു് രാമൻ ശ്രോകസാത്തളുന്നായും രാമൻ ചെയ്തപ്പെട്ടു, ഒക്ടുതാനാണ്ടു. അതോക്കെയും തനിക്ക് ഭാവിയിൽ അനഭ്യവഹാക്കമെന്നു് അദ്ദേഹം പാടിക്കേണ്ടിക്കയാണുതു ചെയ്തു് !

സീതയുടെ തിരോധാനത്തിൽ രാമൻ ക്രമിയോടു് കോപാവേശനതോടെ കയറ്റുവെന്നാണു് അനന്തരം പാട്ടി ഇടയ്ക്കാതു്. ഉടനെ അംഗീകാരത്തെ സാന്ത്വനം ചെയ്യുവാൻ ശ്രദ്ധാവു വന്നാവത്രു. അദ്ദേഹം ആദ്യപ സിപ്പിക്കേവ രാമനോടു് പരകയാണു് :—

“കാവുംപുളിൽ മികച്ചോരീകാവുംതന്നെ അവിക്കകിൽ വിസ്തരിച്ചുകൈയറിയപ്പെട്ടിട്ടും രാമ ! നിശ്ചയം. ഇനനും മതൻ നീ വീര, സുവർഖവം ക്രജിച്ചതും. ഭാവിയാഥത്തരവുമിംഞ്ഞല്ലോ. ചാല്ലീകി തീരുത്തേ. രാമാധനത്തിലെവു് ഭാവി ശ്രദ്ധവും കേരകള, രാധവ, ശ്രദ്ധത്തരമാണുള്ളതിക്കാവുത്താണു സുകീത്തിമൻ !”

ഇതിൽനിന്നും രാജസ്വയകാലത്തോ, സീതാലു പ്രാവശ്യനത്തരമോ തന്നെറ ഭാവിയെക്കരിച്ചു് രാമൻ

കേള്ളിയുടെ പുന്നം നമ്മൾ സംഗ്രഹിച്ചാണ്. ശത്രുവും ദിവ്യിമാനങ്ങൾക്കും രാമൻറെ ത്രികാലത്തെ കരിച്ചു മാത്രമേ ഈ കാവൃത്തിൽ കശീലവന്നാരിൽ നിന്ന് കേരാക്കയ്ക്കായുള്ള വാദിരിക്കാം. രാമൻറെ മുമ്പിൽ കശീലവന്നാർ പാടിയതു് അശ്വദിക്ഷമയകാല തന്ത്രക്കൊണ്ടു് അന്നു് അഞ്ചുവും തന്റെ സപ്ത്രാംഗാം ഹനംവരെയ്ക്കുള്ള ഭാവിചയല്ലാം കേള്ളക്കൊണ്ടിരിക്കേണ്ട് എന്നു് ചെയ്യുതകിൽ, ബുധാവാതിനാണു് നമ്മുണ്ടു് കഴിയും പുതിലാക്കുന്നതു്? സീതാദ്രുവേശത്താൽ, ശോകവും ക്രൂയവും രാമനാണുകമെന്നും, അഞ്ചുപൂർണ്ണ ബുധാവു വന്നു് സാന്തപ്പം ചെയ്യുമെന്നും പാടിട്ടുള്ളതു് രീ മന്ത്രം ഭാവിയായിരിക്കേ, പ്രസ്തുതസംഭവത്തിനിപ്പറ മാണു് ഭാവി മുട്ടുന്നതെന്നു് ബുധാവു ചാരംതത്തു്, ഉത്തരകാണ്ഡകത്താവിജൻറെ മൊയമില്ലായ്ക്കും അഞ്ചുവും തത്തിലും പകന്നിട്ടാണോ, ആരുവോ!

എതായാലും, അശ്വദിക്ഷമയം മുതല്ലു് സപ്ത്രാംഗാം ഹനം വരേയ്ക്കുള്ള തന്റെ ഭാവിചയല്ലാം രാമൻ കേള്ള വെന്നതെന്ന വിചാരിക്കുക. അപ്രകാരം കേട്ടരാക്കട്ട, ഒരു മഹാസദ്ഗുണിൽ വെച്ചുണ്ടെന്നതും നാം കാണണം. അതിൽപ്പിനെ, ആ കേട്ടതുപോലെയെല്ലാം ജീവി ക്കേണ്ടിവന്നതിൽ, ഒരു പട്ടമയമില്ലാതെ ഏതു ദിവ്യി തത്തിരിക്കുന്നും? അന്നതെത്തെ സദസ്സിലഭാഷിതനാവക്കു സ്ഥാം, രാമൻറെ അന്നത്തെജീവിതത്തിൽ ഏതു രസമാണു് തോന്നുക? രാമൻ ചെയ്യുന്നതും പറയുന്നതുമെ

ജ്യോ വാലുമീകിടനി സവിസ്തരം പാട്ടിലാക്കി ഏല്ലാവ
രേഖം കേരിപ്പിച്ചതിൽപ്പിനനു, അതുപോലെയോ
കൈ ചെണ്ടീക്കവാൻ രാമനങ്ങ പുരപ്പേട്ടേനോരി, ഒരു
പാവയേക്കാരി ശ്രീകൃതൻ അദ്ദേഹത്തിൽ ഏതൊന്നു
ണാം ജീവിക്കുക കാണാവാനെള്ളിൽ! വാലുമീകിതനെ
യാണാം റാമന സുജ്ഞിച്ച വളർത്തിയതെന്നിങ്ങനാലും
റാമന വെഡം പശവയാക്കുന്നതും ഒരു കാവൃത്തിനാം
കുട്ടി അഴക്കല്ലേനെള്ളിൽ! ഉത്തരകാണ്ഡം കുത്താവു
ധാരിച്ചിട്ടുണ്ട്.

ഉത്തരകാണ്ഡത്തിലൂടെ ഉടലിൽത്തനെ ഇത്തു
ധികം വെക്കുത്തിക്കൊള്ളാം ഉള്ളിട്ടുകൊണ്ടും ആ ഉത്തര
തെതക്കരിച്ചും വളർത്താനും പ്രാവഞ്ചം ഏടുത്തെടുത്തു
പറയുന്നതുകൊണ്ടും അതിനെക്കരിച്ചു നിശ്ചയമായും
സംശയിക്കാതുണ്ട്. നാാദൻ പറഞ്ഞുകൊടുത്ത റാ
മായണാത്തിൽ ഉത്തരകാണ്ഡപ്രസ്താവം ഇല്ലാത്തതുകൊ
ണ്ടും രാമായണകാവുന്നതുകരിച്ചും മറ്റൊളിവും കേടു
പോം, പതുമയോടെ വന്നിച്ചാട്ടിളിലും ഒരു പഴയ കമ
യാണതെന്നു പറഞ്ഞിട്ടിളിത്തുകൊണ്ടും, വാലുമീകിയാൽ
വിരചിതമായ സംക്ഷാരത റാമായണം റാമനും റാജു
പ്രാഥിയേംടക്കുടി അവസാനിച്ചിട്ടുണ്ടായിരിക്കുന്നും.

രാമായണാത്തിൽ എഴുകാണ്ഡപ്രഥമം വാലുമീകി
തനെ ചെച്ചിച്ചിട്ടുണ്ടെങ്കിൽ ആ എഴും കാണ്ഡത്തെ
അറിച്ചും അവതാരികയില്ല. ഉത്തരകാണ്ഡത്തിലും പ്ര
ദ്രോകം ഏടുത്തെടുത്തു പറയുന്നതെന്നീനാണോ? ആ കു

ബധതിന്റെ വൈശിഷ്ട്യത്തെക്കറിച്ചപ്പോൾ, അങ്ങനെ ചൊതു കാണ്ണവും വാലുമീകരിക്കുന്ന ഒചിച്ചിട്ടാണെന്ന തീരുമാനപ്പറരിയാണ് “വീണ്ടും വീണ്ടും പറവതു കാണുന്നതും എഴുയ്യായണംളോടെ കരാറി ഏഴുതീട്ടിള്ളു ഒരു നോവലിനെക്കറിച്ചു. പറയുന്നോരും, ആറുയ്യായവും പിന്നെയും. അയാൾ ഏഴുതീയെന്നും പലവട്ടും പറയുന്നതുകേട്ടാൽ, ആ ‘പിന്നെയും’ ആക്കം സംശയം തോന്നിഃയക്കാവുന്നതാണെല്ലോ.

നാശനിർന്നിനും രാമഹരിതം ഗ്രഹിച്ചതിൽ പ്രീതി, വാലുമീകരിക്കും ഭ്രൂക്കപുത്രം തോന്നിയരും. ബ്രഹ്മാവു അവിടെ സമാഹതനായി അദ്ദേഹത്തെ അന്തിരാറിച്ചുത്താണ് “ബാലകാണ്ഡത്തിലെ രണ്ടാം സർജ്ജത്തിലെ ഉള്ളിടക്കം. നാശനിംഗ്നിനും കേട്ടതുപോലെ രാമായണം ചുണ്ണംവാനാണ്” വിധിയിൽനിന്നും നിഃയാഗ്രാഹിക്കുന്നതും ഉത്തരകാണ്ഡ കമക്കളുണ്ടാണും അനീലിലില്ലോ. അപ്രകാരം വാലുമീകരി രാമായണകാവുന്നിക്കിയിരിക്കുന്നതും ഉള്ളൂച്ചതനാണീ.

“ഉഞ്ഞാരവുതുമ്പെഞ്ചുനാരമെമ—
സ്ത്രാസ്യരാമസ്യ ചകാര കീത്തിമാൻ
സമാക്ഷഭരം ഭ്രൂക്കശതെയ്യുംസപിനോ
യശസ്സരം കാവുഴഭാരംഡരം
അച്ചപഗത സമാസസന്ധിയോഗം
സമമയുംരാഹരാതാമ്പിവാക്യബുദ്ധം
രഘുവരചരിതം മുനിപ്രഥമിതം
മഞ്ചിരസശ്വബധം നിശാമയധം”.

എന്നിങ്ങനെ ആ സർജ്ജം അവസ്ഥനിക്കുന്നു.

“വാളുകി രചിച്ച മന്ത്രഹരകാവ്യം നീങ്ങൾ കേട്ടുണ്ടോ!” എന്ന പറഞ്ഞ, കഴിത്താൽ, അനന്തരം ആ കാവ്യം ആരംഭിക്കയെ ദിവസത്തുമുള്ള. അങ്ങനെയ പ്ലാതെ കാവ്യം നിംബാജ്ഞത്തിനും വാളുകിയുടെ കോ പ്ലിട്ടലിനക്കരീച്ചും മൂന്നാംസ്ഥത്തിൽ പൂളുംപര വിത്തലമായി വന്നിച്ചിരിക്കുന്നതും കരീഡവാഗമന തത്തിനാവേണ്ടി ഒരു നാലാംനും ശ്രീടി ഉണ്ടാക്കിയതും ഉത്തരകാബ്യകത്താവിന്റെ പണി ആയിരിക്കും. സാക്ഷാൽ വാളുകിരാമാധാരത്തിന്റെ അവതാരിക ആദ്യത്തെ റണ്ട് സ്വർംകൊണ്ട്” നീറവേറീടുണ്ട്. അവതാരികയിലെ പീനത്തെ റണ്ട് സ്വർംമി ഉത്തരകാബ്യകത്താവിനാവേണ്ടിയുള്ളതായിട്ടുണ്ട് കാണുന്നതും. ആ ഉത്തരകാബ്യകത്താവും വാളുകിയപ്പേരും എന്നുള്ളതും യുദ്ധകാബ്യത്തിന്റെ ഉപസംഹാരം തകാണ്ടനപ്പേരുണ്ടും തീച്ചപ്പേടുന്നുണ്ട്

രാക്ഷസമാരേയം വാനരമാരേയം രാമൻ അഭിശേഷകാനന്തരം യമാം സർക്കരീച്ച പീരിച്ചയച്ച തിൽപ്പിനെ, ഭരതൻം ദൈവരാജ്യം നല്ലന്തോട്ടി രാമദയൻം അവസാനിക്കുന്ന. യുദ്ധകാബ്യം കവി ഉപസംഹരിച്ചിരിക്കുന്നതും ഇങ്ങനെന്നയംണാം:—

“ഉണ്ടാണ്ണനീലവിധവാ വിലാപാ വ്യാളിതിയും,
പെട്ടിലാ രോഗങ്ങവും, രാമൻ രാജ്യം രോക്കവേ;
ഇല്ലാതായോരംകുകിൽ, തൊട്ടിലാപരമാരാശ്രയം
ബാലക്ക് പുലർ ചെങ്ങേണ്ടിവന്നിലാ ഫ്രൈക്കമ്പും

“എല്ലാം സ്ത്രീക്കുമായ് വന്നി, ഫേവകം ധന്തശീലരായ്
ചെള്ളിലാ തങ്ങളിൽപ്പോൾ രാമനെന്നതനൊന്നുണ്ടാൽ;
‘രാമൻ, രാമൻ, രാമ’നെന്നായ് സംസാരം നാട്ടിലെങ്ങുമേർ
ഭവനം രാമമയമായോ, രാമൻരാജ്യം ദരിക്കാവേ;
സദാ ചുരും സദാ കായ്ചും തഴച്ചും നിന്മ ശാബ്ദികൾ,
കാലേ വഷ്ടിച്ച കാർമ്മേലും, സുഖമായോ വീശി മായതൻ;
ധനിപ്പുരായ് പ്രൂഢാജോതാതായോ രാമവാഴ്യിൽ നാട്ടികാർ,
എവരും ലക്ഷ്മണം മോന്നാ, ഫേവകം ധന്തർപ്പരൻ;
പതിനായിരമാഥാഞ്ചും പത്ര എറാഞ്ചുമണ്ണെന
രാജ്യം ദരിച്ചക്കുന്നാൻ ശ്രീരാമനെന്നജനപ്രീതിൻ.”

ഈ പ്രകാരം വണ്ണികക്കയെന്നതും ഈ കാവ്യത്തിൽ
ഇനിയെരം കാണ്യമുണ്ടെങ്കിൽ വാളീകി ചെയ്യുന്ന
താണ്ണോ? കൂട്ടികാര പിരിച്ചയള്ളുകയും ഭരതൻ യെറവ
രാജ്യം കൊടുക്കയും ചെയ്തുവന്നതോടുകൂടി യുദ്ധക്കു
ണ്ണം. നിർത്തിയിച്ചുവെക്കിൽ മരറായ കാണ്ണം
ഇനിയുണ്ടെന്നാവാമായിരുന്നു. ഒരു കാവ്യം ഉപസം
ഹരിക്കുന്നതിനീരു എല്ലാ ലക്ഷ്മണവും യുദ്ധകാണ്ണം
ന്ത്രിതിൽ കാണുന്നഞ്ചായിരിക്കേ, അതിൽ വേററാറ
ബ്രഹ്മത്തിനും ഏതൊരു പെച്ചയണ്ണമുള്ളതും!

കവിയുടെ ഈ ഉപസംഹാരത്തിനു എറം,
രാമാധാനപാരാധാനെത്തക്കരിച്ചു് ഒരു വണ്ണനക്കു
ടിയും യുദ്ധകാണ്ണംന്ത്രിച്ചുണ്ടു്.

“ധന്യം, ധന്യസ്യ, മായ്യം, ദാനവക്കണ്ണ ജയലും,
അഞ്ചിയാദ്യമാം കാവ്യം പണ്ട വാളീകിയാങ്കുതം.”
പുന്നാജാം അതു എത്രംഭീക്കുന്നതും.

“ ഹപ്പിംകമ ചുജിക്കു, വാതികയെ ചെച്ചുകിൽ
പാപങ്ങളുമാശിയും, ദീർഘായസ്തും ലഭിച്ചിടം.”

എന്നും

“ ഏവമേരൻപരാപ്രത മാവുന്നും ഭദ്രസ്തുവ :
ശ്രവ്യാഹരത വിസ്രംഖം ബലം വിശ്വേഷാഃപ്രവല്പതാം.”

എന്നും അതിൽ പ്രസ്താവിക്കുന്നുണ്ട് :

“ അയ്യുമാരോഗ്യകരം അശസ്യം
സൗഢാതുകം സൂഖ്യികരം മും ച
ശ്രൂതവ്യമേതനിയമേന സദി -
രാവ്യാനമേജസ്തുഭികാശേ ? ”

എന്നീതുനും അതു അവസാനിപ്പിക്കുന്നു. രാമാ
യണപാരാധാര്യാഖാതകരിച്ചുള്ള ഈ വണ്ണന, രാമാ
യണം ഉത്തരകാണ്യാത്താച്ഛ്രിയാശം” ചുറ്റുമാക്കുന്ന
തതകിൽ അവിടെയല്ലോയം ചേക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നതു ?
യലുകാണ്യാത്രുത്തിൽ ഇതു “ കാണന്നതുകൊണ്ടു”,
വാളീകിയിടെ രാമാധാരം ഇവിടെ അവസാനിക്കുന്ന
വെന്ന തീച്ചയാക്കുന്നുണ്ട് ഇം മലനുതി ആരോ
എഴുതിച്ചുത്തിട്ടുള്ളതുനേ, രാമാധാരം വാളീകി
ഉണ്ടാക്കേണ്ടും ബഹുസംവത്സരം കഴിത്തെടുത്താണും. അതു
കൊണ്ടാണല്ലോ രാമാധാരത്തെ പുരംപുത്തമെന്നും
പേരുതും പേരുതും പരഞ്ഞുകാണന്നതും. പിന്നെയു
മെത്രയോ ആണുണ്ടുക്കു കഴിത്തെടുത്തായിരിക്കുണ്ടും ഉത്തര
കാണപത്തിഉന്നു ഉത്തരവം.

യലുകാണ്യാത്രുത്തിൽ ഇങ്ങനെയെങ്ക മല
നുതി മരുരാരാംകും” എഴുതിച്ചുക്കൊമ്പകിൽ, ബാല

കാണ്ണാരംഭത്തിൽ വേറരെയാരാംക്ക് വല്ലതുമൊന്ന് മുട്ടിച്ചുക്കുത്താതനില്ലപ്പോ. അദ്ദോ കാണ്ണന് അ നാലുസ്ത്ര്യങ്ങളും പരന്തുതയാണ്; അ നാലിൽ ഒരുക്കണ്ണത്ത രണ്ട് സ്ത്രീങ്ങൾ ഉത്തരകാണ്ണകാരൻറെ വകയുമാണ് വാസ്തവത്തിൽ, ബാലകാണ്ണയത്തിലെ അഭ്യാംസപ്രീ, മുതൽ യുദ്ധകാണ്ണാന്ത്യംവരെയും മാത്രമേ വാല്ലീകി ചു ച്ചിട്ടജ്ഞി. ഒരുവിലേ അ “മലഞ്ഞതി”യെന്നപേരാലെ, അഭ്യാംഭത്തിലെ അവതാരികയും വാല്ലീകിയിടെനാക്കി നാല്ലു. അ ഒരു നീഡുഖത്തിൽ നാം എത്രാക്കണ്ടീ തെരാൻ,—അവതാരികയിലെ രണ്ടു മുന്നും സ്ത്രീങ്ങൾ മാറ്റകയാണെങ്കിൽ,——ഉത്തരകാണ്ണയത്തിനും രാമാധ ണത്തിൽ യാതൊരു പിടിപംട്ടം ഇല്ലെന്നാകും. അ ഇങ്ങസ്ത്രീങ്ങളുാഴിക്കു, രാമാധണ്ണത്തിലെ മറ്റൊരു തെരംകൈയും ഉത്തരകാണ്ണവുമായി ഒരു ബന്ധം തന്നീനും ഏതിരായിട്ടുണ്ട്. നീഛുന്നതും. ഉത്തരകാണ്ണയത്ത ക്കരിച്ചു വല്ല ചാന്തയും വാല്ലീകിക്കും ഉണ്ടായിരുന്ന വെക്കിൽ, അംഗ്രഹം ഇങ്ങനെയല്ലപ്പോ യുദ്ധകാണ്ണയത്ത അവസാനിപ്പിക്കുക.

സീതാപരിത്യാഗമാണപ്പോ ഉത്തരകാണ്ണയത്തിലെ ഫയംന വിഷയം. അങ്ങനെന്നെയാനുണ്ടായാലെ, തന്റെ കാവ്യം പരിപൂർണ്ണം കാകയുള്ളവെന്നും വാല്ലീകിക്കു തോന്നിയിരുന്നവെക്കിൽ, അതിന്റെ വല്ല ലാഞ്ഞനവും അതിനു മുമ്പു കാണണ്ണാതായിരുന്നു. വിശ്വേഷിച്ചു സീതാപരിത്യാഗത്തിനും വിഷയകമായ

ചാരിത്രക ഉത്തരകാണ്ഡത്തിനു മുമ്പ് ഈ കാവ്യ തതിൽ ഇളങ്കണ്ണിയീരാറില്ല. രാമഗൻറെ ഭരണകാലത്തു് ജനസ്ഥിട്ടെ അവസ്ഥയെക്കരിച്ചു് വന്നിച്ചിരിക്കുന്നതു കാണബോരു, അങ്ങനെയുള്ളതു ജനങ്ങൾക്ക് രൂപതാരിയെക്കരിച്ചു് ശജക്കണ്ണകന്നതു് എന്നെന്ന ധാരാ് സംഭാവ്യമാക്കുന്നു് ആക്കം തോന്നുന്നതുണ്ടോ? അല്ലെങ്കിലും മാലിന്യമുള്ള മനസ്സിനു മാത്രം, വിചാരാവാരങ്ങരാക്കുന്ന സദ്പരിഷയങ്ങളോനും ഇല്ലാതാക്കുന്നവർക്ക് മാത്രമേ, അന്യുന്നുന്ന നടവടികളിൽ ദോഷമുള്ളവളും ചാക്കഞ്ഞുന്നവരും രസം തോന്നുകയുള്ളൂ. സപക്ഷീയവും പരക്ഷീയവുമായ ഗുണങ്ങാണ് ഹവിവേചനം ഉത്തമമനസ്സിനെല്ലാം വിഹിതമാണ്. എന്നാൽ ഒരു വെല്ലുമ്പും ഒരു സാധ്യപിായ വണ്ണിച്ചപരിച്ചു കൊണ്ടുപോയഞ്ചും അസാമാന്യമായ നായാപായങ്ങളോടും അപൂർണ്ണമായ വീണ്ടുംപരാത്മക നേരിട്ടംകൂടി ഒരുവൻ ഉദ്ധരിച്ചു് പുന്നിച്ചു വിജയം നേടിയിരിക്കു, ആ വിജയത്തിനേൽക്കു കരിതേക്കുകയെന്നതു് അധികമാവുത്തിയാണോ. അങ്ങനെയുള്ളതു അധികമാവുത്തി, വാല്ലീകി യുദ്ധകാണ്ഡാ ത്യരതിൽ വന്നിച്ചിട്ടിട്ടുള്ളതുപോലെയാണോ രാമഗൻറെ ഭരണകാലത്തിലെ ജനങ്ങളും, അവരിൽനിന്നു് ഉണ്ടാക്കാവുന്നതല്ല. പകലും ഇരവുംപോലെ, വാല്ലീകിയുടെയും ഉത്തരകാണ്ഡകത്താവിന്നും രാമഭരണകാലവന്നുനയ്ക്കു് അവരുടും ധാരാം, ധമ്പതാശം, ബാലമരണം, ജനാപവംഭം, ഭാഷ്ടാപരിത്രാഹം, അനാമാശോകം, ഭജജിനമ്പായ, ഭാത്ര

നിരാകരണം, ഏന്നിങ്ങനെയുള്ള എന്റെപ്പറ്റി കെട്ടതി കളാണ് ഉത്തരകാണ്ഡത്തിൽ നിരഞ്ഞ കീടക്കന്നതു്! ഇവയ്ക്കിടയിലെയ്ക്കു് തന്റെ രാമനെ വിച്ചകയെന്നതു് വാല്ലീകി ചെയ്യുന്നതംണോ! അദ്ദേഹം വിഭ്രം മെന്നു് അദ്ദേഹം ഉദ്ദേശിച്ചിരുന്നവുകൾ; യുദ്ധകാണ്ഡാന്തത്തിൽ രാമനെക്കറിച്ചു് അന്ന് തന്റെ ജനങ്ങളുക്കറിച്ചു് അദ്ദേഹം ഇതുവരാനും, ഇതുവരാനും, പുക്കളും കയ്യില്ലായിരുന്നു.

അതുപൊലെ സീതാപരിത്രാഗത്തിനവേണ്ടി ഒരു ഉത്തരകാണ്ഡം ചമയ്യുന്നമെന്നു് വാല്ലീകി കയ്യിരുന്നവുകൾ, യുദ്ധകാണ്ഡത്തിലെ സീതാഹാ പ്രവേശം അദ്ദേഹം കാവ്യത്തിൽ അദ്ദേഹം പ്രകാശിപ്പിക്കയില്ലായിരുന്നു. നമ്മൾ ആ ഭാഗത്തെയ്ക്കുന്നു് നോക്കാമെങ്കിൽ, ഉത്തരകാണ്ഡ തതിന്റെ കർത്തൃതപ്പത്താടു് വാല്ലീകിക്കു് യാതൊരു വസ്യവുമണ്ണാകംനിടയില്ലെന്നു് നല്കുന്നു. വെള്ളിപ്പുട്ടം.

രാവണവധാനന്തരം വിഭീഷണനെ അഭിഷേഖിച്ചിട്ടു് മാത്രമേ രാമന്റെ മനസ്സു് സീതാകാഞ്ചത്തിലേക്കു തിരിക്കുന്നുള്ളവുന്നു് കാണിച്ചുകാണാണു് സീതാഹാ പ്രവേശനഭാഗത്തെങ്കു് വാല്ലീകി നന്ദി നയിക്കുന്നതു്. തന്റെ വിജയവത്തംാനും അറിയിച്ചു സീതയുടെ അപ്പൂഴത്തെ നില ഏന്നുന്നയാണെന്നു കാണുവാൻ രാമൻ ആദ്യം ഹനുമാനെ നിഃയാഗരിക്കുന്നു.

അന്ന തരം അടക്കപരം വിട്ടിപ്പണാനെ അയച്ചു സീതയെ
തന്റെ മുമ്പാകു ഹാജരാക്കുന്നു. എന്നിട്ട് അദ്ദേഹം,

“ചാരിത്രം മുച്ചിച്ചുന്ന നിലങ്ങുന്ന നീ
നേരുംഡാണിക്ക തീപം പാലേന്നിക്കുവിത്തായറവും.
രാഖണാകു വസിച്ചുംഡാണി, ചുഞ്ഞു കണ്ണാലെ കണ്ണവൽ
നിന്നെന്തിരിച്ചുടക്കാമോ, അലവന്നേതിട്ടു എന്നും!
എന്തിനോ വീണ്ടും നാശനിനെ, യതുകട്ടികഴിഞ്ഞുമേ;
ഇല്ലാംസക്കി ഒരു, നികൽ, റിച്ചപേക്കാം യദേശ്വരം.”

എന്ന് ഉള്ളതരം വിധിയുള്ളുന്നു. പിന്നെ സീത
യുടെ അശ്വിപ്രവേഗമായി. അനന്തരം തുമ്പിത്തീക്കളും
ദേവമായാം മാതൃമല്ല ദശമന്ത്രത്തിട്ടിയും അവിടെ
ആകാശത്തിൽ എഴുന്നള്ളുന്നു. അവരേവുങ്ങം സീത
യുടെ പരിഹ്രിഥിയെക്കരീച്ചു വന്നുകൊണ്ടും. അശ്വി
യിൽനിന്നു സീതയെ ഗരീക്കുന്നേം രാമൻ പറ
ഞ്ഞതുറു” ഇതാണോ:—

“മുപ്പറിനുടെ വിശ്വാസങ്കീനനു സർവ്വസവി തുംബി
പിടിച്ചുനിന്താതെത്തു, ചെന്തിയിൽ ചാട്ടു സീതയെ,
മുപ്പറിയിലും മുഖിമതി, ജനകാശം മെമ്പിലി
മു സന്മാജ്യയല്ലപ്പോ, ധീരണ ഘകരംപൊലാഡവോ.”

ഇങ്ങനെയോക്കു എന്നതിനാണോ, ഉത്തരകാണ്ഡപാഠം
ഒഴുവം വശലൂക്കിക്കണ്ണാക്കിതന്നുവെക്കിൽ, നമ്മു കേരു
പ്പിക്കേയും കാണിക്കേയും ചെങ്കുളും? സീതയുടെ അശ്വി
പ്രദിവഗം തണ്ണായിരല്ലക്കീൽത്തന്നെന്നും, രാമൻറെ വി
ജയം പരിപൂണ്ണമാക്കാക്കയീല്ല. സീതയുടെ ചാരിത്രം

ഹന്താനിൽനിന്നും വിഭീഷണനിൽനിന്നും ലോകം നല്കവുണ്ട്. ഗരീചുകഴിത്തിട്ടണ്ട്. അതാണുകാണ്യ തതിലും സൗദരകാണ്യത്തിലും ഘുഖാണ്യത്തിലും, സീതയുടെ ചാരിത്രമാരതപം മൃദയംഗമമായി നാമേ വാലുകി കാണിച്ചിട്ടുണ്ട്. അതുകൊണ്ട്, രാവണാവധ വും, പക്ഷേ വിഭീഷണാഭിഷകവും കഴിത്തതിൽ ചുണുനു, രാമൻ നേരിട്ട് അഃശാകവന്തിലേക്കും ചെന്നു സീതയെ തീപുശാകത്തിനു് താൻ ആളുംകുണ്ണിയല്ലോ എന്ന പദ്ധതതാപം അകടിപ്പിച്ചുകാണ്ടും ആ തപസ്പിനിയെ ജീകരിയാണു് ചെയ്തെങ്കിൽ അതും ലോകം കൊണ്ടാടുന്നതെന്നാണു് എങ്കിലും കാശായീനനായ ഒരു മഹാബലൻ എന്തുതുറക്കാണ്ടു ചെന്നു തന്റെ വീട്ടിൽ ചാപ്പിച്ചിട്ടുള്ളവളിൽ അതുകുണ്ണിയിലും ചാരിത്രക, ദത്യനിശ്ചയകമോ എന്നു സംശയിച്ചും, സീതയെക്കാണ്ടും അഃശാപ്രവേശം ചെയ്തിപ്പുതു രാംായണരത്തിലേക്കു എറാവും പെച്ചത്തിട്ടിലും ഒരു മനോഹരംജാമായിട്ടുണ്ട്. ഇതു നീക്കിച്ചു ചെകയിനു് ഉത്തരകാണ്യാനിമ്മിത്തി നീശ്വയമായും നീശ്വിലുമാണു്

സീതയെക്കരിച്ചു ലോകരത്തിനു വല്ല സംശയവുമുണ്ടെങ്കിൽ, അഃശാപ്രവേശത്താൽ അതു നീക്കുത്തമായിരിക്കേ, സീതയുടെ പരിത്രണിശ്വയകരിച്ചും രാമനും തന്റെപ്പാബൾക്കും ഏണ്ണംസമ്മതചായിരിക്കേ, തു, മുത്തിച്ചും ഇതാഴ്വവന്നാണും തശ്രീമനും സീതയുടെ

പരിഗ്രഹിച്ചു് സാക്ഷികളായിരിക്കു, പിന്നെയൊക്കെ
സീതാപരിത്രാഗപ്രസ്തംഭം എത്ര അസംഖ്യമാണോ? വാലുകിയിൽ നിന്നും അങ്ങനെനായാനാജായി ഏനും
നാം സംശയിക്കുന്നും ചെയ്തുകൂടാം. ആ അണിപ്രദവ
ശഭാഗത്തു് സ്വപ്നാശ്ചയട ചാരിത്രത്തക്കരീച്ചു് സംശ
യിക്കുന്ന രാമനേയും. തന്നെക്കരീച്ചു് സ്വപ്നത്താവി
നാളുള്ള സംശയത്തക്കാളു് ലജ്ജിക്കുകയും മനാധിക
യും ചെയ്യുന്ന സീതയേയും ദിവ്യകവിതാസന്ധിനേൻ്റെ
ഉള്ളപ്രകാരത്തിന്മാറ്റാനും വാലുകിയിൽ നന്മ കാണി
ച്ചീരിക്കുന്നതു്. ആ ഒരു രംഗം പിന്നിലുക്കു വെ
ച്ചിരുന്നവുകും, വാലുകിയിൽ അതിനാളുള്ള വകക്കും ഈ
ഭാഗത്തു കുത്തിവെക്കുമ്പായിരുന്നവല്ലോ. അങ്ങനെ ചെ
ണ്ണിട്ടില്ലെന്നതനെന്നയല്ലോ, പിന്നിലുക്കു ഇത് തുടരാതെ
യാക്കുത്തക്കവണ്ണും എല്ലോ പ്രാരംഭിച്ചും അദ്ദേഹം അടച്ചു
വെച്ചിട്ടുമണ്ണു് അതുകൊണ്ടു്, ഉത്തരകാണ്യകത്താവു്
സീതാപരിത്രാഗം നടത്തിയപ്പോൾ, വാലുകിയിടെ
രാമനെ എത്രയെന്നില്ലാതെ ഭാഷിപ്പിക്കാനും ചെയ്തു്.
അദ്ദേഹം വാക്കിനും, ദേവന്മാരുടെ റവിത്തതിനും,
ലോകത്തിനും സമ്മതത്തിനും, തന്നീക്കുള്ള ദ്രശ്യവി
ശ്വാസത്തിനും, തീരെ വിചരീതമായി പ്രവർത്തിക്കു
ന്നവനാണുപോൾ ഉത്തരകാണ്യകത്താവിനും രാമൻ!
തന്നെ രാമൻ സംശയത്താൽ വിവജ്ജിക്കുവേ, “രീ
നൻ ഹീനങ്ങാതനുപോലുമോ അംഗൈ” എന്നോടു്
ചെങ്കമാറുന്നതു്” എന്നൊരു തീക്ഷ്ണാശരം കണ്ണീരിൽ

శ్రీ రామానుజం సీత ఏర్పడినటాడో. పిలొ
యిఫోడో, రామగు అందంగానుయాత హీంకణ్ణం వీలెడో
అంచరోకణా! అతు వాసుకిథుం అశ్విప్రవేశాత్మతవుం,
ఆంవాగమనవుం, ప్రింతుంగానుమానుం రామగు మరిషక
యిస్తూ; ఉత్తరకాణ్యకాణుం” కారంమయిస్తూత
యాయతు”

ఇన్ని, ఉత్తరకాణ్యతతీంపు ఏప్పుడో ఏండ
గెయాగును గొఱం. ‘రామగు రాక్షసురుకుణాను’
రంజ్యం కెకయెరంగిరికిషెవు’ రామగు అంబిగుండికి
వుగు నూట టికెలింగునుం మంచిమాం వునుపోటు!
అవఁ రామగు ప్రశంసికునుతించియ్యు”, రావును
గెన వయిచ్చుతిలిప్పు, ఇంజితుతును నుంచిప్పుచ్చుతి
లుణు” తండుంకం” అయికం అంత్రమండలాయతెను”
పెత్తుం పెత్తుం పరయ ను. ఇంజితుతును వయిచ్చురు”
లక్ష్మిగుణాయితున్నిటు, అన్నం లాంగులు చెయ్యాతను
ఇం మంచిమాం ఏరింతతతంతును?

‘భాగ్యు! ప్రాంతునువుతునీ కొనిస్తూరావునీ
యెయు” దుఃఖుగు” ఏం, ‘నీ, నీ ఇంజిప్రయం కెళ్ల
గుంపుతునుండుకుణు” ఏం, నుండుగు” అతు వాసుకిలు.
అన్నం కెళ్లిస్తూరు అతు ఇంజితును” ఏర్పాతాగుతు
మంతుపును” రామగు” జిశునుస్తుణుయతు. అను
ష్టురు, జ్ఞంచించ రావునుచరీరు సవిస్తురు.
పరిషుతుతును. అతింత రావునుపురి విత్రమంతుస్తు
తె ఇంజితునుపురి విశేషించుంచిస్తు. ఇస్తు

തെത്താവധി സർപ്പങ്ങളും പിന്നെക്കരഞ്ഞടിയും നീണ്ട
കുടക്കുന്ന രാവണചരിത്രത്തിൽ ഇത്രെന്ന ബന്ധിച്ച്
വെന്നുള്ള ഒരു സർപ്പംകൊണ്ടാണ് ഇത്രജിത്തിനെ
വസ്ത്രിച്ചിട്ടജീവിച്ചു

രാവണനേയും ഇത്രജിത്തിനേയുമെല്ലാം രാമൻ
ഇതിനുംപേ നല്ലവസ്തും അറിഞ്ഞതിട്ടുണ്ടെല്ലാം. ബാല
കാണ്യം മുരിഞ്ഞു കുറച്ചു കുറച്ചായി ആരംഭിച്ച് യല്ല
കാണ്യംതൊട്ടുടർന്നിരാവണചരിതം മഴവൻ വാളുമീകി
എറാവും ഒച്ചിത്യുടെത്താട്ട തീകച്ചിട്ടുണ്ട്. അവിടെ
യോനം, പിന്നീട് ഇരു വിസ്തരിക്കേണ്ടതുണ്ടെന്നു
കയ്ക്കൽ വാളുമീകിക്കുള്ളതായി വെളിപ്പേച്ചുന്നതെങ്കിലും
വിശദപ്പിച്ച് രാവണഭാതാവായ വിഭേദങ്ങൾ രാമ
നോടൊന്നാിച്ചാണ് വത്തിക്കുന്നതും പിന്നെയെന്നീ
നോണാം ആശിമാങ്കം ഇം സുമാപ്രയത്നം!

രാമനാം അഭിഹോകം കഴിഞ്ഞെതാ അന്നതനെന്നയാ
ണ്ടതു ആശിമാർ വന്നു രാവണകമ പരഞ്ഞത്തും.
അഭിഹോകകാലത്തുണ്ടായിരിക്കേണ്ട ആ അഗസ്ത്യാദി
മഹാഷ്ഠിമാർ, അഭിഹോകക്കമ്മുള്ളാം നീരംവരിയതിൽ
പ്ലിനേ, ആ ദിവസംതനെ, വന്നെത്തിയെന്നുള്ളതിൽ
കരായോന്നുകൂട്ടു അനേന്നചിത്യം. ‘പിന്നെസ്തും ചുറ്റി
മരഞ്ഞാശറ നരനാമ്പുവശരെ’പ്ലിന്റിച്ചുയച്ച എന്നും
അവിടെ കാണാനു. രാക്ഷസവാനരന്മാരുടെയെല്ലാം
മുമ്പിൽവെച്ചാണോ ആശിമാങ്കം ഇം കമനും?
അവാരായല്ലാം പിരിച്ചുയച്ചവനും യല്ലകാണ്യം

ന്തൃത്തിൽ പറഞ്ഞത്രു് ഉത്തരകാണ്ഡകർത്താവു് കോൾക്കി
നില്ല.

രാവണകമ പറഞ്ഞ ഏകാട്ടരത്തിട്ടു് മഹർഷിമാർ
ചോയി എന്നു് ദിനെംസുഗ്രൂത്തിൽ പറയുന്ന. 37-ാം
സുഗ്രൂത്തിലെ കമ അദ്ദേഹാന്വയാനമല്ലു. രാമനു് അഭി
ശോകം കഴിത്തെ പിരീറനാളുണ്ടു്. അനന്നം ആശീ
രാർ കമ തുടങ്ങപോൽ ! അതുകൂടുകൊണ്ടു്, വാനര
മാരും രാക്ഷസരാരും രാമനെ ചുഡനകൊണ്ടു് വത്തി
ക്കുന്നബോധിക്കുന്നവണ്ണു! അനന്തരം 38-ാംഐബ്യായ
തതിൽ മുന്നാമത്താൽ വട്ടും ത്രിടിയും. വാനരരാക്ഷസാ
ഡികളേയും. മഹർഷിമാരേയും പരിച്ഛയജ്ജലണ്ടു്.
അതു കഴിത്തത്തിട്ടുള്ള അധികപാത്തിൽ ബാലപിശുഗ്രീ
വഹനമായാരഹപ്പുറരിയും, രാവണനെക്കരിച്ചു വേരെ
ചാലിപ്പുത്രിയും, ആശീരാർ രാമനെ ഗ്രഹിപ്പിക്കുന്ന.
സുഗ്രീവാദിവാനരനുതടങ്കും. വിഭേദാദിരാക്ഷസ
മാരും മുഖിൽവെച്ചുതനെനയാണും. എന്നിട്ടു്,
നാലാമത്തെ പ്രാവശ്യം, കരെ പതിഞ്ഞമട്ടിൽ വാനര
രാക്ഷസരാരു പരിച്ഛയജ്ജകയെന്നും പിന്നെയും
നടക്കുന്ന. അതു റണ്ടും സുഗ്രൂത്തിനീണ്ടുകൊണ്ടാണു്. തുട
ന്നുകൊണ്ടു് ജനകൻ, കൈകയൻ ഇതരരാജാക്കന്നൂർ,
മഹർഷികൾ, ഏന്നിവരെയെല്ലാം പരിച്ഛയജ്ജനും
ഉത്തരകാണ്ഡകർത്താവിനു് സ്വന്തമാർത്തനു വേണ
മെന്ന മട്ടിൽ, അതിലേക്കോൽ നാലുസുഗ്രൂ. വെച്ചു
നീട്ടിട്ടുണ്ടു്.

അയികപാന്നമിക്കം പ്രക്ഷീപ്തങ്ങൾക്കം പറമെ,
മച്ചതു ഉംബളുടെ ഒരു റീപ്പോർട്ടിനൊന്നില്ലെന്നു
മാണോ ഉത്തരകാണ്യത്തിലുള്ളതു്. ഇതിൽ രാമച
രിതം എതാണ്ടു നാലുത്തമ്പുസ്ത്രംകൊണ്ടു കഴിഞ്ഞു.
രാമനെ നാടു കടത്തുന്നതിനു മാത്രം അയ്യവുതു—അര
പത്രസ്ത്രങ്ങൾക്കു് കോപ്പുകൂട്ടിയ ഒരു കവിയ്യു് സീതാ
പരിശൃംഗമെന്ന ആ മഹാസംഭവത്തിനു് എടു സ്ത്രീ
ങ്ങൾക്കുള്ള വക മാത്രമേ ഉണ്ടായിരുന്നുള്ളവെന്നു്
അതരാണോ വിശ്വപ്രസിക്കക! സീതയെ പരിത്രജിപ്പിച്ചിരിക്കു
ജനങ്ങളാണും പരഞ്ഞതില്ലേയോ! സീതയുടെ സഹേദ
ദരിമാർ - ഭാതലക്ഷ്മാണ്ണരൂപലാളിമാർ - കനം മിണ്ട്
യില്ലേയോ! മിച്ചില്ലരാജ്യം. അനന്തരിയതേയില്ലേയോ!
ഹനംശാം, സുഗ്രീവൻം, വിഭേദാനം ഇക്കാൽം. വി
ചാരവിഷയംപോലുമാക്കിയില്ലേനോ! ഇതു നശ്ചാര
കവിതാരാമത്തെ പ്രാപിച്ചിട്ടു്, അങ്ങാണ്ടു് തിരിഞ്ഞു
നോക്കായും വാലും കുഞ്ഞിയുംണാക്കുമോ?

ഉത്തരകാണ്യകർത്താവിനു് സീതയെ പുതാളി
ത്തിലേക്കു് താഴു കു, രാമനെ അതിനുമിച്ചവെന്നതിനു്
പ്രക്ഷീപ്തനെന്ന നാടുകടത്തു കു, രാമനേയും ഭരതനേയും
ശ്രദ്ധിക്കാനും അവരുടെ അമ്മ മാരേയും കുക്കുക,
അംഗാലുംനാനഗരത്തെ ശ്രദ്ധിക്കുമാക്കുക എന്നിതുമാണു്
വേണ്ടിയിരിക്കുന്നതു്. അതെല്ലാം എതാറാം ചെറ
സ്ത്രീങ്ങൾക്കാണ്ടു് കഴിശ്വരാനുള്ളതു മാത്രമേ അദ്ദേഹ
ത്തിനു കഞ്ചിയിപ്പുകൂട്ടു.

എന്നിവക്കുടിയും ചേത്തിട്ടും തന്റെ കുതിക്കു് വന്നും മതിയായില്ലാ. അപ്പാശായിരിക്കോം രാവണാഹാ വ്യാനത്തിനു് കരെ സർജ്ജദാരം ചെലുത്തിയതു്. പിന്നു, കരെ അധികം ഉപകമകളും! ഇങ്ങനെന്നെന്നു കുറു ഷ്ടിയർ കർന്നുപാഠം വാലുകിളിയിൽ ചുമരുക്കയെന്നോ? ശാന്തം പാപം!

സീതയുടെ പാതാളപ്രവേശനത്താൽ, രാമൻ ആദ്യം കരണ്ടത്തതിൽപ്പുണ്ടെന്ന്, ഭക്തിക്കരാരിര ക്രൂയി ചുംകാണ്ടു് നില്ലവേ മുഹമ്മദു് അദ്ദേഹത്തെ സു തപനം ചെയ്യുന്നോരു —

“കാവുംപുളിൽ മികച്ചുംരികാവുംതന്നെ അവിക്കുകിൽ

വിഞ്ഞരിച്ചുംകൈയറിയപ്പെട്ടിട്ടും രാമ! നിന്നും”

എന്നു് കാപ്പിക്കവേ,

“രാമയന്നത്തിലെ ബീഡാവി ദശവും കെരാക്ക രാമവും, ദശവുംരഹമാണുതാക്കാവുന്നതിൽ സുകീത്തിമൻ!”

എന്ന പരയുന്നണ്ടുപ്പും. ഉടനെ രാമൻ രാഷ്ട്രീകിയേംടു്

“കേരളപുളിപ്പിളിപ്പിളി ദഗവൻ, ബ്രഹ്മലുകമഹാശ്രിമാർ എൻ ഭാവിയാറ്റത്തരവുമരുന്നാക്കത്തുടങ്ങിം”.

എന്നു് അനേന്നക്കു് രാമായനശരനു. നിത്തിവ പുക്കുന്നു. ഇതിൽനിന്നും സീതയുടെ പാതാളപ്രവേശനത്തിനുപുറമാണു് ഉത്തരമെന്നാലെ വരുന്നതു്? അപ്പും ഉത്തരകാജായത്തിലെ സീതാപരിത്യാഗം സംഭവണ്ണരി ഏതുരഹിം? തന്റെ ഭാവിയെക്കരിച്ചു് രാമൻ പാടിക്കുംക്കുന്നതു്. അശപ്രമേയകാലത്രാശാഖിയും, സീ

കയ്ക്കുന്ന പാതാളിപ്പവേഗം മീഡിക്കാവരദ്ദോ ഈ ഉത്തരവ്? ആ പാതാളിപ്പവേഗകാൽ. സപ്രാതം ഭാവിയായി രാമൻ കേരംക്കകയാണെന്ന് ആദ്യ, പറഞ്ഞ ആ ബുദ്ധിമുദ്ദവ് ഇനിയേംഡാട്ടോന്നു് ഈ കാലുത്തീല ഉത്തരഭാഗമെന്ന കാലുമാണോ രാഹരം അദ്ദേഹനാജന്മ. വാസ്തവത്തിൽ, രാഖായണകമാപാത്രങ്ങൾ ഉത്തരകാണ്യകർത്താവു് വെറും ശ്രാതരക്കകയാണു് ചെള്ളിരിക്കുന്നതു അമ്മ മാർ, വയോധികകളായി അനാധരയരയിട്ടാണാക്കിലും, മരണം പ്രാപിച്ചപ്പോൾ, ഒരു തുള്ളിയെക്കിലും കണ്ണി റിററിജ്ജുവാൻ വകയിപ്പാത്തവരാണു് ഉത്തരകാണ്യ കത്താവാന്നു രാഹദാരാദിഭാതാക്കരി!

ഉത്തരകാണ്യത്തിന്റെ അവസാനത്തിലും രാജാ അഭാപാരാധാരക്കുണ്ടു് ഘണ്ടു് നേണാമെന്നു് വണ്ണി ശ്രിട്ടണു്. അവിടെയും ‘എതാവദേതഭാവ്യാനം നോ തതരം ബുദ്ധപൂജിയാം’ എന്നും, ‘ആയപ്പുംഖാമീയാവ്യാം നോ ഭാവിച്ചുട്ടെത്തരത്താട്ടും’ എന്നും, ഉത്തരകാണ്യ തെപ്പുറരി തന്നെത്താൻ സംശയിച്ചുകാണെങ്കും ലെ, എഴുതെങ്കുത്താതു പറയുന്ന

ആക്കിട്ടിനാക്കുവാരി, ഈ ഉത്തരകാണ്യം പിന്നീടു് മററാരോ ഏഴ്തീട്ടുള്ളതാണെന്നും, ആറും കാണ്യംകാണ്ടു് പാല്ലീകിരാമാധാരം. പുണ്ണമായിട്ടുണ്ടുമാണു് എന്നിക്കു തോന്നുന്നതും. ഇതിലേക്ക് വേറെയും പല തെളിവുകളും കാണാനുണ്ടു്.

മഹാലാരതത്തിൽ, തക്കത്താവിംഗൾ സ്വന്തം ഭാഷയിൽ രാമചരിതം ചെറിച്ചിട്ടുള്ളതിൽ സീതാപരി ത്യാഗം ഉത്തരകാണ്ഡകമര്യാദാം കാശന്നില്ലെന്ന ഇളം ക്ഷേത്രത്തിൽ ക്ഷേത്രത്തിൽ പ്രധാന ദൈവാശ്രമമാണ്.

അത്രുതരാമാധനം, പാതാളരാമാധനം, ശത്രുവരാമാധനം, അധ്യാത്മരാമാധനം എന്നിങ്ങനെ പല പല രാമാധനങ്ങൾ ഉണ്ടായിട്ടുള്ളവയും രാമന്റെ പട്ടാഭിഷക്തത്തിൽ ഏതുന്നതോടെ നില്ക്കുന്നണ്ട് അവയിൽ വല്ലതിനോടും ഉത്തരകാണ്ഡകമര്യാദാം ഒപ്പും അനവബന്ധിച്ചുകാണുന്നണ്ടെങ്കിൽ, അതു സാക്ഷാത് ഉത്തരകാണ്ഡത്തിന്റെ ഒരു സംഗ്രഹമോ പക്ഷപ്പോൾ മാത്രമായിരിക്കും. അതായതും, അത്രുതരാമാധനാം രാമചരിത്തങ്ങളിലെല്ലാം യുദ്ധകാണ്ഡവാദരക്ഷേത്ര സംഭവങ്ങളിൽ അക്കത്തും ചുറ്റും പല മാറ്റങ്ങളും വരുത്തിട്ടുണ്ട്. ആ രാമാധനങ്ങളിൽ വല്ലതിനോടും ചേരുന്ന കാശന്ന ഉത്തരകാണ്ഡത്തിലൊരുവട്ട്, അങ്ങനെയുള്ള മാറ്റമെന്നുമാറ്റിപ്പു. അതുകൊണ്ട് അത്രുതരാമാധനം മുതലായവയുടെ കത്താക്കവാർ ഉത്തരരാമചരിത്തത്തിൽ കൈ വെച്ചിട്ടീല്ലെന്നും, ആ ഉത്തരരാമാധനങ്ങൾ ഉണ്ടായിക്കഴിഞ്ഞതിൽപ്പീനെ, ഉത്തരകാണ്ഡം മറ്റൊരോ ചെറിച്ചപ്പോൾ, അതുകൂടിയും അതേവിധം അവ യിൽ ചീലതിനോടും വേദേയാരോ തൃട്ടിശ്വരത്തിരിക്കുന്നവാണും എന്നെന്ന് അഭിപ്രായം.

“ഉത്തരേ രാമചരിത്ര വെള്ളതിപ്പിരിഷ്യതേ”
എന്നാൽ ചൊല്ലണംല്ലോ. അതും ഈ വാദത്തിൽ
നല്ലാൽ തെളിവാണ് “ഉത്തരരാമചരിതം കൗലി
ധികം പേര് റവിച്ചിട്ടണ്ണക്കിലും, വെള്ളതിയാണ്
മെച്ചും നേടിയതെന്നും” ഒരു രംഗം അഭിനന്ധിക്കു
ന്നതും ഇന്നും മുഴുവൻ. സാക്ഷാത് രാമാധനത്തിൽ
ആറല്ലോ, ഉത്തരത്താട്ടക്കൂട്ടി എഴാണാം കാണുണ്ടാക്കുള്ള
തെക്കിൽ, അതു എഴാം കാണ്ണതെ ഇപ്പുകാരം പ്രത്യേക
മെച്ചതും വ്യവഹരിച്ചതെന്തിനും? വിശ്വേഷിച്ചു് വാ
സ്തീകിരാമാധനത്താട്ടു് പ്രസ്താക്കിടക്കുന്ന ഉത്തരകാ
ണ്ണത്തിലെ അതു പ്രധാനസംഭവത്തെന്തെന്നും ഉത്തര
രാമചരിതകത്താവു് മാറ്റിയിരിക്കുന്നു. ഉത്തരകാണ്ണം
സീതയെ ചാതാളത്തിലേക്കു് തജ്ജനണായിരിക്കേ,
ഉത്തരരാമചരിതം സീതായ ഭൂമിയിൽത്തന്നു പ്രശ്നാ
ഭാസ്ത്രിക്കയാണാം ചെയ്യുന്നതു് ലക്ഷ്മണനിരാകരണംപി
സംഭവങ്ങളെല്ലാം മരച്ചിട്ടുണ്ടു് ഇതു വലിയ മാറ്റ
ങ്ങളും മറവുകളും ഉണ്ടാക്കിട്ടും. വെള്ളതിയുടെ ഉത്തര
രാമചരിതം അതുയധികം പ്രത്യേകിനേടിയതു് കാണാം
സോം, അതു ഉത്തരരാമചരിതാംപൊലെതന്നും ഉത്തര
കാണ്ണവും പരക്കിതമാണെന്നും തെളിയുന്നില്ലെങ്കാം? വാ
സ്തീകിയുടെതാണു് ഉത്തരകാണ്ണമെങ്കിൽ അഭ്യേഷത്തെ
അധികരിച്ചുകൊണ്ടാക്കുള്ള മുകുവു്, അഭ്യേഷം ഏഴ്തീട്ടിട്ടുള്ള
തിരുന്ന മാറ്റിമരിച്ചു ചെച്ച വെള്ളതിക്കു് ഉണ്ടായിയെ
നും ബുദ്ധിമാനാരായും പ്രശംസിക്കുന്നതല്ലായിരുന്നു.

യുദ്ധകാണ്ഡം നാമാക്ഷണക്കാവും തത്ത സന്തുടി
യും നീചേണ്ണമെന്നും, മതിവരാത്ത രസത്താൽ, കരാർ
ഉത്തരകാണ്ഡം ചപിച്ചപ്പോൾ, അതിന് രാമൻറെ
അവധി എററവും വഷളായിത്തീന്തുകൊണ്ടും ആ
ദോഷം പരിഹരിക്കവാൻ പരിഗ്രമിച്ചുവരിൽ ഭവ
ത്രതിയാണും സാമ്പത്യം നേടിയതെന്നും പണ്ഡിത
മാഖം സമ്മതമണ്ഡാകയാൻ അവരിൽനിന്നും പരാപ്പ
ത്രതാണും “ഉത്തരേരാമചരിത്രേ ദബ്തതിപ്പിരിച്ചുതേ”
എന്ന അഭിനന്ദനം.

ഉത്തരകാണ്ഡം, അതിനെന്റെ മുഴുള്ള ആദ കാണ്ഡ
നേരും ഏഴുതിക്കഴിഞ്ഞതിട്ടും, ഏതുയേം കാലത്തിനില്ലെന്നു
മായിരിക്കണമുണ്ടായിരിക്കുന്നതും ഇൻഡ്യയിലെ
അന്നത്തെ പല മതങ്ങാണും പല രാജ്യങ്ങളും രാമാധ
ണ്ഡത്തെ അവരുടെ ഇഷ്ടംഭപാലവ് മാറ്റിമരിച്ചു
തിയിട്ടുണ്ടോള്ളും. ശ്രീവർണ്ണാ അംഗമുഹമദത്താലുണ്ടും
രാമനും വിജയമണ്ഡാക്കുന്നതും ശ്രീവരമാതും, ദേവീ
പ്രസാദത്താലുണ്ടും രാമൻ രാവണനെ കൊന്നുതുന്നും
ശാക്രത്യനാൽ, ഗാന്ധാരി.തതിനും ഭിന്നഭിന്നതുപും
നഛ്വീട്ടുണ്ടും. അവരവരുടെ രസത്തിനും അന്ത്രപ
മായി രാഖായണക്കമാപാത്രങ്ങളും വിവിധവേഷങ്ങൾ
ഈംഗലീസ് മാറ്റുകയെന്നതും ചിലർ ചെങ്കിലിക്കുന്നു. ഇതോ
ക്കൈണംപൂശി, തനിക്കും അതുപോലും ചെ
ഞ്ചുണ്ണമെന്നും എങ്കു കരാർക്ക തോന്തി. രാവണനാൽ
അപച്ചുതയായി അംഗാരത്തിനെന്റെ ഒരു തഃപുരത്തിൽ

കയ കൊല്ലത്രോളം പാത്തിട്ടിള്ളി സീതയെക്കരിച്ചു്, ലക്ഷയിൽവെച്ചണായ അശില്പവേഗത്തെ കാക്കുന്ന തിനു് ഏറയമല്ലാതെ, ഒപ്പവാദം പൊക്കിബിട്ടവാൻ അയാൾ ലാക്കനോക്കീ; സീരാചരിത്തെത്തെ ചുണ്ണി കൊണ്ടു് സാധാരണാനുഭൂതികൾ പരമ്പരവാസത്തെ സാധിവാക്കുവാൻ ശ്രമിച്ചുക്കുമെന്ന അയാൾ വിച്ചാരിച്ചു്; സ്വന്തം പത്രിയേയും സ്വന്തം ഭാാവിനെ യുംകാരി മൂർഖനാഥനു കൊണ്ടാടുന്നവനാണു് രാമനു നാക്കീ, മൂർഖനാപ്രാംഖ്യാതതു ഉയരേന്നുമെന്നു് അയാൾ കയ്തി. താപസനാരയല്ലാതെ, മൂർഖനു രൈയാനാം വാല്ലു് കിരാമായണാത്തിൽ ഉയർത്തിട്ടില്ലപ്പോ. കുറെ താപസനാഡം, പിണ്ണ നിഷ്ഠാദനാർ, രാക്ഷസ നാർ ഏന്നിവരുമാണല്ലോ രാമനുറ ത്രിക്കകാർ. മൂർഖ സംക്ഷത്രിയനാര വള്ളവരവളരെ ചൊക്കിയും, ശ്രൂദ്ധര എററവും താഴ്ന്നിയും കാണ്ടു് വാല്ലു് കി കനം പറയു നില്ല. കഴു, കരഞ്ഞു്, അരക്കൻ ഏന്നിവരെ വേദ അത്മാജായ വിശ്രൂതമുഹമ്മദോടു് സദ്ഗമായിത്തന്നെന്ന വണ്ണിച്ചിട്ടിട്ടാനും. കയ നിഷ്ഠാദനായ മൃഹനാണു് മരറപ്പോ ക്ഷത്രിയരക്കാളു്. രാമനുറ മെത്രിക്ക പാതുമായിത്തീന്റൊരിക്കുന്നതു്. ഇത്താനും തച്ചിക്കോ തെള്ളായ കരാളിൽനിന്നാണു് ഉത്തരകാണ്ഡത്തിക്കുറ ജനനം.

രാമൻ ബഹു രാഹസ്യ രാംവത്സരക്കാലം നാട്ടാവ ശഭദ അമ്ഭവാ രാമനുറ രാജുഭാനാവ്യവസ്ഥിതി വെള്ള

സഹപ്രവർഷം ഉച്ചനില്ലവേ — അതചാരവിചാരണം ഏതെങ്കിൽ ജനങ്ങളുടെ ആരോഗ്യത്തിനു് ഒഴും ഹാനിയണ്ടായിട്ടില്ലെന്നതിനെ പ്രധാനലക്ഷണമായി ബാലമരണമില്ലായ്ക്കരിച്ചു നാരദനം വാല്ലീകിയും വണ്ണിച്ചിരുന്നിട്ടും ഉത്തരകാണ്യകത്താവു് ഒരു ശ്രൂരമണബാലന കൊന്ന രാമനെന്നക്കാണ്ടു്, ശ്രൂരനു തിരെ വാളുടപ്പീക്കനും. സ്വീജനതയും എത്ര നേരത്തും റംസക്കീത്തനം ചെയ്യായിരുന്നവെന്നു് നാരദനം. വാല്ലീകിയും പുക്കളിയിരിക്കേ, ഉത്തരകാണ്യകത്താവു്, പരമ്പരവാസത്താൽ മലിനയായവലെ ഇപ്പും ഭാത്യായി ആദരിക്കുന്നവെന്നു് ചിലരക്കാണ്ടു് രാമനെ നിറിപ്പിച്ചു്, ആ സാധപ്രീരതാമായ സീതയെ പാതാളിത്തിലേക്കു താഴ്ത്തും നും. ഭാതാക്കരമാരംഭക്തിയാണു് റാമൻ തന്റെ ജീവിതകാലത്തും അങ്ങാളും വാണിജ്യാളിത്തെന്ന വാല്ലീകി ആവത്തിച്ചാവത്തിച്ചു പാടിയിരിക്കേ, ഉത്തരകാണ്യകത്താവു് ദിഷ്ടാസ്ഥിതന കൊണ്ടു് ലക്ഷ്യണനെ പേടിപ്പിച്ചു്, പ്രതിശ്രൂതി തെററിപ്പിച്ചു് റാമനാൽ നിരസ്തനക്കുന്നു. ഒഴുക്കം റാമനെ കണ്ണിരോടെ പെത്രവഴിയിലേക്കിരക്കി അങ്ങനെ കൂടുതെതാട്ട കമ്മ കഴിക്കും. ചെയ്തും. ഇങ്ങനെയുള്ള ഉത്തരകാണ്യത്തിനു് സാക്ഷാൽ റാമായണത്തെ തീണ്ടിവാൻപോലും. അംഗഹതയില്ലെന്നാണു് എന്നെന്ന അഭിപ്രായം.

ಹನಿ, ಉತ್ತರಕಾಣಪತ್ರಿಲೆ ಸಾಹಿತ್ಯರತ್ನಿಲೇಕ ಗಣ ಗೋಕರೀಯೆಹಾಂ. ಸೀತಂಪರಿತ್ಯಾಗಮಾಣಳ್ಳಾ ಉತ್ತರಕಾಣಪತ್ರಿಲೆ ಪ್ರಯಾಗಣಂಭವಂ. ತಾನು ರಾಮ ಗಾಂತ ಪರಿತ್ಯಕತಯಾಯಿ ಎನ್ನಂ^೨, ವಂಂತರತತ್ತಿಂದವಾಚ್ಯ ಅರಗಿಂಥಪ್ಲಾರ್, ಸೀತ ಎನ್ನಣಿಗೆನಯಾಯಿ ಎನ್ನ ಉತ್ತರ ರಕಾಣಪತ್ರಾವ^೩ ವಣ್ಣಿಕಣಾತ್^೪, ಇತಾ, ಗೋಕರಂ.

“ಹಿಂಷ್ಯ ಗಣಂ ಶರ್ಹಿಷ್ಯ ಕಣ್ಣಿರ್ ಚಿಂಣಿಯ ಕಣ್ಣುಮಾಯ^೫
ತೀಗಣಪರಣಾಂ ಸೌಮಿಗ್ರಿಯೋಧುಂಷ್ಯಿತ ಜಾಗಕಿ.

ಽಃಬಿಷ್ಟಾಂ ತೀರ್ತತಾಣೀಯಂಭೇಂ ಬ್ರಹ್ಮಾಂಡ ಲಕ್ಷ್ಮಣ!
ಅತ ವಿಯಂ ಕಾಣತ್ತಣಳ್ಳಾ ಽಃಬಬ್ರಾಂ ಮಹ ಸಾರ್ಯತಂ.

ಇವೆಯ್ಯ ಪಾಪಂ ಚೆಫ್ಯೇ, ಗಾಹೇಕೀ ಹಾಯ್ಂಬಿಯೋಗವುಂ^೬
ತ್ಯಜಿಷ್ಯಬಳ್ಳಾ ಸಂಪೂರ್ಣ, ಸತಿಯಾಮಣ ಮಣವಂ.

ಽಃಬಂಧಾರೋಽ ಪರಾಯಂ, ಽಃಃಬಂದಂ ದ್ವಿತ್ತ ಈಂಂ.

ಬಸ್ಯಾಮಹ್ನು ವೆಡ್‌ಂತತ್ತಿಂಂ ಮಹಾತ್ಮಾವಾಯ ರಾಖವಂ^೭”

ಹತ್ತು ಮಾತ್ರಮೇ, ಅತು ಅವಸ್ಥಾಯಿತ್ತ, ಸೀತಹಿತ ನಿಗಂ ಕೆರಂಕಿವಾಗಂ ಕಾಣವಾಗಂಭಿಷ್ಣುವೆಹಿತ್ತಿಲ್ಲ ಉತ್ತರ ಕಾಣಪತ್ರಾವಿಗೆನ್ನರ ಕವಿತಾಭಾರಿಽಪ್ಯಂ ಎನ್ನು ಉಣಿಯಂ!

ಯಲುಕಾಣಪತ್ರಿಲಂವಾಟ್, ರಾಮಂ ನಿರಸಿಕವೇ,
ಸೀತಹಯ ನಾಂ ಕಾಣಣಾತ್^೮ ಇಂಗಣಯಂಣಂ^೯:—

“ಚಿರಾಂಪ್ರಿಯಂ ಕೇರಾಕಷ್ಟಪ್ತಿಗಾರ್ಹ, ಯಲ್ಪಿಯಂ

ಪ್ರಿಯಕಂತಿಗಿಂಣಿಂದಿಗೆ ಕೆಟ್ ಮಾಗಿಗಿ

ಕರಣ ಕಂಬೀಪ್ರಗಣಾಟಿಷ್ಪಾರೀಗತಂಪೋ—

ಲರ್ಮಿವ ಕಣ್ಣಿರ್ ವಿರ್ಜಿಣಂ ತ್ರಿಕಿಗಾಂ.

ಫೆಹಂ ರಾರಿಕಂಮಾರೆವೆ, ಮರ್ಬಂಶಂಕ್ರಾಂ ರಾಖವಂ

ಪರಣಂ ಚೊಂಡ್ಯಾಂ ಪಾರಂ ತವಣಾಕೊಣಂ ಮಹಮಿಲಿ.

ଶ୍ରୀମଦ୍ କେତ୍ତିକ୍ଷୀଲ୍ପାରତ ନେତ୍ରଭୋକ୍ଷାକତୀଯୀବିଲ୍ୟଂ
ମାଲୋକର୍ମଲେୟ କେତ୍ତିକ୍ଷୀତ ଉଜ୍ଜ୍ଵଳିଲଙ୍ଘପୋତ୍
ତରଗର ଶାତୁଣ୍ଡାଶ୍ରୀକ୍ଷରତନେନ୍ଦ୍ରିୟରୁ ପ୍ରକିଳକାଣ୍ଡ ଜାଗକି
ଅର ଶ୍ରୀଲ୍ପାକାରଙ୍କ ଶ୍ରୀଲ୍ପାରତପୋଲଗ୍ରୁତ୍ତକିନାରି.
ପିଣ୍ଡ, କଣ୍ଠୀରାଧିକିନ ରଣ୍ଭବତେତରତ୍ତତ୍ତ୍ଵବତ
ରହିଲେ ତାଣେଯିବି ବୀଚେ ରତ୍ନାବୋଦେବ ମୋତିନାରି:-
'ଆଖିମାର୍ଯ୍ୟ, କରଣ୍ଠୀକରିବାର୍ଯ୍ୟ, ଏବରାତି ମେଣ୍ଡିଯିଷନେ
ଚିରାଳିବତେନେନୋଟଙ୍କ ବିର, ହୀନଙ୍କ ହାତରେଣାବାଂବିଲ୍ୟ?
ଆନ୍ତରିକ କରିବି ମର୍କିଲବଲ୍ଲେଖ ନିଲ ମହାଦ୍ଵା,
ବିଶ୍ଵାସଂ ଦୃଷ୍ଟିକାରକିଣେଙ୍କ ପାରିତୁତାନେନ୍ଦ୍ରିୟମାର
ଶାତୁଣ୍ଡରୀଂ ବଶକେତାଲଭ୍ରୋ ପରି ମମ ପ୍ରାଣ,
ଶାତେନେରିଯିଷ୍ଟିରାଲଭ୍ରୁ, କରିବ ଚେତତିନ୍ଦ୍ରାଣେତିର.
ଏଗିକେଲ୍ପିକମେନ୍ଦ୍ରିୟରିତ, ମିତେ ନିଲ୍ପ ବେଳକଲେ
ମେଞ୍ଜିଙ୍କ ପରାୟିନତରୀଲେହ୍ୟ ଚେତ୍ୟମରକତ ଶାଙ୍କ?
କିଷ୍ଟଂ ବନ୍ଧୁଚ୍ଛ୍ରୀ, ସଂସ୍କୃତିବକ୍ଷଣେଣ ମାନନ୍ତ!
ଆରିତତିକ୍ରିଲ୍ପ ନିର୍ଯ୍ୟକିଲେବନ୍ଦେଶ୍ଵରଂ ହତଯାଯି ଶାଙ୍କ
ନାଶକର୍ତ୍ତବ୍ୟ, ରୋତିନିଙ୍କ ପାତ୍ରିଷ୍ଵତନେ ନନ୍ଦକର୍ତ୍ତାର୍ଥ
ନିଲ୍ପାରନେବାନ୍ଦିପାଲେ ଶ୍ରୀତପରମ କଣ୍ଠତୁମ୍ଭି ନୀ.
ଜଗକାତମଜଯେନ୍ଦ୍ରାଯ୍ ଶାଙ୍କ ମନୀଷନିନ୍ଦା ଜଗିଷ୍ଟତୁଂ,
ଏଗିନଟପ୍ରୁଣ ଶାନ୍ତିପ୍ରୀଲା, ନଟପ୍ରୁଣିଷ୍ଵେବଙ୍କ ଭବାଙ୍କ.
ବକବେଚ୍ଛୀଲ ବ୍ୟାଲ୍ୟତରିକ୍ ବ୍ୟାଲ୍ୟ ବେଶୀ କଣ୍ଠିଷ୍ଟତୁଂ,
ଏଗିକେତୀ, ଶୀଲମିଵିଷ୍ଵମେକବେ ପିଣ୍ଡିଲାକି ନୀ!'."

ବାଲ୍ମୀକିର୍ଯ୍ୟର ହୁଏ ମହାଭାଗ୍ୟାଯ ସୀତ ଉତ୍ତ
ରକାଣ୍ଯକର୍ତ୍ତାବୀନେର କେତ୍ତିର ଏଗନ୍ତାତରି!
ତନେନକାରିଷ୍ଟ ସଂଶୟିଷ୍ଟତିନ ରାମପ୍ରତ୍ୟତର
ଅଟିଷ୍ଠ ପିଲିକ୍ରତକବ୍ୟାନ ନିଶ୍ଚିତ ବାକ'ଶରଣରି

എററവും അതേസ്ഥാനത് പ്രഞ്ചാഗ്രിച്ച ആ വൈദോഹി
ഉത്തരകാണ്യത്തിൽ,

“ചൗഞ്ഞിൽനി ദീപിയാലപ്പോ എന്ന വീരി! വെടിഞ്ഞ നീ
അപവാദവശാലപ്പള്ളിടിവൊന്നുവാകിലോ
അതു തീങ്ക്ലനമപ്പോ സ്ഥാനത്തോടിക്കരീരാഗ്രാമം”

എന്നീന്തണെന രാമന ഗ്രഹിപ്പീക്കവാൻ ലക്ഷ്മി
സ്ഥാനാട് പരയത്തകവണ്ണം നാമാന്ത്രികലിലധികം
തംഴകപോലും! അപരാധമൊന്നം താൻ ചെള്ളിട്ടി
പ്പോരിക്കേ, തന്ന ഇതു ഫോറത്തരമായി അവമാ
നിച്ച കാട്ടിക്കലക്കും തള്ളിയകിനും ഇതു കേണ്ടിനാണ
ഞ്ചനവള്ളാണോ വാല്പുകിയുടെ സീതു?

ലക്ഷ്മിഭാന യാത്രയാക്കുമ്പോൾ “തീജാരിത
ററിയോളുന്ന ഭാക്തിപ്പൂജ്ഞാളിക്കിപ്പോഴും” എന്ന
സീതയെക്കാണ്ടു് പരയിക്കവാൻ ഉത്തരകാണ്യക
ത്താവിനും ഒരു കൂസ്തമില്ല. താൻ ഗർഭിണിയാ
ണെനും രാമൻ ധരിച്ചിട്ടുള്ളതും നീതാ അരിഞ്ഞെങ്കിലും
നീട്ടം ലക്ഷ്മിഭാനോടും ഇദ്ദേശനയെന്നു ആ പരമഗ്രേ
കാവസ്ഥയിൽ ആ കലവതിയ്ക്കും പായവാൻ തോന്തി
യതു! താൻ വൃഥിചരിച്ചിട്ടാണും ഗർഭിണിയായതെന്ന
ആരക്കുളിലും ശക്കിക്കാമ ഫുന്ന പേടിയാൽ! ആക്കും?
സീതയ്ക്കും! എത്തരിയാം, കലീനകളുടെ ചിത്രവുത്തി
യെക്കരിച്ചും ഈ ഉത്തരകാണ്യകർത്താവിനും!

ഈനി ഉത്തരകാണ്യത്തിലെ ശ്രദ്ധത്വാപസവയ
പതിലേക്കുട്ടി ഒന്ന് നോക്കിയേക്കാം. വള്ളവിധി

ഇല്ലംഹീച്ചു° തപസ്സ് ചെയ്യുന്ന ഒരു ശ്രദ്ധക്കേന്ദ്രം വധിക്കു
നാതിലേക്കു° പുഞ്ചകവിമാനത്തെ വരുത്താൻ അതിനേരു
ലേറി രാമൻ പുരപ്പുട്ടൻ.. തല കീഴായും തുണ്ടി
ക്കൊണ്ടോരും° അതു ശ്രദ്ധക്കു തപസ്സിൽ തപസ്സിനുതു°.
“നീ ആരുരട്ടാം?” എന്ന രാമനിൽനിന്നു ഒരു ചോദ്യം
“തോൻ ശ്രദ്ധനാണോ” എന്ന നേരോടെ ഒരു തുണ്ടിക്കൊണ്ടു
ശിഖിക്കു മരച്ചടി. ഉടക്കെ കീഴോട്ടുകൂട്ടിക്കൊണ്ടു
അവന്നു തലയെ രാമൻ മേരളിച്ചു വീഴ്ത്തിപോലും.
എന്നതാൽ വിക്രമം! രാവണാന്തകനായ രാമൻ, വേ
ണമോ ഇതിലേക്കും?

ഇത്തന്ത്യാണും ഇത്തരക്കാഡിത്തിലു സാഹിത്യം.

മനുഖാഭാസ ദ്രോഹംവരേഗണം.

~~~~~

സ്നേഹം — സ്നേഹം ഏന്നതാണോ കമ്പരനാശം നിന്മനിന്ന ലോകത്തിനാണെയ സദേശം. അദ്ദേഹ തതിന്റെ തുടികളും ക്ഷയിച്ചും സ്നേഹംകൊണ്ട് ഉണ്ടാക്കിയതാണോ. സ്നേഹംതക്കാം വിശ്രിഷ്ടമായി ജീവിതത്തിൽ ധാരാനാമില്ലെന്നാം. അദ്ദേഹത്തിന്റെ മതം. അർഹിസ്ഥാന്തം, ത്യാഗവും, സത്യവും, നിഷ്ഠാമക്കമ്മമല്ലാം സ്നേഹത്തിൽ അടങ്കിയിരിക്കുന്ന. മനസ്സിനെ സ്നേഹമയമാക്കിയാൽ, അതുതന്നെന്നയാണോ വിജയവും വധുപത്രവും. അദ്ദേഹം കാണാൻ എത്വവും അദ്ദേഹം കാണാനു ലോകവും എല്ലാം സ്നേഹമയമാണോ. സ്നേഹം ഏതുജീവിയിലും അനന്തലൈനംഡയണ്ട്. അങ്ങിനെ ലഘുമർയത്തിനെ ഉയർത്തിപ്പുരളുക മാത്രമേ മനസ്സും വിജയത്തിനായി ആചാരിക്കേണ്ടതുണ്ട്. അർഹിസ്ഥാന്തം, ത്യാഗവും, സത്യവാമല്ലാം സാമാന്യനാശം ഭൂമിഹമംഗലി ക്രാനാം കാണാനാതു സ്നേഹം അങ്ങിനെയില്ല. അതു ഏതു ജീവിയിലും മനസ്സിൽതന്നെ ഉള്ളതാണോ. സ്നേഹംകൊണ്ടുള്ള കാഞ്ഞസീഡി ഏതു മനസ്സുനാം നിത്യാനാഭവ മാണോ. ത്യാഗാദികളേപ്പാലെ സാമാന്യനാശം ദയകരമല്ല അതു ഏന്നാൽ സ്നേഹാഭിന്ന മുല്ലിയും പുല്ലിയും കൂടുന്നതോടും സത്യവും ത്യാഗവും അർഹിസ്ഥാന്തം അതിൽ നിന്നും ഉയന്നകെടുക്കുന്നും. ലോകത്തിനു ഇന്നു അപേക്ഷിത

മായിരീക്കന്നതു എന്തുവേദാഗമാം” ഭാത്തത്തിൽ
ഈനാ വരവിക്കിടക്കുന്നതു “എന്തുവേദനദിക്കമാം” ഭൗ
വക്ഷയത്രാൽ ലോകം അധികമയിക്കുക കംപനമായ്ക്കിന്
ഭീകരമാംവണ്ണം വിഞ്ചെ തൃടങ്ങിയിരീക്കുന്നു പ്രാഥം.
അതു കമാറനാരാൻ കണ്ട്. കേരളത്തിനും ഇവ ശമനനാഷ്ടം
ഉണ്ടുമാണെന്നു അദ്ദേഹം അറിയകയും ചെയ്യു. അതു
കൊണ്ട് അദ്ദേഹം ഭൗമം, ഭൗവം, ഏന്നും സ്വത്തു
വിളിച്ചുപറയുവാൻ തൃടങ്ങി. പ്രേക്ഷം രാഖവും അതു
ശ്രദ്ധിക്കുന്ന അദ്ദേഹം തന്ത്രിയിരീക്കുന്നു. അതി
ലെല്ലാം കാമകലപ്പുണ്ടുപോതു. ഭൗമാം അദ്ദേഹ
തതിനും വിശ്രിച്ചുവും വിശ്രദിഖവുമായ പദം. ചെറുഗ്രന്തു
തതിനും ആധാരമായ ചെമ്പുക്കും സേനമംബകാണ്ഡലൂഡാത
ഒവിക്കുന്ന അംബുറാം ഗ്രാരിച്ചിരീക്കുന്നു. ഒരാക
ഒന്നും കാണുന്നതും കാണുന്നതും തന്നെ ചെയ്യും.
ഹോറവിപ്പുള്ളിടയിലും സേനനറംകാണ്ടു ന വ്യത്യാ
ക്കാം. ചെറു വലിയ താഴ്വരിതനിനും സേനമം
കൊണ്ടു പോകാിയയോ. ഭാര്യാപാപദാസ്ത്രപ്പാലം
ഒസേനമത്രാൽ മാച്ചുകളിയാം. ഇഹത്തിലും പരത്തിലും
കയിപ്പാലു ഒസേനനറംകൊണ്ടു ശാന്തിഭോടാം. ഒസേന
മഹതാൽ വരുഗമാക്കുവാൻ കഴിയാത്തതായി ലോക
തതിൽ യാതൊന്നുമില്ല. സേനമഹത്രാൽ ശ്രദ്ധമാവാ
തത്രും ഒന്നമില്ല. അതുകൊണ്ട് കമാറനാരാൻ ലോക
തത്ര നോക്കി, ഒസേനമം സേനയം ഏന്നു വിളിച്ചു

പറയുന്ന കേരളത്തിൽ അന്നയൻ ആ വിളി ഇന്ന്
ഭാരതത്തിൽ ഏതെങ്ങുമൊല്ലോ. കേരളക്കാമന്നായിരി
ക്കുന്ന. ഇങ്ങനെ ക്രമാനുശാസ്ത്രിൽനിന്നു കേരളസാഹി
തിയിലേപ്പും ചതുരാവധാന കിട്ടിട്ടണ്ടു്. ദൈത്യാധും
അവരിംസയാധും, ത്യാഗമാധും, സത്യമാധും മുൻകാല
ങ്ങളിൽ ലോകത്തെ പ്രകാശിപ്പിച്ചപോന്ന ആ ദിവ്യ
ശക്തി ആധുനികകാലത്തിനോത്തവണ്ണു്. സേനഹ
മെന്ന മുഹാതരം പ്രാപിച്ചു്, കേരളത്തിൽ അതു
ക്രമാനുശാസ്ത്രിൽ തൃടി ആവിഞ്ചവിച്ചിരിക്കുന്ന. പുതി
യോദ മതത്തിനു ആശാൻ ഇവിടെ ബീജാവാപം
ചെയ്തിരിയ്ക്കുന്നവും വേണം വിചാരിക്കുവാൻ.
സേനഹം, സേനഹം: സമുസ്വവും സമുധനവും
അതിൽഉണ്ടു് കേരളത്തിലു് ഭാരതത്തിലു് അപേക്ഷി
ത്വായു് തീന്തിരാശന ചെക്കുത്തിനുായി ജനത്തുള്ളു്
ജേനീയമായിള്ളിതു് സേനഹം ഒന്നു കൗബാണാ൦ എക
ത്പത്തിൽ നിന്നുള്ള ഉവാബാം സേനഹമെന്നും അതി
നാളുതാണു് സപാതത്തുമെന്നും, അതിലാണു് ശാന്തി
യെന്നും ആശാൻ ദർശിച്ചിരിക്കുന്ന സേനഹം കുഷയ്ക്കുള്ളു്
യി കേരളമെന്തും പാടിനടനു, അതു കേരളീയരെ
ചിരംതന്നായി എററപാട്ടമാാക്കുക ആ സാഹിത്യി
ശേതൻവെയ്ക്കു. കൈരളിക്കു ഇതു വളരെ സേനഹം
മരാരിൽനിന്നു കിട്ടിട്ടില്ല. സേനഹത്തിനു ഇതു
യധികം വിലാസവിശദിഷ്ടം ഇതുവരെ മറ്റരാഖ്രക്കാ
ണ്ടും കൈരളി കണ്ണിട്ടുണ്ടില്ല.

നളിനീ, ലീല, ഭരവസ്ഥ, ചാണ്ഡാലഭിക്ഷീകുർ, കയ്യൻ പ്രേസ്റ്റീ അംഗു തൃതീകളിൽ ഭിന്നഭിന്ന സ്നേഹി വിലാസങ്ങൾക്ക് നീഡിർന്നനഞ്ചളായി അംഗു നായികമാരെ ആശാൻ സ്പൂഷ്ടിച്ചിരിക്കേണ്ടാണ്⁹. അനുഭൂതിവ്യഞ്ഞ മദുര്ത്തികളായി അധിനാതനലോകത്രാലുണ്ടായ പാഠ കന്ധുക്കുമാരാണുവർ. കനിനൊന്നു ലോകേറ്റതരമായി ഉയൻ്തയൻകൊണ്ടാണ്¹⁰. ആശാന്നിനു ആ പാഠവേണ്ടുന്നു. അകവും പുറവും കയപോലെ വിച്ഛുലമായ ആ നീഡും മസ്തുക്കരമാണ്¹¹. നളിനീയിൽ കാണുന്നതു. കയ്യൻ യില വാസവദത്തയട്ടെ സ്നേഹമാവട്ടു, ലോകത്രിൽ പരമദ്രഘ്നമാണ്¹². അതിനും മല്ലുവത്തികളായി മരു മുന്നു നായികമാരും വഴിക്കവശി നില്ക്കുന്നു. അവബൈവരം സ്നേഹത്രടിനു വേണ്ടി മാത്രം സൗന്ദര്യ ഹത്തെ വരിച്ചവരാണ്¹³. സുഖതേതങ്ങാ, ധനതേതങ്ങാ അന്തസ്ഥിതനേയും അല്ല, അതിനെന്നെല്ലാം കടന്നു¹⁴. അവർ സൗംഗവഹത്തു—സൗംഗവഹത്തു മാത്രം ജീവിച്ച വരാണു¹⁵. അതുകൊണ്ടു¹⁶ അവബൈവരം ആ വഴിക്കു ശാശ്വതിയെ ദശിക്കുന്നവരായി.

എന്നോ എന്താിനേയും എന്നറിഞ്ഞാക്കിടംതെ എതാജണാരംഭിലാണ്¹⁷. നളിനീക്കണ്ണായ സൗംഗഹം. ആ സൗംഗവഹത്തിൽ മഹായാ നാട്ടം, വീട്ടം, പിറ്റ ജനയുമെല്ലാം അവരുക്കു കാണുന്നില്ലാതായി. ജീവി തനിരപേക്ഷയായി ആ സ്നേഹത്രാനുവേണ്ടി അവരു വിവാഹംലഭചനയെ ചാടിക്കുന്ന കംട്ട പുക്കി. രാഞ്ച്

സുന്നേഹിക്കുന്ന ആ ദിവാകരൻ എവിടെ എന്നും, ഉണ്ണോ എന്നും അവർക്കരിഞ്ഞുട്ടും. അവർ പിന്നെ എന്നേഡാട്ടും അനേപഷിച്ചു ചെന്നതുമില്ല. തപസ്സാൽ ജീവിതമാകമാനും സുന്നേഹമയമാക്കിയാൽ അതിലു പ്രോത്സാഹിക്കരണെന്ന കാണംമെന്നു അവർ വിശദപ്പിച്ചു. അതോടൊന്ന് തപഃമലമായി അവർക്കു ദിവാകരൻ ആത്മക്ഷമമായി. ദിവാകരസുന്നേഹത്തിനും കൊണ്ടുള്ള തന്റെ ജീവിതത്തെ ആ സുന്നേഹത്തിൽ അവർ അപ്പീച്ചടങ്കയും ഒരുയ്യും.

നളിനിയേക്കാർ വിക്രമം കൂടിയവളം ലീല. കലാചാരവൈഖ്യമായ സപജീവിതത്തെ ആത്മവശമാക്കിയാൻ അവർ തപിച്ചു കരെയോന്നുമല്ല. കരെയോന്നുമല്ല പ്രലോന്നനും അവച്ചു ചോരതി കൈക്കരത്തു. പരഭാസ്ത്രധായി വത്തിച്ചു, ധന്തുകമ്മണ്ണളിൽനിന്നു ലോകമുഴുവാം പീശയ്ക്കുന്നു തന്റെ ആ സുന്നേഹത്തെ തന്നിൽ കരുക്കിയാൻ അവർക്കു കരെയോന്നുമല്ല കരളിൽ ചുട്ടണ്ണുയറ്റു. അറവംതിൽ തപോവേഗത്താൽ തുരന്നു കിട്ടിയപ്പോൾ, എതിരേ ചെട്ടു അടച്ചുപുട്ടിയ പടിവാതിലാണ്. അതിനെ അവർ മഹാവിക്രമത്തോടെ ചാടിക്കുകയുണ്ടായെന്നു. സുന്നേഹമാതുകമാണ് ആ വിക്രമം. സുന്നേഹത്തിൽ അവർ ചോരിഞ്ഞു. സൗഹ്യത്താൽ അവർ ചാഞ്ഞു. തപസ്പാനിയായിട്ടും, പ്രമദയായിട്ടും അവർ സുന്നേഹത്തെത്തയാണ്ടെന്നു. നളിനിയപ്പോലെ സാമ്പാദിക്കുന്ന അവർ അപ്പീച്ചടങ്കയും ഒരുയ്യും.

പുണ്ണക്കല്ലു, വലുതായ വിത്രമത്രംടയാണോ” ലീല
അടക സീനേഹസായുജ്യം. അവർ കലാചാരഗ്രഹ
ണ്ടതാൽ അത്രുഖമായ ശരീരത്തെ നദിയിൽ മക്കി
മദനസീനേഹത്തിൽ ഇണ്ടാസൈപ്പുംദിനിനിന.

ഇന്നിലധികം ദൈയത്തിനു ഭരവസ്ഥയിലെ
സാവിത്രികിൽ സീനേഹത്തിനായി വിവുദ്ധമായതു്
പോരമായ അധികാരത്താൽ അ കണ്ടാതേരാ
പിജൻറ നെന്തു് ഉടഞ്ഞപോയില്ല. ഇംഗ്രേസ്റ്റന്ത
മായ ജീവിതത്തെ നിശ്ചലം കളയുന്നതു പോരമായ
അപരാധമാണോ” അവർ യാരിച്ചു. ഭാഷ്യാബദ്ധന
വെച്ചു താങ്കൊന്നിയായി ഇന്തി ഭഷിക്കാമെനോ” അ
വർ മരിക്കയല്ല ഉണ്ടായതു്. താൻ വീണേട്ടാളു
തന്നെ തന്നേരു സീനേഹത്തെ ചൊരിഞ്ഞ മുകാഡോ
കാണവാൻ അവർ സമർപ്പിയായി. പുലയക്കടിലിൽ
വീഴേണ്ടി വന്ന അവർ അവിടെ സ്ഥിരത്തെ പ്രായം
നിച്ചു പാതതന്നേരു ത്രപത്തിൽ പുലയവംശത്തെ പരി
സേവിക്കവാൻ ആളുായി. അങ്ങീനയാക്കന്തിനോ
അവർ മനസ്സിന യമീച്ചിരിക്കുന്നതു് ലീലാനാളിനാ
കളേക്കാടി ഉറുപുതയായിട്ടാണോ”. പുലയനെ നീല
കാർബൺനായ സുകമാരകളേബുരന്നായി നന്ദിരിപ്പും
ജേക്കുമാറായതിൽ എത്ര വിപുലമായ ദൈയമാണോ”
ചെലുത്തിയിരിക്കുന്നതെനോ” അതിരിട്ടാവത്സ്യം. ദേ
ക്കരമംയ അധികാരത്തിൽനിന്നുണ്ടോ” സീനേഹത്രാൽ
ചെട്ടപ്പാണു് കണ്ണവള്ളാണവർ. പുലയക്കടിലിൽ

കുടിക്കാണ്ട്° കിടക്കവേ, സൗന്ദര്യം അവിടെയും വിളിയാട്ടുന്നത് അവർ കണ്ട്. സ്കൂൾമുള്ളിടത്തു ദയ മീലി എന്ന അവർ നിശ്ചയിച്ചു. അവർ ദയപുത സായി തന്നിൻതന്നെ സൗന്ദര്യത്തെ നിരച്ചുത്തുട്ടു. അങ്ങിന അവർ സൗന്ദര്യമയിയായപ്പോൾ, അഞ്ചിന ആ ഏകത്പരത ഗ്രഹിച്ചപ്പോൾ, ഘലയൻ അവർക്ക് കോമളിത്തപനായി. ഏതു കുട്ടി അസം കാരത്തെയാണ്° ആ മഹാമനസപിനി സൗന്ദര്യത്താൽ തരണം ചെയ്തിരിക്കുന്നതു°! പാതാളിത്തിൽ സൗന്ദര്യത്താൽ സപ്രദേശാക്കിയവളാണവർ.

എന്നാൽ — അവളേയും കവിച്ചകാണ്ഡാണു° ചണ്ണാലിക്കുകിയായ മാതാപിള്ളെട സൗന്ദര്യത്തി. ഏതാണ്ഡാങ്കു ലക്ഷ്യത്തെ അഭിമുഖീകരിച്ചകാണ്ഡാണു° നല്കിനിയും ലീലയും സാവിത്രിയും സ്കൂൾത്തെ പ്രയോഗിച്ചിരിക്കുന്നതു°. മാതാപിള്ളെ അതിൽ ലക്ഷ്യമേ യീലു. ആനന്ദനിൽ അവർ കണ്ണ ആ ദിവ്യസംപ്രീതിയിലാണു° അവർക്ക് ആദ്യം സൗന്ദര്യാദയമുണ്ടായതു°. ആനന്ദനിൽ വെളിപ്പേട്ട ആ അഭ്യേജം മഹത്തിനു അവളുടെ മനസ്സു വശഗമായി. അതുപു മായി സൗന്ദര്യത്തെ ആരാധിച്ചവളാണവർ — നിഃജാമവും നിഃജുളിക്കുമായ സൗന്ദര്യത്തെ! ലോകാത്മരം ചായ ഗ്രാമവിശ്വാസത്തിലാണു°, വ്യക്തിത്രപത്തിലല്ല, അവർ സൗന്ദര്യത്തെ അപ്പിച്ചതു°. സപ്രീതിത്രപമായി അവർക്കോദ്യം സ്കൂൾത്തിന്റെ വിളി ഉണ്ടായി.

ആ വഴിക്ക് അവർ തന്നെത്താൻ മറ്റൊക്കാണ്ട്⁹ തനിയേ നടന്നു. അങ്ങിനെ അവർ നിശ്ചാണത്തുപ മായ സീനേഹമന്ത്രാട സാലോക്യം പ്രാപിച്ചു. അയോ ലോകത്തിൽനിന്നു ആ സീനേഹരാത്മാവു ഉപരിലോക ഭരതക്ക് പൊന്താി. എത്ര അഞ്ചിത്താവാവഹമായ സിലി യാണ്ടു¹⁰! ശരീരത്തോടുള്ളടിത്തനു നിശ്ചാജകാണ്ഡം ഹരത്ത ആത്മനാ ഭജിക്കുമാറായ ആ ചണ്ണാലഭിക്ഷുക്കി ചണ്ണാലഭക്തനായ നദിനെ അതിശയിച്ചിരിക്കുന്നു.

എന്നീ അവളുടെതിനേക്കാൾ ഭർഖഭവും ഭജ്യരവു മായിട്ടാണു¹¹ ക്രാനിയിലെ വാസവദത്തയുടെ ഭേദം കാണുന്നതു¹². ജനനാ ഗണീകയാണുവദം. ആരിലും സീനേഹം കാണിക്കയും ആരേയും സീനേഹിക്കാതിരിക്കയുമാണു¹³ അവളുടെ കല്പവത്തി. വിനാക്ഷത്വം യാൽ മദ്ദാനുത്തരാധിക്രാണു¹⁴ അവളുടെ വളർച്ച. അവളുടെ സൈനസ്ത്രുതെ ജനാധിപമാർപ്പാലും വണ്ണ തൃനിനു ആരാധിക്കുന്നു. അങ്ങിനെയുള്ളിവർക്ക് തപസ്പിനിഷായ ഭക്ഷിവിൽ നിശ്ചാമസീനേഹമണ്ഡായിപോകും! പിന്നീടും അവർക്ക് ചെങ്ങുണ്ടിവനു ആ പോരകമും, അവളിൽ അതാരംഗേനാ വളർന്ന കെംബളിങ്ങനു ആ സീനേഹരത്തിനിന്റെ അതിനുക്ഷുമായ വേഗത്തായ ഉണ്ടായത്തെപ്പുനു¹⁵ നമ്മക്ക പറയാവത്തല്ല. സീനേഹം നിരഞ്ഞപ്പാരു, ജനസിഖമായുള്ള ഭർഖം താി മനസ്സിൽ ഇടക്കില്ലാതെ പുരാമ തിന്നിനില്ലായ്ക്കി. അതെപ്പോം അവിടെ കട്ടത്തുരച്ച പൊട്ടിത്തറിച്ചു

താവാം അവശ്യക വേണ്ടിവന കൊല. കലപുത്രി. ജീയീനമായ സ്ഥലഗ്രഹരീത്തിനു, അവളുടെ മനസ്സു സീനേഹവഗ്രഹാധതോട്ടുടർന്ന് അതിൽനിന്നു അകലേ എഴിവനു. അങ്ങിനെ ആ അത്രവാദഗ്രഹരീരം അടക്കമീ പ്ലാനറ്റയാധപ്രാം അതിനേക്ക് പിശാച്ച കേരി; അവൾ, സ്ഥലദശ്ത്വാ ഫലാരകമ്മിണിഡിഡായി. നിഃഖാ മസീനേരത്രാൽ പരിപാവനമാധ മനസ്സിനു കമ്പണം ഹത്താൽ മലിനമായ ശരീരത്തെ ഉണ്ടക്കാടെ ചവിട്ടി തത്തേളിവനു; അതാണു വാസവദത്തയിൽ കണ്ണെ ആ ഫലാരകമ്മാനഭവം. ശരീരത്തെ പിളന്നകാണ്ടു സീനേഹമയഹാധ മനസ്സു ശാതിയിലേക്ക് ഉയൻ. ആ മലിനശരീരത്തെ ചുടലയിലേക്കരീതുകളിൽ ആ മലിനശരീരത്തെ ചുടലയിലേക്കരീതുകളും, മനസ്സിലെ സീനേഹം ഏകമായ സീനേഹത്തെ നിർബന്ധം പ്രാപിച്ചു. ഏററവും ഫലാരമാധ തപ സ്ഥാണു ഇതിൽ അവർക്കുവേണ്ടിവന്നതും. അംഗങ്ങെ കളിപ്പാം മുറിഞ്ഞതെക്കും, രക്തമെല്ലാം കഴകിണ്യാഴിഞ്ഞതും, ചുടലക്കാട്ടിൽ, ചത്തുകാണ്ടുള്ള നിലയിൽ അവർ സീനേഹത്തെ നോക്കുന്നു. അവിടു ആ അവസ്ഥ യീൽ അവർക്കു സീനേഹം പ്രത്യുക്ഷിംബാധി. ധനവും മാനവും പേരവുമെല്ലാം ധനസിതമാധി, ചിത്രംധുമ തതാൽ ആപുതയംധി, മുശ്രിഃഗാമാധുക്കരാക്കിടയിൽ നാരിത്തണാശ്രൂക്കാണ്ടു കിടക്കുവേ, അവർക്കു അതാ, സീനേഹത്തിനേര വിളി! ആ വഴിക്കു അവർ ശാന്തി നേടി. നിഃഖാമസീനേഹം ഫലാരകമ്മിണിഡായ കലപജ്ഞാപോലും മേംക്ഷദാനം ചെയ്തു.

ഇപ്പകാരം അണ്ടു തുതികളെക്കാണ്ട് “അണ്ടുതരം ദിവ്യസ്നേഹാദയം കമാരനാശാൻ നമ്മക്ക കാണിച്ചു തന്നിരിക്കുന്നു. അവയണ്ടും കേരളീയങ്ങൾ എപ്പന്നാം നോക്കി ആന്നാടിക്കവാനള്ളിവയാണ്. ഇതരഭാഷ കിരാകൾ “അസൃഷ്ടാജനകമായി കേരളഭാഷയ്ക്ക് കിട്ടിയ അനന്തലയന്ത്രമാണെന്നു” അവയയ ബഹുധാ പോഷി പ്രിഞ്ചകാണ്ട് “അദ്ദേഹത്തിന്റെ മറ്റൊരു തുതികളും ഭാഷ യിൽ — സ്നേഹത്തിൽ — വല്ലിക്കുന്നു.

ടാഗോർ—ഗാന്ധിസംവാദം. *

oooooooooooooo

ഭക്തി സരേറുകമായ എത്വകോപമോ യാദി
പ്രീകരായ ദൈവകോപമോ? എത്തപ്പിഷയകമായ
ണായ ടാഗോർ — ഗാന്ധിസംവാദത്തിൽ ഞാൻ നില്ക്കു
ന്നതു “ഗാന്ധിപക്ഷത്താം” അവർ രണ്ടുപേരും ആശി
കളുമാർത്തനെ. അവർ രണ്ടുപേരും എന്നിക്കു ആ റാ
ഡ്യുർ തന്നെ. മുന്നാൽ കാര്യകാരണബന്ധം തുടങ്ങെ
പ്രചാരണത്തിൽ യാതൊന്നും സംഭവിക്കുന്നതല്ലെന്ന
ഒന്നുമായി വിരുപക്ഷിച്ചുപോരുന്ന എന്നില്ലോ ഈ ഭക്തി
വിവാദത്തിൽ ഗാന്ധിയാം സുഖം നല്കുന്നതും.

ഇതിൽ ടാഗോർക്കുകൾ പോരിൽ വെല്ലുവാൻ
ഞാൻ ശക്തനാല്ലെന്ന പിന്നാറിയേക്കാം. അണാട്ടിച്ചും
ഭക്തനും തക്കിൽ ആരാം “വലിയവനുനു തക്കിച്ചു
തുടങ്ങിയാൽ ഇത്തരം ശ്രദ്ധത്തിലെത്തുംവരുംയോടുണ്ടാ
ക്കും അവർക്ക് ശാത്രി? അതു കാണാം” വിവാദത്തി
നും ഇതിൽ ഞാനാജലുനു ചെരിഞ്ഞും യിരുന്നതും.
ഗാന്ധിനാഥം ഈ വിഷയത്തിൽ ടാഗോർമത്തേതുക്കാണി
എന്നിക്കു എല്ലുമായിരിക്കുന്നബന്ധനും ഞാൻ സംതൃപ്തി
കൊള്ളുന്നുവോരി അതിൽ എഴുന്നാടാക്കിം കയക്കവാനും
നമില്ലെല്ലാം.

ഇണ്ണാനിയാം ടാഗോർ. എന്നാൽ ഭക്തനാം ഗാന്ധി. ഇണ്ണാനെത്തെ അവലംബിച്ചു പ്രചാരണവും വിവിധഭാവവും ദാഖലിച്ചു സച്ചുമാ ആനുമാനിക്കായി ടാ

గోఠ వాళుగు. డెత్తియె ఉబిశొండ్ల మరష్ట్యవ్యుద్ది తతీసీనీర అత్తురతయికి అనంతపచిచ్చ సమ్మత శాస్త్రాశాయి శాస్త్రాశాయి లోభారతపస్సుల్లికి ఏప్పుక్కిరికణయాశా^o గాస్యి. అవసరితయం సమ్మార్థక్కష్టమాయి ఇవకాయ్యం నీఁఁమ్మ హిషణువసీతగెన. ఇంంగమెనుపోలె లోకమీరం తగెనయాశాప్లో డెత్తియ్యం. అవ తమ్మికి విచార తతీగాణో కాయ్యం? ఎంగాఁ టాగెంగా ఎంగాతీగ చొక్కియ్య ఎంగెంం? అండెగ చొక్కియ్యకుకొణ్ణం గాస్యిమతం ఉన్నిటియ్యం సుస్పుష్టమాయిల్చయో?

స్పృష్టినుమితీసందర్భకర్తావాశా^o గాస్యి ఈ^o ఇంగ్లష్టపరం. ఇంగ్లష్టపరసుకుఱపమాశా^o ఇం ప్రపణు మెను^o. అండ్రెంగ. వింపెసికణు. దెంబం నీయతియ్య మాశా^o; వియిష్టమాశా^o. వియిష్టపాలయిస్టువాత ఏప్పి స్పాయ్షుమొవుకుయిల్చ లోకత్తికి.

మరష్ట్యవ్యుద్ది. వియిపిష్ట్చు^o కామచారికులూయి తతీంగీరికణయింణీఁఁప్లుఁరు. లోకమీరితాతయిల్లు, సపాతముబులుఁయెయాశా^o ఏప్పుకుమిఁప్లుఁరు పురస్కారి శ్చిరికణతు^o. లోకవిభవతాత అంగస్తుతాత అంప హరికణయిను^o ఇంప్లుఁరు సరఖుసాయాంగామాయి తతీంగీరికణు. మరష్ట్యగు^o మరష్ట్యగు^o తమ్మికి రుణంసమాయిక్కుంణు^o పెతుంగారం. ఇం వక పాప తెంపుకుణుంగుమిల్చుణుం ప్రతిత్తియ ఏత్తు^o?

లోకత్తిలె పాపసుధ్యయగెతయం యంత్రమ్మి కమాయుణుయ త్రైకాపతెతయం కుంగాణుపారు అవయ్య

തമാർക്കാരാവിന്മാനത്തെ ആരംഭാപിച്ചു കേതൻ ഒദ്ദോമന്നതാൽ ഇരയിട്ടുണ്ട്. തനിയ്ക്കുള്ളവർ പാപക്കമ്മങ്ങളിൽ മടിക്കുന്നോരും എന്തെന്നും എന്നും നാമില്ലാത്ത ആപത്തു അവക്കിടയിൽ പെട്ടുന്ന നിപത്തി ആശുള്ളും കണ്ണാൽ “അരോഹാ പാപമലം” എന്ന അന്തിമിക്കുന്നും കാരണ്യവാനെന്ന് നീസൃജിക്കുവെത്തി ഉണ്ടാണ് അതാണും ഗാന്ധിയിൽ കണ്ടു.

ഈ പരിദേശത്തിനു പാപത്തിനു അല്ലോ പ്രായഗ്രൂപ്പി തത്മാക്കമനാണെന്നും അതു ധന്മാനപ്പുംനുത്തിലേക്കുള്ള തട്ടിയിണ്ണത്തല്ലവും. അതുകൂടുതലുമായ വിചാരം താഴ്വികമാരെ ശക്തിച്ചു സെക്കവിട്ടുകളക്കയില്ല, ദ്രുംപ്രതനായ ഗാന്ധിജി.

സത്യസ്വന്തരപനാധിക്രാബാം ദ്രാഗ്യി ഇംഗ്രേസനു കാണാനും പ്രചാരം സത്യത്തിലേക്കുള്ള നിലകൊണ്ടുണ്ട്. അസത്യത്തിനുണ്ട്, സത്യത്തിനാണും ജയമെന്ന ഭേദനും വിശ്വസക്കുന്നുണ്ട് സത്യത്തിനെ തിരഞ്ഞെടുത്തു. സ്കൂളുകൾ അപ്പോളിവിടെ കോപമുണ്ടായെങ്കിലും. അങ്ങനെ ഭവിച്ചതാണും ഈ ഭക്ത്യുമെന്ന ഗാന്ധി കൂത്തുന്നു.

പാപം ചെയ്യുന്നവരിൽ എല്ലാ നാടകക്കൂട്ടം ഉണ്ടായിരിക്കും അതിനാളുള്ള ഏദോക്കുവേക്കാപം ബീഹാറിനുമാത്രമായി എല്ലോളിവനിരിക്കുന്ന എന്നും നമക്കാക്കുപിക്കാമോ? അങ്ങനെന്നുതന്നെന്നയാണും തൊന്തം പരയുന്നതും. ബീഹാറിനെ ഗാന്ധി ആക്കേഷപ്പെട്ടിട്ടി

ടിപ്പ്. പാപം അവിടെയാണ് സാധിക്കുമ്പോൾ അദ്ദേഹം ധരിച്ചിട്ടുണ്ട്.

ബീഹാറിൽ അത്തൊരിട്ടുണ്ട് അനുഭൂതിവൽക്ക് മാത്രമായിണ്ടായ അല്ലവിനായശാഖിട്ടുണ്ട്, ലോകത്തിനാകമാണ്. സംഭവിച്ച ലോറവിപത്തായിട്ടാണ് ഈ സംഭവത്തെ ഗാഡി കാണുന്നതു്

ഭാരതത്തുമിയിൽ ഇതാം ദൈവക്കോപം നിപതിച്ചിരിക്കുന്നവെന്നു് അദ്ദേഹം നമ്മുടെ ഉണ്ട്രുന്നു.

ബീഹാറിലുണ്ടായ ആ നാലു ഭാരതത്തുമിയെ ആകമാണും വാധിച്ചിരിക്കുന്നതായി നാമിപ്പൂർണ്ണ കാണാനില്ലെങ്കാം? ലോകത്തിനു മുഴുവൻ ഇതിൽ കേഷാംഗം ക്ഷേമതായി വന്നിട്ടില്ലെങ്കാം? അപ്രകാരം ലോകത്തിനൊരു പീഡയായിട്ടാണു് — വിശ്വാസിച്ചു് ഭാരതത്തുമിക്കു് ഭാരതാനായുമായിട്ടാണു് ഗാഡിക്കു് ബീഹാർ ഭക്തവത്തിൽ അനുഭവമുണ്ടായിരിക്കുന്നതു്.

നാമേവതം അസ്ഥിതയും ചെയ്തുചോരാനു പാപക്കമ്മംക്ക നമ്മുടെവെൽക്കണ്ണം അനുഭവിക്കുന്നിലിക്കുന്ന ദൈവക്കാപമാണിതെന്നു് അദ്ദേഹം പറയുന്നു. ബീഹാർ ചെയ്ത പാപത്തിനു് ബീഹാറിനു തന്നീയ എഴുപ്പിംഞിവന്നിരിഞ്ഞുന്ന ആപത്താണിതെന്നു് അദ്ദേഹം വ്യവഹരിക്കുന്നില്ല. ഈ ഭക്തവിപത്തിൽ ബീഹാറിനെ മാത്രമായിട്ടുണ്ട്, അദ്ദേഹം കാണാനാതെന്നു് നാം മനസ്സിലാക്കണാം.

അപമൃഷ്ടരാഖ്യാനം കാശം രോഗിയായിരുന്നീ
അസ്തിത്വം എന്നും വിചാരിക്കുക. ആ അപദമ്പം ആചാരിച്ച
തിൽ ശരീരത്തിലെ അംഗങ്ങളിൽ ഏപ്പേട്ടിരിക്കാം.
തക്കമലമായി രോഗം പിടിച്ചെടുത്തു് എത്തിണ്ണോ
രംഗത്തിൽ മാത്രമാണെന്നുവരാം. അപമൃഷ്ടരാഖ്യാനം രോഗം
പിടിച്ചെടുത്തു് എന്നു അപ്പോൾ അധികാരിക്കുന്ന മനസ്സു്
സത്യവേബാധിക്രമം ഉയരത്തേപാരം രോഗത്തിനുണ്ടായ
ആ അംഗത്വത്തു മാത്രമായി അയാൾ ആക്ഷേപിക്കായാ
ണൊന്നു് ആരാഹം സംശയിക്കുമോ? അങ്ങനെ ശക്തി
ക്രാന്താത്തതാജണക്കിൽ ഈ ഭക്തിപരിശീലനാം
നെ മാത്രമായി ഇന്ത്യയിടെ എത്തമായ ഗാന്ധി ആ
ക്ഷേപിക്കുന്ന എന്ന വിജക്തവു് അതാത്തത്തുതന്നെന്ന.

വാസ്തവത്തിൽ, ഗാന്ധിജിയിടെ ഈ പ്രസ്താവന
ബൈരാറിനു വിശ്വഷിച്ചു, ആഗ്രഹാസ ജനകമംഡലു്.
ഈ പ്രതിഭവിപത്തിൽ ബൈരാറിക്കർക്കു് ദാദേ
തതിൽത്തനെ വേണും മനസ്സിന്റെ നില. ദേവ
സാന്നിദ്ധ്യത്തെ ഗാന്ധി അവക്കു ഷുളിക്കാണെന്നുചൂക്കാ
ട്ടു; ദേവതോടു കാരണ്യത്തിനായി പ്രാത്മിക
ജനത്തോലെ ശോകപരിഹാരത്തിനു അതു ക്ലൂസ് സർ
കുഞ്ചിയ വേറെയില്ല. ബൈരാറിനാടു മറ്റൊരു നാട്ടുകാർക്കു
അംഗത്വപാട്ടണങ്ങാക്കന്നതിനു ഈ ദേവസ്ഥലാജാപോലെ
അതുകൂടം ഉചകരിക്കുന്നതായി വേറെ എന്തുണ്ടോ?

ഗാന്ധിജിയിടെ ഇംഗ്ലൻഡ് നിലഗ്രാമങ്ങളുടുടരാവ
ഒത്താട്ടക്കിട്ടിയ സംഖ്യാബന്ധമാണു്. സത്യാഗ്രഹ

മയമായ നീള്ളിംഗവുമുഖാണ് ടാഃഗാരികൻറ ഇംഗ്രേസ് റം. ഇതുരണ്ടും കനിൽത്തെന്നയാണ് കലാശിക്കുന്നത്.

ആദ്യാധത്തിൽ ടാഗ്രൗം, മഹാജന സേവന തതിൽ ഗാഡിജിയും ആനന്ദം ഭജിക്കുന്നു. ഒപ്പേത്തിൽ നീനു സംഗമ്പ്പിച്ചുതെ ടാഃഗാരം, കാക്കണ്ണുചുതെ ഗാഡിയും കരകുന്നു: ആത്മാരാമൻ ടാഗ്രൂൾ; ദീനാരകമുഖി ഗാഡി. ഈ അവസ്ഥാഭേദം അവക്കുട എല്ലാ വിചാരങ്ങളിലും ആചാരങ്ങളിലും കാണും.

പ്രചന്നേത്തെ തന്നിൽ എക്കൻ കാണുന്നു. തന്നെ പ്രചന്നേത്തിൽ അന്ത്യൻ കാണുന്നു. ഇങ്ങവയം ലോകാന്തരമായി അഭ്യർത്ഥിക്കാറുണ്ടെന്നു. ആ ഇങ്ങവരിൽ നീനും ലോകത്തിനു കിട്ടുന്ന ധനം കൈപ്പോലെ അനന്തരമാണ്

പുശ്രാന്തമായ ആത്മമന്ത്രിൽ വസിപ്പിക്കുന്ന കാമയേ നാഭോട്ടുട്ടി ഏറ്റനാപോലെ ടാഗ്രൂൾ സാഹിതീസമേരം വാഴുന്നു. പത്രാക്കലമായ ലോകത്തിൽ ബുദ്ധത്തേജസ്സും നേ പുരസ്കരിച്ച വിന്ധപാമിത്രൻ സമുദ്ധപല തച്ചേസ്തു എന്നപോലെ സപരാട്ടപ്രാപ്തിക്കു നീതിത്വതന്നായി ഗാഡിതച്ചിയ്ക്കുന്നു.

വസിപ്പുനും വിന്ധപാമിത്രനും രമ്മിൽ എത്ര ഷ്വാരമായിട്ടാണ് പോകണായതു്! ഏറ്റനാൽ, ആന്തരാശവർ തമ്മിൽ പിണ്ണാക്കിയാ! അനും ഇന്നും അവർ മിത്രങ്ങളാണ് ഇങ്ങവയം പരസ്പരം സെഷ്യൂലം

உறுப்பிட அங்கூரம் ஸஂபூஜிதராயி லோககாண்டு^० நிபூணிக்கன். அங்^० அவர்தமாதிர் ஹட்சிடெ ஹட்யாவளை உயிர்களு களைத் தெருகிக்க^० அவக்கி டயிற் நிலைய கிடுக்கலீஸ்னஸ்தோனிஸ்பூக்கக் விரும்பு, பிள்ளைவர் ஏற்ற ஹளாண்தியான்^० லோக நதித் தூரஷாக்காடு^० ?

வஸிஷ்டவித்ரபாமிதுநாரித் தூதிமாஸபாரா களே எடு அவஸ்தெகாயான்^० டாஶார் - ராயி கலைக் குன நார் காஸாக்காடு^० லாரதம் வித்ரபாமிது வஸிஷ்டமாரை ஒத்துவோலை பூஜிக்கன். அவக்கட பிள்ளைவைத் தீவிரமாக்கி வித்ரபாமிது நாராயி லீனித்திட்டிலை. டாஶார் - ராயி விவாதத்திலும் அவன்களத்தை.

அடுஷ்டிக்கல் ஹட்பெரானித்தூடி நோக்கீயங்கு, நாஸ்திக்கல் புதுதீயித்தூடி நோக்கீயங்கு தூக்குப் புதுதீயங்கள் வெள்ளாய்க்காலை காஸாக்காடு^० கொத்தையங்கள்^०. தூக்குப் புதுதீயங்கள் ஹட்பெராக்காவும் சூதாளையாலும் புதுதீயிப்பாலும் புதுதீயங்களையாலும் வெள்ளாய்க்காலை அவஸ்தைத்தத்தித்தீர்கள் லோகத்தின் கிடுதியிரீக்கன பாரா கண்களத்தை.

விவியஜாதிமதைப்பாலை வீஹாரிலுத்து ஏதுவுக்கும் ஹபூபுரி கரே நீலத்திலுள்^० வர்த்திக்கமாரா யிரீக்கனாடு^०. ஹீட்சத்தை ஒண்மீமினாடு^० தழுவிலு^०, தானவது உயன்வது தழுவிலு^०, ஸக்காது ஜநநாடு^० தழுவிலு^० ஹபூபுரி அவிடெ ஒப்புதாவதேதாட ஹள

അയിരിക്കുന്നു. അയിരത്തിന്റെ ചേശ്ചുകൾ എത്തും ഇപ്പോൾ അവിടെയില്ല. പ്രതിസന്ധ്യയിൽ—അമവാ ഇംഗ്രേസ് രഹിതം എത്താണെന്നു് ഇതിൽനിന്നു് നമ്മക്ക് പഠിക്കാം. പ്രതിയിലാക്കട്ട് ഇംഗ്രേസ് രഹിതം മനസ്സും അവലിപ്പിരായി എന്തിയാൽ അതിനെ അവരേതാട്ടുടി മരിച്ചിട്ടുണ്ട് പ്രതിക്കുള്ളണ്ടു് ഇംഗ്രേസ് രഹിതം വീഹാ രിനു ഈ അവസ്ഥയിലാക്കിയതു് — നമ്മുടെ കരംഗ തതിൽ അടി എല്ലിച്ചതു് ഇംഗ്രേസായാലും പ്രതിയാ യാലും റണ്ടിടത്തുമില്ല അയിരത്തെമുന്നു് ആ ഭക്കവും സ്ഥിരതയും ഇപ്പോഴെത്തു അവസ്ഥയിൽനിന്നു് നമ്മക്ക് അനുമാനിക്കാമല്ലോ. അയിരതം ഇംഗ്രേസേനും പ്രതി തിക്കേം സമ്മതമാണെങ്കിൽ അയിരത്തമിപ്പാത്ര അവ സ്ഥാപിക്കുക ബോർഡാറ്റിനു ഇദ്ദേഹ മരിച്ചിട്ടുള്ളിരുന്നു.

പ്രതിക്കൊ ഇംഗ്രേസേനും ഹിതമല്ലാത്തതെന്നു കൈയും മനസ്സും ചാപമാണു്. അന്തേനെയുള്ള പാപ തതിൽനിന്നു ഉന്നശ്ശുവയ്ക്കാതെ വിമുക്തമാക്കാവാൻ ഈ ശ്രദ്ധയേ പ്രതിഭയോ നോയദത്താട പ്രഭാച്ചുവിട്ടു താഴു് വീഹാർ ഭക്കവുമുന്നു നമ്മക്ക പദ്മാസത്വാ കാണു മനസ്സുണ്ടായാൽ അതിൽ നന്നമാറുമെയുള്ളൂ. പ്രതിഭാഷാം ഈ പാപം നൽകിയതെന്നു് ടാഗോർ പറയുന്നു. അതല്ല ഇംഗ്രേസും ഇതിന്റെ കർണ്ണം വെന്ന ഗാസി വിച്ചുറന്നിക്കുന്നു. റണ്ട് മഹാന്മാര

നൂർ തമിൽ കരേ വിഷയത്തകൾക്കിട്ടു രണ്ടുതരം കവിതകൾ ആഖനാ ചൊല്ലിക്കൊണ്ട് ആളുവാദികൾ യാണെന്നു.

മൃത്യുക്രാദിമഹാഗഹങ്ങൾ തമിൽ അഭിമുഖി കരിച്ചപ്പോൾ ഭരിഞ്ഞു ശ്രദ്ധിക്കായ ചലനമണ്ഡായി പോൻ. ഗാന്ധിയും ടാഗോറും തമിൽ അഭിമുഖിക്കുന്ന രാധയും ലോകത്തിനു മാനസികമായ ചലനവും ഉണ്ടായി. മൃത്യോന്നത്തക്കാരിൽ പരപ്പുറിയ ത്രക്കവ മാബാ^o ഇംഗ്ലീഷ് ഗാന്ധി-ടാംഗാർ പ്രതിജ്ഞാനം ഉണ്ടാക്കിയിരിക്കുന്നതു^o മൃത്യുക്രാദിസന്നിഭ്രംശഭൂമി ടാഗോർ-ഗാന്ധി മാർ? അമുഖം ആ മൃത്യുക്രാദിമഹയോഗത്തിന്റെ പ്രതി മലബാഹി ഇവിടെ ഗാന്ധിയും ടാഗോറും തമിൽ നേരിട്ടു ഏന്നതു വിശദിക്കുത്തമാവാം.

പുവ്യസ്തിപോലെ രോന്നമോ ഇപ്പോഴം നടവടി?

*****

‘തനി മലയാളി’കളുന്നം ‘കുട്ടി മലയാളി’കളെ
നം നമ്മാക്കിടയിൽ റണ്ട് ശ്രീക്ക്രാന്തിക്. ഭിന്നഭിന്ന
പരിധിയ്ക്കാരി മലയാളത്തിൽ കാലഗത്രം ഒട്ടപ്പിടിച്ചു,
അവയിൽനിന്ന് വളർന്നണായവരാണില്ലോ ഇവിടത്തെ
യൂറോപ്പൻമാർ, മുസ്ലീംങ്ങൾ മുതലായവർ. അവരെ വ്യവ
ഹാര സംക്രാന്തത്തിനാവേണ്ടി കുട്ടി മലയാളികൾ എന്ന
വിളിപ്പേരുണ്ട്. കുട്ടിമാവും ആ ഇന്നത്തിൽ തുംബപ്പുട്ട്
മരു പദ്മ ഒട്ടപ്പുട്ടികളും, വിശിഷ്ടങ്ങളായിട്ടുണ്ട്
ജീവ പരശ്ര ഇന്ന ഗണിച്ചുവരുന്നതും ആ സ്ഥിതി
ക്കും കുട്ടികളയാളികളുന്നപേരിൽ ആക്കം കല്ലോ പള്ളി
ഡോ കുട്ടം തോന്നകയിട്ടുന്നാണും താൻ വിചാരിക്കു
ന്നതും.

കേരളീയമായ പുഞ്ചയന്ത്രത്തിൽനിന്നുണ്ടും
ഉണ്ണിനില്ലെങ്കിയാണെന്ന വിമോഹിതരായവരംണും
തനി മലയാളികൾ, പരയന്മം ഭയാവഹമരാണെന്ന
ഇപ്പോഴം അവർ നാവിളിക്കുന്നുണ്ടും ആചാരവിചാര
ങ്ങളെക്കാണും ആ കാലഗത്രമുൻ വൈദികസഭയ്ക്കും
അടിമദ്ധ്യപ്പിടിക്കാണും നടക്കുന്നതെങ്കിലും അവരുടെ
നാട്ടും തദ്ദേശം ഇപ്പോഴം പുഞ്ചീകരയിൽനിന്നും രേഖയ്ക്കു
പോലും അകന്നിട്ടിട്ടുന്നാണും ഇവരുടെയാണും തനി

മലയാളിക്കുള്ള പറയുന്നതു്. നൃത്യരീ, നായർ, ഇംഗ്ലീഷ്, പുലയൻ എന്നീ പേര്ക്കുള്ളിക്കുള്ളും ഇവരിൽ ഉൾപ്പെട്ടു്. ഇവക്ക് ഹൈന്ദവക്കല്ലേന്നാൽ പേരും സവണ്ണാവണ്ണരേന്നാൽ തുറം ഉണ്ടു്. ഇല്ലാമതത്തിനു ചാരതത്തുന്നതിൽനിന്നു കിട്ടിയ പേരാണു്. ഹൈന്ദവത്തെ മെന്നതു്. സവണ്ണാവണ്ണദേശമാവട്ട ഹൈന്ദവക്കുംനു ഭൂടെ മുന്തുപഴുത്ത വിളവു്.

കൊച്ചു—തീരവിതാംകൂർ മഹാരാജാക്കന്നാർ തനി മലയാഖയിലാണു് നിപ്പകാളുള്ളുന്നതു്. മലയാളത്തിന്റെ നാമങ്ങാരംബന്നാവർ. മലയാളിക്കുള്ള രോക്കവാനാണു് അവരെ ഇംഗ്ലീഷിൽ ഉയർത്തിയിരിക്കുന്നതു്. ഒരുമലയാളിക്കുടം ഇംഗ്ലീഷിൽ സ്ഥാനമാക്കാമെന്ന വിധിച്ചുതു് അതു നടത്തിച്ചുതു് ഇംഗ്ലീഷാക്കാർത്തെന്ന. റാജ്പുത്രിന്റെ രക്ഷയ്ക്കു് അമ്പവം അവത്തുടെ രക്ഷക്കു് ആ ഒരുമലയാളിക്കുടം കാലോച്ചിതാംകൂർ അവക്കു് അപേക്ഷിതരായി. മലയാളത്തിൽ സപകാള്ത്തിനു ഘരമെ, പരയർമ്മദാദേശിം നടവള്ളത്തുന്നതിനു അവക്കു് ദൈവസ്ഥാന്നായി. പണ്ഡിതന്ത തനിമലയാളിക്കു പരയർമ്മത്തിൽക്കൂടി ഒരു മലയാഖയിലേക്കു് കതിച്ചുചുവന്ന ചാടിയതിൽ അവർ അനുമോദിച്ചതെയുള്ളൂ. അദ്ദേഹം ഇംഗ്ലീഷ് നായിൽ പരയമുണ്ട്. കലത്തിയതിനെ മാറ്റുലിനു ഇടത്തടക്കവാൻ കഴിഞ്ഞതിട്ടില്ല. പരയമുണ്ടാക്കിവിടെ റാജസമ്മതി കിട്ടിക്കഴിഞ്ഞിരിക്കുന്ന. ഇവിടത്തെ

സൂത്രങ്ങാൽ ശ്രദ്ധിയമാക്കുന്നും അതിനെ അന്ന
രോധിച്ചുനീട്ടുകയും ചെയ്തിരീക്കുന്നു. പരിധർമ്മ
ബഹുപ്രാബല രാജാക്കന്മാർക്കും ജനശ്രദ്ധയാർക്കും
ആദരിക്കാമെന്നാളുപ്പോൾ അനന്തരാക്കദാഖലായ ഏതൊര്
ണ്ണബന്ധം ഇവിടെ നിറങ്ങുവതെന്നതിൽ അത്രാം
എന്താണോ? കാലം അലംഘ്യമാണെന്നുണ്ടു തന്നീ
മലയാശയിൽ പരിധർമ്മബഹുപ്രാബല ഒരു പക്ഷത രാജാ
ക്കന്മാർക്കും ആ തന്നീ മലയാശയിൽ കാലം ഇപ്പോൾ
അടച്ചു കേരിയിരീക്കുന്ന നിപ്പക്കിട്ടുകൾ അനന്തര
ബഹുക്കന്നതു യക്കമാണോ? ഇതേവരെങ്കും കാലം
പോലെ കോലം മാറിപ്പോന്നവർ ഇപ്പോഴിതു പക്ഷു
നില്ലുന്നതെന്താണോ?

പരശ്രരാമസൃതത്തിൽ ശക്രസൃതിയിംപോലെ മല
യാളികൾ നടക്കണമെന്നോ വിധിച്ചെണ്ണെല്ലു സൂത്ര
യാർ പറയുന്നതോ? ആ സൃതികളെ ഈ ഒരു മലയാളി
കളിൽ ആർക്കാൻം ചെല്ലത്താവുന്നതാണോ? ആ
സൃതികളെ എത്ര ലക്ഷം മലയാളികളാണോ? കാൽപ്പോ
ടിലിട്ടുകളുണ്ടോ? എന്നതനു ചോദിക്കുവാൻ ആളുണ്ടോ?
നാവണേണ്ടോ? മലയാളികളിൽത്തന്നു വലിയെങ്കിൽ പഞ്ച
കാരിൽ ആ സൃതികൾക്കു അധികർന്നതും ഇപ്പോതെ
യായി. അതുനെ ഭവിച്ചതിൽ ഇ സൂത്രങ്ങാരിലുാ
രിലും തേജസ്സും ഇളക്കിയിട്ടില്ല. അതുകൊക്കുകും മല
യാളികൾക്കും ഇ സൃതിശാസനകളെ നിരാകരിച്ചു
കൊണ്ടും അക്കണ്ണനിന്നു വന്നയും മേരുയും കൊള്ളുവാൻ

രാജ്ഞാക്കളാരീങ്ങിനം ജനപ്രേസ്സുന്നാരിൽനിന്നും
അനുഭവതു ഉണ്ടാക്കാമെങ്കിൽ ശ്രദ്ധാര വേരെ കുറെ മല
യാളികൾ ത്രിട്ടംപീഡിക്കാനു അനുവദത്തിക്കാൻ മതി
നുംതു ആക്കാനോ, എന്താണോ അതിനു പിണ്ണാദ്ദവാൻ?

നെല്ലു, രണ്ടു കേരളത്തിൽ പലതുണ്ട് യർഹ
അദി. ഒരു ധർമ്മം മാത്രമായിരുന്ന കേരളത്തിൽ
പണ്ടുകാലത്തു നിരഞ്ഞ വളർത്തിയുന്നതെന്ന് കാർമ്മ
ധന അന്തിമാഗ്രം നമ്മുടെ ബുദ്ധിയിൽ എത്തി ഉറ
സിനില്ലെന്നണ്ട് ഇപ്പോൾ. കാലഗതിയാൽ വൈദി
ശാക്മായ പല ധർമ്മങ്ങളും മലയാളികൾക്കിടയിൽ
റൂജും സമ്മതിച്ചുവരുന്ന കടന്ന കലാകാരായി. ആ പര
ധർമ്മികളെന്നാക്കയും ഇവിടെത്തു രാജാക്കന്നാരും
ജനപ്രേസ്സും മാത്രം സ്വജനങ്ങളായിരുന്നെന്ന ആദരിച്ചു
പോതുന്നണ്ട്. അന്നേന കേരളീയസ്ഥിലംഘക
നാട്ടം ഇവിടെ സ്വത്തുവീഹാരം ആവാമെന്നായി.
ഭാഷകൊണ്ടും വേഷംകൊണ്ടും ആചാരംകൊണ്ടും
അധികമായികും ഭീമിച്ചിട്ടുവൻ എത്രയെത്ര ലക്ഷം
പേരും ഇപ്പോൾ മലയാളികളായി ഇടകലന്നിരീക്കുന്നു
അതുയും മലയാളികൾക്കു അതുയും വീണക്കമ്മരി
ശോഭനങ്ങളാണെങ്കിൽ, ആ വഴിക്കു വേരെ ചീലൻ
തന്നീ മലയാളാ വിട്ടതെ പറയുമ്പുടാൽ അതിനെ
വിശ്രായിക്കുന്നതു എത്തിനോ, എന്തെനും കേരളീയ
സ്ഥാതനികൾ പകതിയോളം കേരളീയരംഗങ്ങളിൽ കൈ
ടേണ്ടിവന്നപ്പോൾത്തെന്ന അവ നീജങ്ങീവന്നുള്ളേണി

തതീന്. ഏപ്പെന്നും അവയ്ക്കേണ്ടകോൽ തൽപ്പുകാശ തത്തീന്റെ പരിധിച്ചിൽത്തെന്ന കേരളം മുഴുവൻം ഇന്നും കീടക്കേണ്ടതാണ്⁹ കേരളത്തിൽ പരധർമ്മദാരി ഇതു അധികം വള്ളുതാക്കി നിശ്ചേതനങ്ങളായി എന്ന നിണ്ടയിക്കാം. വള്ളരെ പേര് അവയിൽനിന്ന് അക്ക നന്നിനു തടിയ്ക്കേണ്ട ഈ കാച്ചുംപരിൽ മാത്രം അവശ്യക്കാണ്ട് വ്യാമോറം. ചേക്കാമെന്ന അവിശ്വാസത്താട്ട തുനിയുന്നതു¹⁰ നില്ലുലമായ സാഹസമാണ്. മഹാവൈഗത്താട്ട പരിബ്രഹ്മായി പ്രവർത്തിക്കുന്ന ഇതു പരധർമ്മദാട്ടല്ലോ. പാരവന്നുംകാണ്ട് അന്തിമിച്ചുനില്ലെന്തിരിക്കരേ, ഇവാങ്ങൾനിന്ന് പുഞ്ചയ മുഖത്ത പുഞ്ചം കാണാട്ടുവല്ല തുവാൻ മട്ടുകൂതുന്നവർ വെറും ഭാതംനായുമാണ്¹¹ ഇവിടൊരു പുഞ്ചംചാര നൈജുശുല്ലാം പാട്ട് അതിലും സ്വന്തമായി വന്നതിക്കുന്ന ഒരു രഘുാളിക്കാള കാണാണേപ്പോരു വിന യഞ്ഞതാട്ട ഒരുക്കുന്ന നില്ലുകയും കാലപ്രവാഹവേഗത്താൽ പുഞ്ചംചാരനൈജുശുല്ലിക്കുന്ന ഒരു വഴിയും വളരുന്ന പുത്ര വള്ളരെ പരിവരാസ്യരാണ്! പരിഞ്ഞതിയെക്കരിച്ചു വിചാരിക്കാക്കേണ്ട ശേഖ്യം, ഇവരെത്തിരാണ് ആ പത്രം മന്ത്രം ദാന്തുപോരു പുഞ്ചംചാരത്തിലജ്ജി തിരിഞ്ഞുനോക്കുന്നതു¹²? പുഞ്ചം ചാരപ്രകാശം കുരാറാ ആളക്കിലും ഇന്നു നടക്കുന്നുണ്ടാ? പുഞ്ചംചാരംപോലെയാണോ രാജാക്കരിഞ്ഞാണ്

നമ്മെഴു ഇപ്പോൾ ഭരിക്കുന്നതു്? മനുംഖായിരുന്ന
ധാരാത്രാനമല്ല ഇന്നതെത്തു ഭരണരീതിയിലുള്ളതു് ഏപ്പോം
മാറിയിരിക്കുന്നു. ഏപ്പോവരു, അതു ദരിദ്രവച്ചും ഇരി
ക്കുന്നു. അങ്ങനെ ഈ രാജാക്കന്നുകൾ പഴമയെ വീടി
പുതുമയിൽ മുന്നാക്കിക്കൊണ്ടു. പണ്ടുതു ആ സ്ഥാനത്ത്
നാഞ്ചെട സന്താനങ്ങളിൽ കുറെ ഭൂത്യവഹാരവിശ്വാം
മാത്രം അവഗ്രഹിച്ചിട്ടുണ്ടു് അവരല്ല അവക്കുമീതെ
അനുന്നുനോരാളിണു് ഇപ്പോഴുതെത ധമാത്മസൂത്രങ്ങൾ.
പഴയ മട്ടിൽ സ്ഥാനത്തോഗ്യങ്ങളായ കുട്ടികൾക്കും
നീനും ഇപ്പോൾ ചെലവില്ലെന്ന കണ്ടിട്ടുണ്ടോ ആ
സ്ഥാനത്തിലും ശജക്കുകൾ വേരെ കർമ്മങ്ങളിലേക്കു് വിധി
വിചിത്രമല്ലാതിരുന്നിട്ടു് തീരിഞ്ഞ ചെല്ലുന്നതു്? അ
ദേഹന അവയം പുതുമയിൽ മുന്നാക്കിക്കൊണ്ടു. രാജാക്ക
നീരും ജനങ്ങളും ഒരു മല്ലാം ലഭക്കിക്കാചരണംകൊണ്ടു
പുതുമയിൽപ്പെട്ടു് ആനുസം ഇന്നതുകഴിഞ്ഞതീരിക്കവേ,
മറ്റുള്ളിടവും അതിനെ അനുബന്ധിക്കുവോം സൃതിശ
വത്തെ ഏതിനേ പിടിച്ചു കാണിച്ചു വുമാ പേടിപ്പി
ക്കാൻ ഓന്നക്കുന്നതു പാശ്ചാത്യകളിൽഉണ്ടു്, നീചമേ
ശ്ശിതമായിട്ടു് ഘുഞ്ഞുന്നുവോലെ വേഗം നടവട്ടിയക്കിൽ ഇ
രാജാക്കന്നും ഇം സ്ഥാനത്തിന്റെ ഗ്രാത്രിയും അന്നുനെ
ആചരിച്ചു കാണിക്കുന്നു. അവക്കു സാധിക്കാത്തതാ
ണ്ണക്കിൽ മറ്റുള്ളവർക്കും അന്തരുന്നതെന്നു. പണ്ഡുതു
ആ സൃതികളും അണ്ണു ചൊത്താട്ടുകഴിക്കൊണ്ടു.
ആ ശവത്തെ ഏക്കാര്യക്കാണ്ടു ഇം വുവഹംരമൊന്നും

ശ്രീ ആവശ്യമില്ല. സൃതിപോലെ നടക്കാൻ ഈ ശ്രദ്ധിക്കാർക്ക് ഇപ്പോൾ കഴിയുന്നില്ലെന്നിരിക്കേ, അവർ തുപ്പിക്കളിൽത്തന്ത്രിന ഉത്തരവാരങ്കാണ്ട് ബു ലാൽ തീരുക്കുന്നതു' പെശാച്ചിക്കുയെ സാധ്യജന പീഡനമാണ്.

സൃതിക്കളാണും നിത്യമല്ല. കാലങ്ങരുദ്ധരം കൈയ്ക്കേ തത്വഭ്രംശം അവ മാറ്റക്കയന്നതു പണ്ണേ ഉള്ളതാണ്. ഓരോ മന്ത്രത്തിനും വേറേവേദരേഖാണ് സൃതി. കാലം മാറ്റിയാൽ അപ്പോഴിം വേണും സൃതിക്കു. മാറ്റം ഭൂതവസ്തുതിയെ കൈട്ടാക്കു തിരസ്തിച്ചുകാണ്ടു ശാക്ക രസ്തി പുരസ്തമായതു' കാലചരിവാർത്ഥത്താലാണ്. കാലങ്ങരുദ്ധരം സൃതിക്കു ബാധകമാല്ലെന്നിക്കിൽ പരാഗരഭാർത്തവാദി ഭിന്നഭിന്ന സൃതികളിൽ ആവിഭാവ തത്തിനു അവകാശം. ഉണ്ടാക്കുന്ന പ്രാതിഷ്ഠാനിക്കു. അർദ്ദവ സൃതിയും കാലത്തിനു പരിപ്പൂര്ണമാക്കാൻ കഴിവില്ലോ താക്കയാലാണ് ശാക്കരസ്തിക്കു വരുത്തേംവന്നതു' പരമുരാമൻ ചെങ്കുമ്പും ശക്കരൻ ചെന്നതു. മംഗലിനു അതിലംലിക്കുത്തനെ. മുന്നണായിരുന്ന ആചാരവായിക്കരിക്കു കാലത്തിനു പരരാധരവുംവല്ലുന്ന കണ്ട്. അവ യെ വൃസ്തിമാഞ്ചയാ സമസ്തമാഞ്ചയാ യദേശവിതം മാറ്റി കളിഞ്ഞു പുതിയവിധികളും അവർ ഏതൊപ്പുത്തി. കാലാന്ത്രികം പശയത്തിനെ തള്ളിഞ്ഞെന്നും പുതിയത്തിനെ കൊള്ളിഞ്ഞെന്നും അവർ സ്വന്തീയകൾക്കും കാണ്ടു നമ്മോടുപരംഗരാക്കുന്നും കാണ്ടു നമ്മോടുപരംഗരാക്കുന്നും പരമുരാമ

ഭന്നയും ശരീക്ക അനാവത്തിക്കതെന്നാണ് പരിവർത്തനാസു കമ്മാർ ഇപ്പോൾ ചെയ്യുന്നതും. അവരേപ്പോലെ ഇവയും മാത്രലിന ലംഘിക്കുന്നോരും അഭിനാശമല്ലെങ്കിൽ അതിനും ഉള്ളാവേണ്ടതും? അത്തരം ഉള്ള ഏതെത്തിന കാലമായിട്ടില്ല എന്നും — ആകുമ്പോകയില്ല വാദിക്കുവാനിപ്പോരുന്നും — സൊൻ വിഹാരിക്കുന്നു. നമ്മളിൽ എത്തൊരാളിടേയും ജീവിതഗതി ദന്തുള്ളതിനിന്നും ടട്ടാനമല്ല മരീയിരിക്കുന്നതും അവലും മതക്കുക ചാളിവരേക്കും — നമ്മുതിരി മതക്കു നാഡാട്ടിവരേക്കും — നവീനതപത്തിൽ ഇരഞ്ഞായാണും നില്ക്കുന്നതും അതുജ്ഞാതകും അവയും അവരും പൂർണ്ണിക്കപ്പത്തിൽനിന്നും വിച്ചിട്ടും ഉണ്ട് കാലം സ്വീകരിക്കുന്നതും നവീനതയിലാക്കിയിരിക്കുവേ പൂർണ്ണിക്കപ്പയിൽ നിന്നും പരിപ്പിലും എല്ലാം ഗാലും മല്ലാം ഇഴ്ചാതുവലിച്ചു മനിബേക്കിട്ടും പൂർണ്ണിക്കപ്പത്തെത്ത തച്ചിച്ചുണ്ടാക്കുവാൻ കൊതിക്കുന്നവർ അതിബേക്കു മരുള്ളുവരേയും നില്പിച്ചാണും വിശക്കുന്നവർ എത്തൊരു വക്കാരാണും!

പൂർണ്ണിക്കുസ്തീപോലെ വേണ്ടമോ ഇപ്പോഴിം നടവടി? എന്നാൽ അങ്ങനെ നടത്തിക്കൂട്ടും, നടക്കും, കാണാട്ടും. ۱ നമ്മുതിരിമാറിൽ മുപ്പീനന്നാൽ നായ്മാക്കം ഇതരമാരക്കുമല്ലാം പൂർണ്ണസ്തീപാലയാണും പ്രവത്തിക്കുന്നതെങ്കിൽ, അങ്ങനെ അവരെ പ്രവത്തിപ്പിണാമെങ്കിൽ ഇംഗ്ലീഷുള്ളവക്കില്ല അതിബേംതും പ്രാതിക്കൂല്യം. പൂർണ്ണസ്തീവാക്കുമാണ്ണോ പരയർക്കും

ഭയാവഹമാണെന്നതു്? ഇപ്പോൾ ഈ നാട്ടിലെങ്ങും തിരുപ്പിള്ളിയിരിക്കുന്ന പരധർമ്മം ഒളേശ്യം അടിച്ചൊടിക്കുന്നുണ്ടോ, സൃതിപ്രകാരം വേണും നടവടിായ കീൽ, രാജാക്കന്നാർ ആദ്യം ചെയ്യേണ്ടതു് അതിനും അവരാകും കൈല്ലുള്ളവരാല്ലോടും ആചാരാദശ്ശരാണെന്ന നായി. പുഞ്ചാചാരത്തെ അതിക്രമിച്ചുകാണ്ടല്ലാത്ത ഈ രാജാക്കന്നാർമാരിലും, ഇപ്പോൾ ജീവിതം. പുർണ്ണ സ്ഥാനത്തുനിന്നും അവർ പതിതരാണോ. സൃതിപ്രശ്നയാം പതിതരായ അവർക്കു് ഇതരന്മാരെ സൃതികൊണ്ട് ബന്ധിക്കാൻ എത്രയിക്കാറുമെന്തു്? ഇന്തി ഈ ശ്രൂദം സാരോ? ദേവകാര്യമായ, ലോകഗ്രേഗസ്സിനുവേണ്ടി വേദവേദാംഗപരായണരാത്രായി അതിനാതകനും ശ്രൂ ചാരണ്ടശ്രൂടെ സ്വന്തരുതയായി മുവർത്തിക്കേണ്ടുനിവരിപ്പു, സൃതിപ്രകാരം. അവർ? അങ്ങനെന്താനെന്നയാണോ അവരിപ്പോരാം? അഭ്യന്തരിക്കീൽ, അവരാക്കെങ്കും ചണ്ഡാളരാത്രായി ഇത്തുംപോക്കുട്ട. സൃതിപ്രകാരം ശ്രൂദം സാത്പര്യമുള്ളതു അതുകൊണ്ടില്ലോ ഉംപോരാം? ട്രിംഗാക്കം ഫോട്ടുക്കാരമായി അധികാരിപ്പിച്ചുവരുന്നതു് എത്രയാണവരിൽ? ആ പതിാനും സൃതിബിഡിപോലെ ആദ്യം ഉച്ചന്നനില്ലുട്ടു. അനുജമായ തൊഴിലുകു കൂത്തിനിന്നെന്നല്ലാം യഥാവിധി അവർ മാറിനില്ലുട്ടു. അതിനുവൻകു കാലാവധിപരീത്യാത്മാകു കഴിവിപ്പേനും രിക്കീൽ അങ്ങനെന്താനെന്നയാണോ? അനുകൂലം ഏന്നു അവർ അറിയേണ്ടതാണോ. അവൻകു മാത്രം കാലംപോലെ

കോലം മാറാമെന്നും അന്തരം ചെയ്യേബാൾ സൃഷ്ടി വാക്കകൾ കാണിച്ച് വിലക്കമെന്നാണ് ഇനിയുമെ കുഞ്ഞ്, ആ മുൻവരയ്ക്ക് കരം ഭാതാമായിട്ടാണ്പ്ലോ പ്രതിവിധിയാണോക്കുക? കനകിൽ പൂശ്ചാചാരംപോലെ ഏവരും നടക്കേട്ട്, ജനഹ്രേഷ്ഠനാശം അതും സുസാധ മല്ലനാരിക്കിൽ ഇതരനാരേയും തങ്ങളെ അനവർത്തിക്കാൻ അയച്ചവിട്ടുക്കണം. എർപ്പാചാരംപോലെ ജീവിതം നിച്ചുഹിക്കുകയെന്നതും സുകരമമല്ലെന്ന കണ്ട കാലാന്തരം പുതിയപുതിയ നടവടികളിലേക്കും കടക്കുന്നവരെ സൃഷ്ടിയിട്ട് ചേരിൽ തടങ്കുന്നിത്തു വാൻ ആരാനം ചലന്നുനന്നതായാൽ ആ സൃഷ്ടികളെന്നാണ് ഇപ്പോൾ ലൈഖനാണ് നന്ദത്രിമാരും മുപ്പിനന്നാരും പറഞ്ഞണ്ടതും ഉണ്ട്; അന്നും അവരിൽ ആരാനം വാദിക്കുന്നതായാൽ അവൻറെ ഇപ്പോഴത്തെ നടവടി എന്നുണ്ടെന്ന ചോദിക്കേട്ട്. ഒരു പ്രസൃതിപോലെ ആചാരിക്കവാൻ അവനു കഴിയുമോ എന്നമാവാം പരീക്ഷ. അങ്ങനെ മുതിരെ ചെല്ലാമക്കിൽ ഇം ധാമാ സ്ഥിതികന്നാരോക്കുന്നുണ്ടോ. അങ്ങനെയുള്ളതെ, ആ പതിതന്നാരുടെ അട്ടത്തുചെന്നും ഇതരനാരേയും ഇന്നോട്ടു വിളിക്കേട്ട ഒന്നും ചോദിച്ചാണു അവാണോ സ്ഥാനം കഴിച്ചുകൊടുക്കുന്നു? അവൻ പൂർപ്പാചനമയിൽ അല്ലായ്ക്കുകാണ്ട് — ആക്കം പൂർപ്പാചനമയിൽ നിലകൊള്ളുവാൻ ഇപ്പോൾ കഴി വാസ്തവിയാകാണ്ട് — ആ വാസ്തവത്തെ പ്രമാണമാക്കുക മാത്രം വിധിക്കത്താക്കുന്നരിവിട്ട് ചെയ്യുന്നതുമുള്ളൂ.

ഥവിലത്തെ സൃതികൾക്കൊന്നും ഇവിടയിപ്പോരാ
സ്ഥാനമില്ല ഘുനാളി അനഭവത്തെ അവർ നീതി
നിശ്ചയണ്ടതിൽ പുരസ്സറിക്കെട്ട്. സൃതിപോല
ആചരിക്കാത്തവരിൽനിന്നും സൃതിവാക്കകൾ വിശ
ജ്ഞിതങ്ങളാക്കുന്നതു് വിഷ്ണുചീകര്യക്കാരി ഭയകരമായ
രോഗമാണു് ആ രോഗത്തിനും അവരു ചാകിശി
പ്രീക്ഷകയല്ലാതെ അവർ വിശജ്ജിച്ചതിനേക്കാണ്ട്
ഇതരുംാരെ പമയിക്കുവാൻ ജനാധിപന്മാർ ഭാത്രാ
വരുത്തു്.

കമ്മ്ലേഡംപാലു അക്കത്തുള്ളവരുന്നും ചുറ്റു
ള്ളവരുന്നും തനിമലയാളികളെ പുർണ്ണിക്കുമാർ തിരി
ചുവെച്ചിരുന്നു. നന്ദുത്തിരി മുതൽ നായർവരെയുള്ള
വർ അക്കത്തുള്ളവരാണു്. ചുറ്റുള്ളവരാണു് കമ്മാളൻ
മുതൽ നായാടിവരെ. മഹാജനതയുടെ ഉൽക്കൾത്തി
നായി ആ അക്കത്തുള്ളവരും ആ പുറത്തുള്ളവരും ഒരു
പോലെ പ്രവർത്തിച്ചുപോന്നു. തന്ത്രാദാരുംയദാദാരുന്ന
പോലെ ക്രമമന്ത്രിയങ്ങളും ശരീരത്തിൽ ഏതുനേരേയോ,
അതിനേയാണും രാജുത്തിൽ ശ്രൂ അക്കത്തുള്ളവരും പുറ
മുള്ളവരും വർത്തിച്ചിരുന്നതു് ഇപ്പോൾക്കെട്ട് അക്ക
തതകാഞ്ഞും നോക്കുവാൻ അന്ധകാർ വന്ന കേരിയിരി
ക്കുന്നു. അപ്പോരാ, അക്കത്തുള്ളവക്കില്ലോം പുറത്തേക്കാ
റന്നേണ്ടിവരും. നന്ദുത്തിരി മുതൽ നായർവരെ ഏതെങ്കിലും
വരും പുർണ്ണക്രമമായില്ല ഇപ്പോരാ ഏപ്പുട്ടിരിക്ക
നുത്തു്. അവൻ അക്കത്തുള്ള ക്രമങ്ങളും പരായിന
മായി. അതുകൊണ്ടവർ ജീവിക്കുവാൻഡവണ്ടി വെള്ളി

ಹಿತ ಉಳಿಲುಕರ್ಯಾಗ್ನಿಪ್ರೋರಿ. ಇನ್ನು ಪರಾಣಾಷ್ಟಿವಂತಿನ ಹಿಂದಿನ ಅವಜಡ ಇಪ್ಪೊಂದು ತತ್ತವ ನಿಲ. ಈಂಥಿಂದ ಪುಲಾತಂ ಇನ್ನು ಚೆಯ್ಯಿತಂ ತೊಣಿಲುಕಳೆ ಇಪ್ಪೊಂದು ನಿಷ್ಠಾತಿರಿಯಂ ನಾಯ ಇಂ ಅವಧಾರಿಕಣಂ. ಅತ್ಯಾರೆ ಕಾಣೆ ಕಪ್ಪಾಡ ಪರಾಣಾಷ್ಟಿವಂತಿ ಸೌಪರಂಬಿಲ್ಲಣಾಯಿ. ಅಕ್ಕ ಶಾಯಿತಿಗಣವರು ಪುರತ್ತಾಯಿಕ್ಕಿಂದ, ಪರಾಣಾಷ್ಟಿವರಿತಿಗಣಿಗಾ ಅವಂತಿ ವಾಣಿಗತಿಗೆಂಬಾಮಗಾಯಿಕ್ಕಿಂದ ಅತ್ಯ ಪರಾಣಾಷ್ಟಿ ವರೇರಂಬಾರಿ ರಂಬರಂಬಿ ಪೆಡಮಂಧಿಗಣಂ ನಟಿಕಣಿತ ಕಾಣಾಗೆಬಾರಿ ಅವಜಡ ಇವಗೆತಕೆರಿಯವಾಗೆ ನಿಲ್ಲ ಶಿಫಿಲೆ ವಾಷಿಕರಿಕಾಣಿಗ್ರಾ. ಅತ್ಯ ಕಟ್ಟಿಯಿಲ್ಲಂಪ್ಲಾ ಮುಗಾ ವಿಷಾಡಿಕೆಣಿತಿ ವಣಿರಿಕಣಂ.

ಷ್ವರ್ಣುಕಂಖವೃವಸುಪೊಲೆ ಅಕ್ಕಾನ್ನ ನಿಷ್ಟಣ ವರಾಯಿ ಇಲ್ಲ ತನಿ ಮಹಾತ್ಮಿಕಾತ್ಮಿಯ ಅನುತಮಿಷ್ಟಿ. ಏಂಬ್ಲೂ ವಿಂ ಈಂ ಪಾಲಾಲಯಿಪ್ಪೊಂದು ಪುರತ್ತಾಣಾ ನಿಷ್ಟಣತ್ತಾ. ಇವಿಯಾರಣಾತತಿಗಾವೇಳಿ ಈಂಘಿವಂ ಚೆಲ್ಲಣಿತ್ತಾ. ನಾ ಹಿತ ಚೆಲ್ಲಣಿತ್ತಾ. ಅತ್ಯಾರೆ ಪೊಲೆ ನಿಷ್ಟಾತಿರಿ ಗಾಲ್ಲಣಿತ್ತಾ. ನಾಯಾಡಿ ಚೆಲ್ಲಣಿತ್ತಾ. ಇಪ್ಪೊಂದು ಈರ ವಂತಿಗಾಣಾ ಇಣಾಯಿತಿಗಾ ಇಪ್ಪೊಂದು ಯಾತ್ರಾಯ ವೃವಸುಮಿತಿಯಂ ಇಪ್ಪೊಂದು ಇಪ್ಪೊಂದು. ಇವಿಗಾನಿಂತಿಲ್ಲಂಪಣಿತಿ ಇಲ್ಲಂ ಮಹಾಜನಗಣೆವಂತಿಲ್ಲಂ. ನಿಷ್ಟಾತಿರಿಕಾ ಕಟಕಾರ್ಯ ನಿಂದಿರಣಲ್ಲಾ. ನಾಯಾಡಿಯಂ ಕಟಕಣಾಣ್ಟಾ ಇಂಘಿವಂ ಚೆಲ್ಲಣಿತಿರತಾಬಂ ನಾಯ ಇ. ಚೆಲ್ಲಣಾ ಪೊತ್ತಾಂಜಣ ಶೋಧಣಾಲ್ಲಿಲ್ಲಂ. ಸಂಪಂಥ ಸೂಪಾಪಾಣಾಲ್ಲಿಲ್ಲಂ ತಿಷ್ಣಿ ವಾಣಾಜ್ಯಾಪುತ್ತಾಂತಿಕಾಲ್ಲಿಲ್ಲಂ, ಪಲ ಪಲ ಡಾಸ್ಯಾಕಂತಾಳ್ಲಿ

ഘും നായാട്ട് കീഴും നന്ദുതിരിക്കും അവക്കിട്ടുള്ളവർക്ക്
കൈപോലെയാണിപ്പോൾ പ്രവേശനാധികാരം. ഇതി
നൊക്കെയും രാജസമ്മതിയിൽഭായിരിക്കു ഇതാണോ
വാസ്തവമെന്ന തുറന്നപറയ്വാൻ എന്തിനാണാവോ
ഇതുമട്ടി! കൂളിച്ചു പോജനവന്ന താൻ കൂളിച്ചുവന്ന
പറയ്വാൻ നാണമോ! എല്ലാവക്കമീപ്പോൾ പറത്താ
ണോ; എല്ലാവക്കമീപ്പോൾ മൃണകർമ്മങ്ങളെക്കാണ്ട്
ഉല്പരാണോ; പീന എന്തിനാണോ അക്കത്തന്നും പറ
ത്തന്നും നമ്മരക്കിടയിൽ ഇം ഭർമ്മംഡം? തങ്ങൾക്കുള്ളിൽ
പുഞ്ചിക്കപ്പോ അക്കത്തായിരുന്നുവന്നവച്ചും നന്ദുതി
രിഴത്തേപ്പുർ മാറത്തുന്നതും? അവർ ഗതിക്കു പറ
ഇതുവന്നോ പറിഇതുള്ളവക്കുട്ടു് പററിത്തിനന്നതിൽ
നിലയിടിവേതു. കാണാനില്ലെന്നോ! ഏന്നംതു, ഒരു
അക്കു താത്താക്കണ്ണലെയല്ലാം കൂര തള്ളുകയാണോ നീതി
പാലകന്നാർ ചെങ്ങുണ്ടതോ. എല്ലാവക്കമീപ്പോൾ പറ
ത്താണോ നില്ലുന്നതനു വന്നിരിക്കുയാൽ, നന്ദുതിഓ
മുതൽ നാശം വരര എല്ലാവക്കും കൈപ്പോലെയാണോ
അവസ്ഥയും അധികാരവും വാസ്തവത്തിനോ അന്ന
മൃണമായി രാജാക്കന്നാർ വിധിച്ചെട്ട്; എന്നാലങ്ങാട്ടു്
പൊറതിക്കും. വെരും ഉദാസനിന്തക്കാണ്ട് തനി മല
യാഴ്യുടെ അവഗ്രഹിത്തേപ്പാലും നശിപ്പിച്ചുകളിൽ
വെന്ന മേഖലമായ അചവ്യാതിക്കു് ജനാധിപനാർ
ഇരയാവത്തു് മുന്നു് അ കത്തായിരുന്നവക്കുടെ സന്താന

അംബു മീറ്റ്രാഡിമംനത്താൽ പഴയ ചട്ടവട്ടങ്ങൾക്കുപോലെ
ഒഭാം ഇപ്പോഴും നടവടിക്കെന്നും ശ്രദ്ധാരെ ഇനിയും
തെങ്ങക്കുന്നതായാൽ, പഴയപോലെയാണെല്ലാതെ,
ആക്ഷും കണപിന്നായ രീതിയിൽ ഇപ്പോൾ ജീ
വിച്ചുപാതന അ സ്ഥാത്തനാരോധം മുപ്പീനന്നാരേ
യും, സൃതിവിധികൾ കാണിച്ചുകൊണ്ട് അനുലൂദ
ജീത്തിനിനും ഉത്തമസ്ഥാനങ്ങളിൽനിനും താഴീയകരവും
വാൻ ശ്രദ്ധയാർക്കുന്നിട്ടുണ്ടോ?

നാം മണിക്കരയായി.

മതവും ജാതിയും നമ്മകളുടെല്ല. വീണ്ടും നാം പുർബ്ബത്തിലേക്ക് തിരിയകയായി. പുന്നികമായ ഏക ക്ഷത്രാധിപത്യം വീണ്ടുമിതാ തലപാക്കണ. മനസ്സ് രഹതാത്ത ബലാം പ്രവരിപ്പിച്ചുകാണ്ട് നിശ്ചേഷം കെട്ടാറുകളുകയാണെന്നു അ ഏകക്ഷത്രാധിപത്യം അ തിന്റെ തദ്ദേശമിയിൽനിന്നുന്ന പുനഃജനിയേണ്ടുനാം. അതെ, വീണ്ടും നാം പുർബ്ബത്തിലേക്ക് തിരിയുകയായി; അസ്ഥമയത്തിൽനിന്നു ഉദയത്തിലേക്ക്; സംഹാര തത്തിൽനിന്നു സ്വഷ്ടിയിലേക്ക്

പണമ്പു, പാരിയാശ്” എപ്പറപ്പുമെന്നാലും പുർബ്ബികസിഡാതം — ചണംകാണ്ടുള്ള പക്കിട്ടുകൾ ചാണ്ട ഗുബം ഭന്നാമന്നാലു് എവരും വ്യാദമാറ്റമാണെന്നു പുർബ്ബഗാശനം അനുവദിച്ചുനോക്കുന്നു സമതിച്ചാം പാശ്ചാത്യലോകത്തിനു സ്വലി തെളിഞ്ഞു ഒട്ടണിയിരിക്കുന്നു. പണമ്പു, ധർമ്മമാണു് — കർത്തവ്യകർമ്മാണസ്ത്രാനമാണു് — ഭലാകത്തിനു അധിസ്ഥാനമന്നു പുർബ്ബചതം നയന്ത്രിനമിപ്പാരി ശരീവക്കുണ്ടു് തിരിയേ ണിവന്നിരിക്കുന്നു.

ഭേദത്തികമായ എപ്പറപ്പുമുണ്ടാനുണ്ടാനും പെജകക്കാണാനിയും മകിൽ, ജനതയുടെ അടിത്ത കിപ്പട്ടി ശ്രദ്ധാന്വേഷണാടിഞ്ഞു ഉതിന്നു നശിച്ചുക്കു

മെന്നോ സയൻസിനും പേടിയായിരിക്കുന്നു. സുവിത്തിന്റെ നില ആദ്യാത്മികമായിട്ടാണുന്നോ ആയു നീകലോകത്തിനു തോന്നിശ്ചാട്ടങ്ങൾ. അപ്പോൾ പൂർണ്ണസാഹരത്തിൽ ഇരങ്ങി അന്ത്യഭേദം സുവമെന്നും തച്ചിത്തടവി നോക്കാമെന്നും ഘറപ്പെട്ടുന്നു. സേവനമാണും ലോനേമല്ല സുവത്തിന്റെ ജനയിത്രിയന്ന സത്യരത്നം അവഷ്ട ഈ പൂർണ്ണനിധിയിൽനിന്നു ഒട്ടകം കിട്ടുക്കുന്ന ചെയ്യും. ഭോഗമല്ല, സത്യമാണും ജീവിതസുവത്തിന്റെ ആക്രഹിച്ചടിയും പൊതുജീവികളുടെ അവഷ്ടകണ്ണം ഇനി ഓയികമുഖഭാകയില്ല വിളംബാം.

ആത്മാവിനന്ന പ്രാപിക്കകക്കാണഡാണും സംഖ്യയിൽനിന്നും ദേഹവായും ആത്മാവിൽ എത്താതെ സയൻസിനാണാകയില്ല പരിപൂർത്തി. സയൻസിലിപ്പോൾ ആത്മയോഗത്തിനു കാണാവുന്നതു വെറും. ശൈഖവത്കീയയാണും സംഹാരമാണും സയൻസിന്റെ സുഷ്ടീകരിക്കപ്പെട്ടും ആത്മരീകമായി വഹിക്കുന്നതും. ലോകത്തിനില്ലപ്പോൾ വേണ്ടതും അതാണും രിണ്ണും. സുഷ്ടീസ്ഥിതികരിക്കുന്നവോലെ, സംഹാരത്തിനും വേണ്ടേണ്ട പ്രസ്തരും ഇതുപോലെയുള്ളതും യോദി ദേവന്മാരെ—അമവാ, ലോകത്തിലെ സുസ്ഥിഷ്ടപ്പോവങ്ങളെ—എകാഗ്രമായ കർമ്മനിഷ്ഠയാൽ കീഴുട്ടത്തിനിരതി. അതു താവഹമായ ശൈത്യികവല്പത്താൽ ഇത്യൈസുവഭോഗങ്ങളിൽ സംശ്ലിശ്ചക്കാണും, തപസ്പാടികളായ —

പാവപ്പെട്ട് -- അതു ജനങ്ങളെയാക്കേണ്ടും കണ്ണിരിലാറാടിച്ചുംപാന വിക്രാന്തചരിതരാർ ഇപ്പോഴുണ്ട്, ഇതിന്മുമ്പും ഉണ്ടായിട്ടാണെല്ലാ. പരമാത്മാവിനെ അഭിക്ഷന്നതോടുകൂടി അവരുടെവരും അടങ്കുകയായി. അക്കമെ ഇപ്പോഴുമിതാ, തുടന്നകാണാൻ. ഇക്കാലവും കുടക്കം പരമാത്മാവിൽത്തനെ അടങ്കും. സയൻസ് ചെന്നചെന്നു ഒട്ടവിന്ന് പുക്കന്നതും അത്മാവിൽത്തനെ. അപ്പോഴാണ് പുർണ്ണവുംയാം. ലോകമാകമാനം പുർണ്ണത്തിക്കലക്കും തീരിയകയായി.

കാണന്നില്ലോ, അതു ഉദയലക്ഷ്യമെല്ലാം പുർണ്ണ ദിദിമുവത്തിലെന്നും? ഉംകണ്ണില്ലോ. ഉമൈലിതരായവരുണ്ടെങ്കിൽ, അവർ എഴുന്നേറ്റുനോക്കേഞ്ഞു. ദിനമെന്നപോലെ രാത്രിയമുണ്ടായാലും ലോകമുള്ളൂടും? വെള്ള തൃപ്പനപോലെ കുപ്പമില്ലാതിരുന്നാൽ പിന്നെയെല്ലാം തുണി? ജംഗമങ്ങൾക്കുനേപാലു സ്ഥാവരണങ്ങൾക്കും വേണമെന്നുള്ളതാണും ഉറങ്കുകയെന്നതും. റാത്രിയായി, കുപ്പായി; നാമമാക്കേ ഉറങ്കുകയുമായി. അങ്ങിനെ നമ്മളുടെങ്ങിപ്പായി ഒരു പാടു കാലം. ഇന്നീയിതാ, ഉണ്ടാക്കായി. ആരാനം പരവാനബോന്നമുള്ളിപ്പാർ വിഭാതത്തില്ല എന്നും? എന്നതാണും ഈ കണ്ണുതീയമുത്തു? എന്നതാണും ഈ തസ്മീതടങ്കുക്കാണ്ടുള്ളതുകാൽവെള്ളും! എന്നതാണും ഈ ബശലജനാലാപം? മരറ്റുന്നമല്ല; പ്രഭാതമായി. അധികമായി ഉണ്ടാക്കായ ഉറങ്കുകഴിഞ്ഞും ഉണ്ടാക്കായാണും നാം.

സയൻസിനു, അതിനെ ആരാധിക്കുവാങ്ങാൻ രക്ഷ വേണമെങ്കിൽ ആത്മയോഗത്തിലേക്ക് തിരിക്കും സാമന്നായിരിക്കുന്നു. സയൻസ് ഇപ്പോഴും തന്റെ ഭാവത്തിൽനിന്നും ശിവാനുക്രമപത്രതു നേടുന്നതു യാഥെ ലോകത്തിനു ശാന്തിക്കണ്ടാകയുള്ള എന്നും അല്ലോ തക്കിക്കാശക്കില്ലോ. ചിലരീതിക്കാട്ടു ചെയ്യുന്നാണെങ്കിലും? അതുപോലുമില്ലാത്തയല്ലോ ഇതുന്തോളം സാധാരണ താളിക്കാശ രാമേല്ലാം? ഇപ്പോഴാവട്ടം, ഭാവി യില്ലെങ്കിൽ നോക്കുവോരു കുറച്ചാനു സംശയിക്കുണ്ടും മെന്നായിരിക്കുന്നു. വേണ്ടാ, വേണ്ടാ; അതുമത്തും പേടി കുണ്ടം. നല്ലതിലേക്കതന്നും നാം ചെലുന്നതും. സയൻസിപ്പോറാം ആഞ്ചൗത്തത്തിനുവേണ്ടി ശ്രദ്ധ പ്രതിഫലിക്കായി പാഠാളത്തിൽനിന്നും അതിവേഗം ഉത്തരാത്മകതയുള്ളൂ. വെറും, നേരെ താങ്കളാട്ടിങ്കൾ ചെരിവാണ് തിരിച്ചതു നില്ക്കുന്നാണെന്നു !

നാനാത്പരതിൽ ഏകത്പരം കണ്ണുവർ നമ്മുട്ട് പുഡ്ഡിക്കുന്നാരാണും ആ പുർഖാവസ്ഥയിലേക്കും നാം മടങ്ങുക. നാനാത്പരമിത്താക്കയും വേണ്ടീടുതനുണ്ടാണും ഉണ്ടായിരിക്കുന്നതും. അതിൽ ഏകത്പരം കാണാക മാത്രമേ നാം ചെയ്യുണ്ടതുള്ളൂ. സയൻസ് അതിനെ അനേപാശിച്ചുകൊണ്ടും ഇങ്ങനോടു പുറപ്പെടുകകയായി. സയൻസിനു ശിവാനുക്രമപത്രം നൽകുവാൻ പുർഖിക്കപ്പെടാവത്താൽ നമ്മളാണും അധികാരിക്കാം. അചൂതദീയിതി പുലന്ന് സാംബ്രാത്ത-ത്രിപ്പമാതൃകമായ

വേദത്തെ നയനസിന്ദർ മുർഖാവിൽ നമ്മളാണ്⁹ ചൂടിക്കൊടുക്കണമെന്നവർ. അതിലേക്കു നാം തയ്യാറാക്കുക. ഏകത്പത്തിലേക്ക് — അതു രീതമായ നിസ്തീര്യതയിലും¹⁰ അപരാക്കുക¹¹ അതാ, തീരിയുന്നതു നോക്കു. ഏകത്പത്ത പണ്ടുപണ്ടു കണ്ടിട്ടുള്ള -നിസ്തീര്യജപ്തി തിരിലാണ്¹² എഴുന്നുമെന്നറിഞ്ഞിട്ടുള്ള -പുരുഷപീശ തന്നെ അട്ടക്കലേഡ്യു¹³ വരുന്ന ആ അദ്യാത്മികയാണുഹിക്കവാൻ തക്കവള്ളം തന്നിലേക്ക് താൻ തന്ന ഉംപ്പുകക്കയെന്നതെ ചെയ്യുവാനൊന്നാണ്.

നമ്മെഴു നാം കാണണം. അതു മാത്രമേ വേണ്ടുനാം പ്രഖ്യാലുരാക്കവാൻ. അനൃതര നോക്കിയാണ്¹⁴ നമ്മുടെ നില. അതു വെറും ഭാസ്യപ്രപുത്തിയ്ക്കും യോ? അനൃതരയെപ്പോഴാണു നോക്കിയക്കാണ്ടുനിന്നു, നിന്നു¹⁵ ആ പരക്കീയവികാരമലങ്ങളെല്ലാം അക്കുത്തം പുരത്തും. ചെലുത്തി ക്കുല്ലാതെ ച'ത്തുവീത്തവരായ ല്ലോ നാമാ പ്പോൾ. അനൃതപത്തിലായി നമ്മുടെ നില. അനൃതപത്തിൽക്കൂടിയാണ്¹⁶ നാം നമ്മെഴു കാണുന്നതു¹⁷ നമ്മുള്ളതോക്കുവെന്നായി. അനൃതമംഡി ക്കുല്ലാതെ നമ്മുക്കാനും ഇവളുന്നായാൽ അവിടെയുണ്ടോ പിന്നെ ആ നാമചെത്തന്നും? ഇതു അനൃതബാധയാൽ നാം തമ്മിൽ ഏപ്പോഴാണു കല്പാരിക്കമാറായി. ഇങ്ങനെയുള്ള നമ്മുംടു ഏകത്പത്തിനു വിദ്വേദിക്കുമ്പാണോ യാതിനു അനുഭൂതമെന്തു?¹⁸ നാം ഇതുവരെ ഉറന്നുകയായാൽനാം. അതുയും കാലം നമ്മുക്കു അവഗ്രഹായിട്ടു കഴി

ଯ ଶେଷିବାର. ନମ୍ବକଳୁହିତେଲ୍ପାଂ ଅନ୍ଧମାଯି. ପର
କୀରଣାଶ, ପରକୀରଣାଚାର, ପରକୀରଣାଚାର, ପର
କୀରଣାଚାର, ଏବଂ ଏବଂ ବ୍ୟାପାରରେ ନାଂ ଆକମାନଙ୍କ ବ୍ୟବରାୟି
ନମ୍ବକ ନମ୍ବକ ନୋକବାନ୍ ଶକତିରୀବ୍ୟାପାରରେ ବାନ୍.
ନମ୍ବକ ନମ୍ବକ ଅନ୍ଧମାଯିର ମାତ୍ରମାଯି ଉଠିଥୁ.
ଆଜାଗିନ ନାଂରାଗ ନମ୍ବକ ମରକରେଗାନ୍ତିରୀ.
ହୃଦୟାଶିରା, ନାଂ ଉଳାତାନ୍. ହୃଦୟ ନମ୍ବକ ଆ ଆନ୍ତର
ତର୍ଯ୍ୟାଲେଖ ବେଳୋ ନୋଟାଂ. ନମ୍ବକ ଉଠିକର୍ଯ୍ୟତରିନ୍
ନାଂ ନମ୍ବକ ନମ୍ବକ ନୋକବାନ୍. ନମ୍ବକଳୁହିତେଲ୍ପାଂ
ଆତିରୁଣିନ୍ ବେଳାଂ ନାଂ ବାନ୍ଧିବାନ୍. ଅନ୍ଧମାଯ
ଛୁଟିବକେବାନ୍ ନାଂ ନମ୍ବକ କେଟାପ୍ରାତିରତାର,
ଆଜାଗିନ ଆରାଗିନାଲୁ. ଆଶକ କବେଳକାରମଙ୍କିଲୁଂ,
ଆତ ନମ୍ବକ ସାକ୍ଷାର ପ୍ରତିରୀଯ ଢିପ୍ରାଇଶ୍
ନମ୍ବକ ନମ୍ବକ କଟକଂ ନଶିପ୍ରାଇକନତାଯିଟାନ୍
ତୀରକ, ନମ୍ବକ ନମ୍ବକ ଏତ ଅନ୍ଧମାଯିକନାଲୁଂ,
ଆତିର ନାଂ ସ୍ଵପ୍ନରାୟି ହୃଦୟାଶିରିନ୍, ଆତିରିକୁଡ଼ି
ଶପ୍ରସ୍ତୁତରୀ ବାଲଗରମାନାର ମାତ୍ରମେ, ଆନ୍ଧମାତରିର
ନିନ ଫୁକତରାୟି ଆଶମୁଷ୍ଟରାତ୍ମୁକୁରିତିର ଏତୁତୁଳା
ତିର ନମ୍ବକ କଶିକରୁଛି. ନାଂ ନମ୍ବକ ଲେଖୁଣ୍ଟରାଗ
ଶାକମାରାବାନ୍. ଅନ୍ଧମାଯ ଛୁଟ ଧ୍ୱନି ନମ୍ବକିର
ନିନ ନାଂ ଆକରଦମାରାବାନ୍. ନମ୍ବକଳୁହିତୁ
ତିରନେବାନ୍ତରାଗ ନାଂ କାଳିରାଜିବାନ୍. ନମ୍ବକଳୁହି
ତିରନେବାନ୍ତରାଗ ନାଂ ଉତ୍ସମାରିକରୁଣ୍ଟ ଚେତୁଣ୍ଟ.

ପରିଯାଶାଲ୍ଲୁ, ଆ ନାମିରାଗମାନ୍ ସାକ୍ଷାର
ଶପ୍ରତମୁକୁରିଗାଯାରଂ. ପରମଶପ୍ରାର ମୁକୁତର ନେଟି

തേടിക്കാണ്ട് അച്ചരദിക്ക് യാമാകാലം പുസ്തകികൾ ലേക്ക് തിരിയുവോഴക്കും, നൃക്ക പാട്ടുപ്പേഡയുള്ള ആത്മയോഗത്തിലേക്കു നാം മടങ്ങിച്ചുള്ളുക. നമ്മു ദേതാര കണ്ണൻകിണറാവാം. അവരുടെ മഹാ സാഗരം, ഏകില്ലും അതിലുള്ളതു ഉപ്പന്നിർ. ഇതിലുള്ളതു ഇനിപ്പന്നിർ. ഇതിനേക്കാണ്ട് വേണ്ട നമ്മുട ജീവിതത്തിനു സ്വഭാവികാക്കവാൻ. ഫലാക്കത്തിനാകമാനം ആത്മരക്ഷയ്ക്ക് ഇഷ്ടപ്പാരു വേണ്ടിയിരിക്കുന്നതു നമ്മുട ഈ കണ്ണൻകിണറിലെ നീരാണം. ആകിണൻ മിസ്റ്റുപ്പുകരാകാണ്ട് ശുട്ടിരിഞ്ഞു എക്കു നേയല്ലാമോ ജീവന്നിപ്പുകിടക്കുകയാണീപ്പും. ഏകില്ലും, അതിലെ ഉശരം ഏന്നും കരയാത്തതാവെന്നും, അതിനരീതുക യാദിപ്പിക്കായിട്ടുകൂടിലും നാം ചെല്ലുന്നും നമ്മുട്ടുകൊണ്ടിരിക്കുവാനു ആക്കളിൽമ എകാണ്ട് ശരിക്കും അനുഭാവിക്കാവുന്നതാണും. നാം നമ്മുട ആ സ്വപ്നപരേത ആവുംപോലെയല്ലോ വെടിപ്പാക്കി ചെക്കു; അപ്പും കാണാം സപാത്രനൃസ്യയാര അകലെയായണ്ണോന്നിനും നമ്മളിലേയ്ക്കുന്ന വരുന്നതും

നമ്മകിപ്പും ആ മതവാസം. നമ്മകിപ്പും ആ ജാതി ദിനം. പുസ്തകികളക്കു കേരിക്കരീ ഗാംഡാമണ്ഡിൻ, അവിടെ ഒരിട്ടും കാണുന്നതപ്പോൾ മനസ്സിലും മതവിസ്താരത്വരാബാം" പാട്ടുപ്പേഡു നാം. യാതാര മതം താഴെ നമ്മകിപ്പും വാസമെന്നും. അംഗിനാൽ നാം

ஸ୍ଵାତନ୍ତ୍ରସପଦାଳାଙ୍କା^୧ ଅନୁଭୂତିକଣେ ନାମ୍ବୁକଣେ
ନାମକାବାବାଂ. ସମ୍ରାଟଙ୍କାହାପାଶକରନାମେହାଲ ନିର୍ମି
ନୋପାଶକନାଂ ନନ୍ଦକଣ୍ଠଙ୍କ^୨ ବ୍ୟାହ୍ୟାଗପରମାର
ଧରନ ଲୁଣେଜାରାର ଦୁଃଖଜୀବିତ ମାତ୍ରମ୍ଭୁ, କଲ୍ପିତ^୩
ମରତିଲୁବାଲୁବା ଅନ୍ତରୀଯାନରେହାଲୁବାନାମରର ନମ
ଛିତ ଉଠାପୁରାଂ. ବ୍ୟାଲପାଂ, ତ୍ରୀଭୂତବାଂ, ମହମୁଢ଼ିମ
ଶ୍ରୀଂ ନାମକଣ ଦେବଜୀବାଳାଙ୍କା^୪ ଅନୁରାଜେନାଂ, ଏତିକଣ
ଯେନାଂ ପରମିଶ୍ର୍ୟାମମିଶ୍ରାତ, ଆବରତତର ବିଶ୍ଵା
ସଂପୋଲେ ଷ୍ଟୁଳ୍କା ପ୍ରାତହ୍ୟାତେତାତ ଉଚାନ୍ତିକାବାଳ
ନାମକ ଆଯିକାରମୁଣ୍ଡଙ୍କ^୫. ହୁଏ ଆବଶ୍ୟକିତ ହୁବିନ
ମରତିରେନାମିକଣ ନିଲକିଟ୍ଟଙ୍କ^୬? ପୁନାର୍ଥ, ଅନ୍ତରୀଯାଯ
ଯାତ ନାମକ ମରନ୍ତିରେ ନ ନାଂ ଶ୍ରେଷ୍ଠାରୁ ବ୍ୟାମୋହାତ
ରାଯିତିତୀଗ୍ରାମିକଣ. ମରବାଯାଂ ତେବୁମିଶ୍ରାତତରାଯ
ରାବଶ୍ୟାମାଯକରିତ୍ତୁ^୭ ବାହାରିକାବାନ୍ତପାତ୍ରଂ ବିଠି
ବିଶ୍ରାମାତବରାଙ୍କା^୮ ଅନ୍ତର୍ଦ୍ଦୟ. ଆବରିଲିପାରେ ମରମିଶ୍ରାତ
ନମ୍ବାଦ ଆବଶ୍ୟକେତ୍ରପୁରାଂ ମରମାଜୀବାନାକିତିର୍ତ୍ତ.
ପୁଣ୍ୟପ୍ରସାଦମାଯି ଦୁଃଖ ତାହା ନାଂ ଅନ୍ତରୀକଣ ଶିରିସା
ବହାତୁତ୍ତୀକ୍ରମରୀରାମାରୀ ବତ୍ସରମେ ଅନ୍ତରୀକ୍ରମିତ୍ତ. ଅନ୍ତରୀକ୍ରମରୀରାମାରୀ
ହୁଏ ନିର୍ମାଯୀକାରିତ ବହାତୁତ୍ତୀକ୍ରମରୀରାମାରୀ ଶ୍ରେଷ୍ଠାରୁ କଟ୍ଟବୀ
ଟ୍ରୀତୁ ମୁରକିମେତ୍ରାମୀରାମାରୀକାରୀକାରୀକାରୀକାରୀକାରୀକାରୀ
ଶୋଭତାଙ୍କା^୯ ନାମକ ହୁଏ ମରବ୍ୟାମାରୀରାମାରୀ ଅନ୍ତରୀକ୍ରମରୀରାମାରୀ
ବରରାହାତ ନନ୍ଦକଣ୍ଠଙ୍କାପୁରାମୀରାମାରୀ ପାଇବା ଶ୍ରେଷ୍ଠାରୁ ରୀତିରେ
ତରାତ ମରତିଲୁବା ଆକାଶପୁରାମୀରାମାରୀରାମାରୀ ନିର୍ମାଯୀକାରୀକାରୀ
ଏତୋରୀଟିରୁ କଣ୍ଠାଲୁବା ଆତିକାନ୍ତରାଯକେ କରିବୋ
ଲେ ଅନୁରୀତ୍ତୁପୋତାକରେଣ ଯମିଶ୍ରିତୁ^{୧୦} ନନ୍ଦକଣ୍ଠପୁରାମୁତ୍ତ.

നാം പുർവ്വത്തിലേക്ക് തിരിയുക. മതബന്ധമില്ലാത്ത
ഈ സ്വാതന്ത്ര്യവസ്ഥയിൽ നാം എത്തെട്ട്. ലോക
ത്തിലിപ്പോൾ കണ്ണകിട്ടേണ്ടതു് അതു അവസ്ഥതനെ
യാണോ. അതു നമ്മളിൽ പുർഖികസ്തമായിട്ടു്. അന്തു
മായ ഈ മതകരായ നമ്മളിൽനിന്നു നില്ക്കേണ്ടം തേച്ചു
കഴകിക്കുകയേ വേണ്ടു്. ഉണ്ടാവിനു് ! ഉണ്ടാവിനു് !!
ഈ മതവ്യംമോഹത്തിൽനിന്നു് ഉണ്ടാവിനു്!!! നമ്മക
പണില്ലാത്തതാണിതു്. ജനപദങ്ങളിൽപ്പെന്നു് നോ
കീയാൽ അവിടെ ഇതു എത്തി ചയ്ക്കാതെയുള്ളവനു
കാണാം. അന്തുമായ പുതിായാൽ വരവാണു് നമ്മക
ഈ മതം. ഇതിൽ നാം പലകാലം മൃക്കിണിടന്നോടു്
അതുകൊണ്ടു ആച്ചാർവാധിക്കാണു്. ഇനി നാം
ഇതിൽനിന്നു പൊതുമരാം ബാട്ട്. മതാമന്ത്രം വെറും
ദേഹാനുകമാണാനു്” നാം ഒരു ദൈഖികത്തുകണ്ടു
കഴിഞ്ഞു. പ്രമാണകമായ നിന്തുപ്പാടിലും ഇനി
നാം തിരിയെട്ട്. എല്ലാമതവും നമ്മടേതാണെന്നു, ഒരു
മതവും നമ്മകില്ല - അതാണു് വാസ്തവം. അതു നാം
സുദ്ധാധി ശരിക്കണം.

പിന്നു, ഈ ജാതിയോ? കാണ്ടുമോ, കണ്ണും! അതിലു
മെത്തായാണു് നാം വ്യാമോഹിതരായിരിക്കുന്നതു്! നമ്മ
ക്കണ്ണായിരുന്നവാ, മരവശപ്പുാശകിലും ജാതി? രാഖാ
യണത്തിലോ, ഭാരതത്തിലോ ജാതിയെക്കറി
ചുംബാ ഭിന്നാവ്യമാണി പ്രസ്താവന വല്ലതു്? നല്ലതാ
ക്കുയും നല്ലതാനുണ്ടായാണ്ടാതെ, മരറായ ജാതിനീ

ബന്ധന നമ്മക്കണായിരുന്നില്ല, പൂർവ്വത്തിൽ. നമ്മളിൽ
ഈപ്പോൾ കാണാന ജാതിശഭദ്രങ്ങൾല്ലോം തീരെ അന്ത്
അദ്ദേഹം⁹ നാമേവൽ. ലോകസേവനാത്മം തൊഴിലാ
ളികളായിട്ടാണോ¹⁰ എൻ്റെകാലത്തു വർത്തിച്ചുപോന്നിരി
ക്കുന്നതു¹¹. തൊഴിലില്ലാത്തവർ - നിലയില്ലാത്തവർ
ആക്കമില്ല അന്നോ¹² എല്ലാവക്കും അവരവൽക്കര തൊഴി
ലിൽ നിശ്ചായം പ്രയതിക്കാം. ആ തൊഴിലാവരട്ട,
കത്തവ്യക്കമ്മത്തിൽ ഉംഗപ്പട്ടിരിക്കുന്നതിനാൽ ആക്ക
മേൽം ഭാരമായതുമില്ല. കാരണ ആക്കം ആന്റെപൂർവ്വികമാ
യള്ളി ദിനത്തിന്തുമ്പോൾ ഗരീക്ക ആചാരിക്കുക മാത്രം ചെ
ങ്കാൽ മതി. അതിനേൻ്റെ ആക്കത്തുകയിൽ പ്രശ്നാഭിക്ക
ന്നതു സാക്ഷാത് ഫലാക്കാഞ്ചും. ഇങ്ങിനെയായിരുന്ന
നമ്മളിൽനിന്നും നമ്മുടെ നിദ്രാകാലത്തു¹³ ആ തൊഴിലെല്ലാ
ക്കെല്ലും അനുത്രപ്പിത്താൽ നാശിച്ചുപോയോ¹⁴. അവരവ
കുടുംബ തൊഴിലിനാവേണ്ടി അനുഗ്രഹിണമായ കാരണം
സ്ഥാനം അവരവർക്കു¹⁵ ഉണ്ടായിരുന്നതിൽ നമ്മുടെ
വൈവശ്യംകാണ്ടു¹⁶ നമ്മക വീണകിടക്കേണ്ടതായും
വന്നു. ആ സ്ഥാനം പൂർവ്വത്തിൽ കുമ്മഗ്രാംകാണ്ടു
ജീവത്തായിരുന്നു. അതിന്നന്നു കുമ്മഗ്രാം അന്ത്
ബാധയാൽ നീണ്ടുകയാൽ ഇപ്പോൾ അതു നിശ്ചിവ
വമാണോ¹⁷. ആ നിശ്ചിവവസ്തുവിനുൽ പരകീയമായ
ജാതിച്ചായം ധാരാളം ചെയ്യത്തി ഒരുവക കാഴ്ചപ്പുതുമ
വരുത്തിട്ടാണു¹⁸. അതിനെക്കാണ്ടു¹⁹ ‘തൊൻ തൊൻ’
എന്നോ²⁰ ഇപ്പോൾ നമ്മരി ഇടയമാറായി. നമ്മകു²¹
ജാതിയില്ല; തൊഴിലാണോ²² നമ്മക്കണായിരുന്നതു²³.

ശ്രൂ തതാഴിൽ നമ്മൾപ്പുറം നഷ്ടമായിരിക്കയാണു്
തൊഴിലേവതനാടിലും അടയാളമായിണ്ടായിരുന്ന
ആ നാമമുട്ടു മാത്രം നമ്മൾക്ക് ആവശ്യം സ്ഥിരിക്കുന്നു.
അതിനും ‘ജാതി’ എന്ന പേര് കൊടുത്തു് നമ്മൾക്ക്
തതനെ അതിനെ ഉറപ്പുകൈകയും ചെങ്കിരിക്കുന്നു.
ഡാവദ്വൈരകാണ്ട്⁹ ഇതാനും നാം അറിയുന്നില്ല.
നമ്മക്ക് ഒരു ജാതിയിൽനിന്നും നാം ദുർഘാഗാരിനാ
രായപ്പോ. മുന്നുവാരിക്കലും നമ്മക്കു് ഉണ്ടായിരുന്നില്ല;
ഇപ്പുഴമില്ല. അതു് അന്നുമായ വെളം ചായപ്പുകി
ടിൽ നാം ആനിച്ചിരിക്കയാണു് അതിൽനിന്നുണ്ടാം
നാം നമ്മുടെ പുത്രത്തിലേക്ക് നേരക്കു. നല്ലതോ
ക്കൈയും നല്ലതുതന്നെയെന്നല്ലാതെ—തൊഴിാലുകൈയും
കുറനില്ലെ നാഹലങ്ങൾനെന്നെയെന്നല്ലാതെ വേരു
ഡോക്കിയാൽ ജാതി നമ്മകില്ല. ജാതിയില്ലെന്നത് ആ സഭയാ
വസ്തുക്കുംലും നമ്മകയരാം. നമ്മൾക്ക് കാണുന്ന
ഈ ജാതിക്കര അന്നുവായയാൽ ഉണ്ടായതാണുന്ന
അറിഞ്ഞുംകൊണ്ട്¹⁰ അതിൽനിന്നും വിട്ടുനില്ലവും
നാം മുതിരക മാത്രമേ വേണ്ടതുള്ളൂ. അദ്ദേഹനെയും
യാൽ, ലോകത്തിന്നരക്കമാനം, പ്രകാശം കാണിക്കുവാൻ
നാം ആളുകും. നമ്മക്ക ജാതിയില്ല; നമ്മക്ക മതവു
മില്ലും; എല്ലാം എക്കും. ഇതാണു് നമ്മുടെ പുത്രമാണും.
ഇതാണു് നമ്മുടെ ആരമ്ഭവശതപത്രിനുംനിന്നും
ധ്യാനിക്കേണ്ടുന്ന ഏകമാണും.

പാതയ്ക്കുന്നുമനു കേരിക്കുവോച്ചുകും ചാിലര
ഡിതാ, വിരുളുന്നു. ബുഖലാദിനാലുവണ്ട്രിന്നുകും

അവർ കാണുന്ന മുത്തികൾ ആ തെണ്ടിപ്പുശ്ചപ്പൻ പോരാത്തന്നെന്നുണ്ടായി, പട്ടിണിക്കുന്നും കേളങ്കിരുന്നും, അടക്കരഹപ്പിച്ചുകൊം വേലായുധന്മാർക്കും, എച്ചിൽപ്പുറക്കീരാഹപ്പന്മായങ്ങാണ്. ഈ ഉദയ ഒഴുമ്പാരെ സംരക്ഷിക്കവാനാണ് ചംതുപ്പുണ്ടുണ്ടെന്ന പൊക്കനെതന്നും ആ അല്ലാതെന്നാർ പേടിക്കുന്നംബുംമണം, കഷത്രിയനും, ഏവശ്യനുമുഖാക്കയാരായി അധികാരിക്കായെന്നതു അങ്ങനെ കഴിഞ്ഞു. ഒരൊറ്റ ശ്രൂംമണന്നപോലും, ഒരൊറ്റ കഷത്രിയന്നപോലും പുർണ്ണിക്കുപ്പും ഇന്ന ഈ ഇന്ത്യും രാജ്യത്തു ഇരപ്പുന്ന തൊന്ത് മരിച്ചുണ്ടാകാളുണ്ടുണ്ട്. ചാതുപ്പുണ്ടും നിന്ദ്രിയം അസ്ഥിച്ചിച്ചിട്ടും കാലം വളരെയായി. ബുഖാൻറും ആഗന്ധനത്തിനു എത്തേയോ മുന്തിരാനു ചാതുപ്പുണ്ടും ഇതൃഷ്ഠിച്ചും ഉറഞ്ഞും തുടങ്ങിയിരിക്കുന്നു. ഇന്നും ഇവിടെഞ്ചാനും ഇല്ലാത്തതാണും ചാതുപ്പുണ്ടും. പുണ്ണിശാനും, പുണ്ണിവിത്തമും, പുണ്ണിക്കരലും, പുണ്ണിസവനും - ഇതു നാലുശാഖാം ചാതുപ്പുണ്ടുണ്ടതിനും ഉള്ളിട്ടുണ്ടും. സമസ്യാലംകരത്തിനും - പുണ്ണിവെച്ചാൻ - കാരോ രാജ്യത്തിനും, കാരോ വർഗ്ഗത്തിനും, കാരോ ആരിക്കും - ജീവിതത്രേയസ്ഥിനും ചാതുപ്പുണ്ടനിശ്ചിയും വേണും. വിചാരിക്കുന്നതു എഴുതാവെന്നും, ചെയ്യുന്നതു എത്തുനെന്നും ചെല്ലുന്നതു എത്തുനെന്നും നടക്കുന്നതു എത്തേന്നും ക്രമാലിപ്പാതയായി കരാറി വർത്തിക്കാണുകും, അവരുടെതു പുരോഗതിയാണും ആരാനുമണ്ഡാ

കുമോ തക്കിക്കവേൻ? ഏന്നാൽ, ഇന്ന് ലോകത്തിലെ
ഈ വിശ്വാസിച്ചു - ഭാരതത്തിനാളുള്ള് തീച്ചയാറു
ഗ്രന്ഥങ്ങാവിലാംമല്ല. ഇന്നാനും, വിക്രമം, വ്യാപാരം,
സേവനം - ഈ നാലുംകൊണ്ടല്ലോത ആക്കം ജീവിത
സൗഖ്യം. സംഭാവ്യമല്ല. അവധിടെ പ്രവർത്തനം
അനുമതമായിട്ടല്ലാതെ സമാകലഭായിട്ടാവതരു് ഈ
വഴിക്കേ അല്ലമൊന്ന് പിന്തിച്ചുചല്ലാമെങ്കിൽ മാനവ
വംശത്തിന്റെ സുഖപരിപൂർത്തി സാക്ഷാത് ചാതുർബ്ദി
ശ്രൂതത്തിലാണോ നിലകൊള്ളുന്നതെന്ന് അഭിഭ്രതമാക്കി
കാണാവാൻ കഴിയില്ല. പക്ഷേ, ഈ വൈദം ആദശവാ
ദമാണെന്നോ ഏനിക്കു സമ്മതിക്കേണ്ടതുണ്ട്. ഏകിലും
ആ ആദശത്തോടു മുമ്പൊരു കാലത്തു ഈവിടെ യോഗ
മിണ്ടംയിരുന്നവെന്നതു് നമ്മൾക്കിഴപ്പാരി സ്കൂളിക്കേതാ
തത്തല്ലില്ലാ. ശ്രാക്കന്നതപ്പോൾ ലോകം സുഖത്തി
നായി ഉശറിക്കേണ്ട പൂർവ്വത്തിലേയ്ക്ക് തിരിഞ്ഞെന്നോ
ക്കണ്ണോരി സംപ്രീതി വല്ലനമാക്കാനെങ്കിൽ ചംത്രമ്പിബ
സർജ്ജം ഭാരതത്തിൽനിന്നും ഉജ്ജപലിച്ചുകാണുമാറാവെട്ട്
എന്നോ ഏകസ്പരസൈമനസ്യത്താണ് പ്രാർത്ഥമിക്ക
വാനനകിലും നാം ആളായി വന്നാൽ നമ്മൾക്കേണ്ടാണ്
വിജയംതന്നെ.

* അംഗിനവചാത്രവ്യഖ്യാപം

ഉദ്ദേശ്യാർഹസ്വന്ധൻ, ബി. എ. കാർ,
പണ്ണക്കാർ, നാട്ടകാർ.

ചാത്രവ്യഖ്യാപം ഇപ്പോഴുമെങ്കിലും പരയുന്നവർ
അതും എന്താണെന്നറിഞ്ഞാൽ തുടങ്ങാം. ചാത്രവ്യഖ്യാപം
ഈപ്പോൾ നാഗരികക്കെന്നും പരയുന്നവർ^{ഒക്കെട്ട്} തന്നതാൽ കാണാനില്ലാത്തവരുണ്ട്.

അപ്പോൾ തോൻ പരയുന്നതെന്താണോ? ചാത്ര
വ്യഖ്യാപം ഇത്തോറിലും ഉണ്ടെന്നോ? എന്ന ചോദ്യമുണ്ടോ
അയ്ക്കോ.

മുമ്പുതെ മട്ടില്ലള്ള ചാത്രവ്യഖ്യാപം ഇപ്പോൾഇല്ല.
എന്നാൽ അതു കാലഭേദംശാന്തരവും വേഷം പക്കം
ഈപ്പോൾ നമ്മളിൽ പ്രവത്തിക്കുന്നുണ്ട്. അതാണോ
തോൻ പരയുന്നതോ.

ചാത്രവ്യഖ്യാപം ഏതൊക്കെ വിവരങ്ങളും മത്തർത്തിനോം,
ജാതിക്കോ സ്വന്തമല്ല. മുണ്ടുകുമ്പാടുക്കുന്ന നാരിക്കു മന
ഷ്യരാ ഭാഗിച്ചിരിക്കുന്നോന്തും, സൗഖ്യലിസ്റ്റത്തിലേക്ക്
കയ്യപ്പെട്ടിരിക്കുന്നതിലേക്ക് അതാണീന്തു വിധിക്കുണ്ട് ശരീ
ക്കുന്നസരിക്കുന്ന ഏതൊക്കെ മാരംഘ്യനും ചേരാമല്ലോ അം
തുപ്പാഡാ, മുണ്ടുകുമ്പാടുക്കുണ്ട് ത്രാംഗണാനോ,

ക്ഷത്രിയനോ, എവഗ്രുദനോ, ശ്രദ്ധനോ ആകവാൻ എ മനഷ്യനം സാധിക്കും. അങ്ങിനെനാണു് കൊള്ളി ക്ഷാരൻ വാൽമീകിയും, അരയത്രിപററ വ്യാസനം, ക്ഷത്രിയവീരനായ വിശ്രദാമിത്രനം ബ്രഹ്മണായതു്. ബുദ്ധനും, തൃഖ്യാവും, മഹമുഖം ശ്രാക്കമ്പംവിഭാഗതു കാരം ബ്രഹ്മണാരാണു്. അബ്ലൂന പരയന്നവർ മുർ ബരായ അസൂയകചട്ടക്കുറി !

ആ പഴക്കമായല്ലോ അങ്ങ പോകാട്ട. ബ്രഹ്മണ ക്ഷത്രിയവെശ്വരശ്രദ്ധവിഭാഗമാനും ഇപ്പോഴില്ലെ. കുറ ആ ചില വൈശ്വര്യം, പിന്ന മുഴുവൻ ശ്രദ്ധജ്ഞാനംു ഇപ്പോഴത്തെ ജനങ്ങൾ. ആ വൈശ്വര്യത്തനെന്നും യുറോപ്പിലും ജാപ്പാനിലുല്ലാത ശ്രദ്ധയിൽ അതു തീലു. ഇവിടെ ഇപ്പോൾ നർമ്മതം ശ്രദ്ധരാണു്. ആ ശ്രദ്ധരിക്കുന്ന അല്ലോ വൈശ്വര്യത്തപ്രവും, അതിലുമല്ലോ ക്ഷത്രിയതപ്രവും ശാതിലും കരംതു ഒരു വാഹനതപ്രവും അവത്രിച്ചുപോകുന്നുണ്ടു്. ബ്രഹ്മണനിാല്ലുകിൽ ശ്രദ്ധ നണ്ണോ ഏന്നവല്ല യാഹാസ്മീതികനം വോദിഷകയാ ണഞ്ചിൽ, ശ്രദ്ധൻ എന്ന തൊന പരിഞ്ഞതു് പരവര മാതും തൊഴിലാളികളും ജനങ്ങളെപ്പറയാണണന്നും എന്നിക്കെതിന്നതുരും. തൊഴിപ്പില്ലാത്തവരു ഇവിടെ അധികം കണ്ണിലും മുകളിലും തിക്കിനിന്നും അധികം പതിപ്പുവരാണണന്തു രിക്കാട്ട — പരവര മാര്പ്പും തിരഞ്ഞെടുത്തു ഇത്രയിൽ ആ തന്മുഖം. അതു കാണണ്ടാണു് നാമേവരും ശ്രദ്ധരാണനു തൊൻ ചാറുന്നതു്.

ഒവണ്ടീ, അതു ശ്രദ്ധാന്വേഷിക്കുന്നും വേണ്ടെ. അതുവും ശ്രദ്ധായ ചാതുർബ്ലിന്റും നിലപ്പെട്ടും നിരീചിരിക്കുന്നതാൽ അതിന്റെനിരീചിരിക്കുന്നതാണോ അല്ലെങ്കിൽ അതിന്റെ മാതൃഭ്ലിന്റും വേറെയാക്കുന്നതാൽ അതിന്റെ നിലപ്പെട്ടും വേറൊന്നെന്നാവെന്ത്. അവാഹണന്ന്, ക്ഷത്രിയൻ്ന്, ദൈവത്രുമ്പൻ്ന്, ശ്രദ്ധൻ ഘുന്നീ പേരുകൾ അതായുള്ളായിരിക്കുകയും കൗൺത്രു അതു പൂർഖ്വീകരിക്കുന്നതു അല്ലെങ്കിലും അതുപോലെ, ഇപ്പുംശത്രു ചാതുർബ്ലിന്റും ഒപരിച്ചവാൻ വസ്തു പണ്യംതുംഗ്രഹിച്ചുനം മുന്നിട്ടുകൊള്ളുന്നതു. ഞാൻ അതു പുതിയ ചാതുർബ്ലിന്റും എന്നതാണെന്നും ഏതൊന്നും മാത്രം പറ്റേതുക്കാം.

അഭിനവചാതുർബ്ലിന്റും ഉദ്യാനസ്ഥാനം, ബീഡേക്കാർ, പണക്കാർ, നാട്ടകാർ എന്നീവരാണ് ഉംഗ്രേഖ്യിരിക്കുന്നതു. ‘നാട്ടകാർ’ എന്നതിൽ മരു മഴവും ഉംഗ്രേഖ്യകയില്ലയോ എന്നീങ്ങാട്ടാണും വാദിക്കുവാൻ വരുന്നതു. നാട്ടകാരിൽ മരഒരുപ്പാവും അട സ്ത്രീകൾക്കിൽ പഴയ ചാതുർബ്ലിന്റും കൂടിയിലും ശ്രദ്ധരിയും, ബ്രാഹ്മണക്ഷത്രിയജീവശ്രൂതം ചേരുകമനും ഞാനും വാദിക്കും. ഉപനയനം കഴിയാത്തവരുടെ ശ്രദ്ധരംയിൽപ്പെട്ടുകളും അംഗ്രേഖ്യം കരു മുന്നു വണ്ണിക്കുന്നതും അതു അംഗ്രേഖ്യം അതി ശ്രദ്ധപ്രാബല്യാണെന്നായിരുന്നും അതു പോലെ, അഭിനവചാതുർബ്ലിന്റും ഘുന്നീവരുടെ അതി

നീട്ടകാരിക്കുന്നു. പീനീസ് മുണക്കുമ്പോൾ പ്രകാരം ആ മുഖ്യം തന്നീനാട്ടകൾ തിൽനിന്നു നിരുദ്ധവാനം.

സക്സർക്കായ്ക്കുത്തിൽ ഏപ്പുട്ടുവരാണ് ഉദ്യോഗ സ്ഥലം. ബീഡേക്കാരാവഞ്ചു, ഘുനിഡുവൻസിറിഡൈക്ക് സീനു ബീത്തുഡിയററികളായി ഇരക്കിയവരാണ്. ഭൂമി യടമസ്ഥിക്കാൻ, ബാഷകാർ, കമ്പനിക്കാർ, തന്മരാ ക്ലൗഡ് എന്നിവർ പണ്ണക്കാരിൽ ഉൾപ്പെട്ടും. ഇത്തു കൂത്തിലാനുമല്ലാത്ത സാധാരണനാരോഗ്യം നാട്ടകാർ, ഇവക്കുവരം, അന്തരാളജാതിക്കാർ വേശര ഒണ്ട്. നിയമസഭാംഗങ്ങൾ, മൺസിപ്പാൻ കെണ്ണൽ സിലർമാർ, പത്രപ്രവർത്തകക്കാർ, തീവഞ്ചിജോലിക്കാർ, ഏജൻഡമാർ, പ്രസാധകക്കാർ, മതലാദിവരം സാവർ.

ബുധമത്തെ ഉച്ചാസിക്കാവരംബേബാ ബുധമില്ല. ഇപ്പോൾത്തെ ബുധമം ഗവണ്മെന്റാണ്. നാട്ടി നാളിൽ ഗവർണ്ണമുണ്ടിനു സർവ്വത്തിത്രവും സർവ്വവ്യാപിത്രവുണ്ട്. ബുധമത്തെപ്പോലെ ഗവൺമെന്റും സുഖ്യിഗമിച്ചിരാറുകയും നടത്തുന്നു. അതു കൊണ്ട് സക്സറിനെ സുവിക്കന്നവരായ ഉദ്യോഗ സ്ഥലം പണ്ണേത്തതെ ബുധമണ്ണാരപ്പോലെ മഹാജനത്തു ശ്രീരാമായും വത്തിക്കുന്നു.

ലെഡകിക്കിവിഷയത്തിൽ ഇന്ത്യാള വിത്രമംകാണ്ട നയിക്കുന്നവനാണ് കുറ്റിയൻ. ആ സ്ഥാനത്തു് ഇപ്പോൾ ബീഡേക്കാരാണ് നില്ക്കുന്നത്. കുറു വല്ല

മുമ്പാകുളിൽ അതു റീംവാൻ ഉദ്യോഗസ്ഥമാണ്⁹ ബീഡേക്കാർ വേണം. മനീചുനിനു കായ്തു നടത്തുവാൻ മറ്റൊരു വർഗ്ഗം സ്ഥാപിക്കാൻ ബീഡേക്കാർ വേണ്ടിയിരും കൂടും. അതുവന്തെന്നയാണല്ലോ പണ്ടേതു കുറ്റിയന്നാടകയും നില. കുറ്റിയരിൽനിന്നും മുൻകാലത്തു¹⁰ രണ്ടായികാരികൾ, അമവാ ജഗന്നാ മഹാർഖായും¹¹ ഇപ്പോൾ അതു ബീഡേക്കാരിൽനിന്നും എന്നായി.

ബ്രഹ്മണന്നയാലും കുറ്റിയന്നയാലും വിശ്വം വേണമെങ്കിൽ വെവ്വേറുന്ന പ്രാചിക്കണം. ഏന്നാലും, ബ്രഹ്മണകുറ്റിയന്നാട കീഴിലാണ്¹² വെവ്വേറുന്ന നില്ക്കുന്നതു. ഉള്ളാടനക്കർമ്മമല്ലോ നടത്തേണ്ടതു¹³ അവന്നാണ്¹⁴ അതുനാന്നയാണ്¹⁵ ഇപ്പോൾ പണ്ടക്കാരൻ്നയും അവസ്ഥ. നാട്ടില സന്ധാരത്തും അവന്നുക്കാരണാണ്¹⁶ അളന്നാവാക്കാനതു. എന്നാൽ, സക്തായ ഭ്രാഹ്മസ്ഥാനയും. ബീഡേക്കാരനേന്നും അവന്ന പുജിക്കേണ്ടിയിരുംകണം.

ബ്രഹ്മണ സവന്മാനാല്ലോ ശ്രദ്ധയ്ക്കും. അതു പോലെ, ഉദ്യോഗസ്ഥമാരാൽ പ്രസാദിപ്പിക്കേണ്ടിവരുന്നു¹⁷ തന്നീ നാട്ടുകാർ. ഉദ്യോഗസ്ഥന്നാടക വിധിപോലെ അവർ നടക്കണം. ബ്രഹ്മണുന്ന ശ്രദ്ധനുന്ന പോലെ, ഉദ്യോഗസ്ഥനുന്ന നാട്ടുകാരൻ സർവ്വജ്ഞം, സർവ്വാർഹം, പുജിക്കുന്നു.

മുണകൾമുണ്ടാളുക്കൊണ്ടു¹⁸ ആക്കം ബ്രഹ്മണനുകാരമന്ന വിധിപരയ ഭ്രാഹ്മണാർ ആവുന്നതു മരിച്ചുവാ

കുന്ന്. അതു് ഈ ഉദ്ധോഗസ്ഥ ചാരം ചെയ്യുന്നണ്ടു്. ഉദ്ധോഗസ്ഥമാരുടെ മകളും ബന്ധുക്കളുമാണ് കയറാണ്. ഉദ്ധോഗത്തിലേക്കു് കേരിക്കാണ്ടിരിക്കുന്നതു്. വിശ്വാമിത്രൻ മുഖംഞ്ചനായതുപോലെ അതുചാരാക്ക കുഴ്ച പ്രസ്തുതകാണ്ടു് ബീഡേക്കാർ ഉദ്ധോഗസ്ഥമന്മാരാക്കുന്നതുമണ്ടു്.

മുഖംഞ്ചന വൈശ്വന്തവരക്കു് ബന്ധം നീട്ടാം. ശ്രദ്ധരിൽ ‘കളിശ്വരവുമാവാം. അതുപോലെ, ഇദ്ദോഗസ്ഥനു ബീഡേക്കാരനിലും പണക്കാരനിലും കൈയ്യെടുക്കും. നാട്ടകാരിൽ നിന്നു കൈക്കൂട്ടലിയുണ്ടു്.

മുഖംഞ്ചനപുരുതിക്കാണു് ക്ഷത്രിയൻറെ കർമ്മ മെല്ലും. ഉദ്ധോഗസ്ഥൻറെ മുന്പിൽ ബീഡേക്കാരനാം അങ്ങിനെത്തെന്ന മുഹക്കഷത്രം യോജിച്ചവത്റു് ചുംബക്കൾ മാത്രമേ നാട്ടിനു ശ്രദ്ധയുണ്ടുള്ളൂ. അപ്പുള്ളും ഉദ്ധോഗസ്ഥമാരും ബീഡേക്കാരും, നാട്ടകല്പനാത്തിരിക്കുന്ന മെക്കിൽ, ഏപ്പുള്ളും. ഇന്നനേറ്റിനില്ലെനും. പരസ്യരം അവക്കും ശക്കയുണ്ടു്. ബീഡേക്കാരൻറെ ശ്രദ്ധ ഉദ്ധോഗസ്ഥപ്രശ്നത്താലുണ്ടു്. ഉദ്ധോഗസ്ഥമന്മാർക്കും മാന്നം വേണ്ടുമെങ്കിലാവഞ്ചെ, ബീഡേക്കാരൻ പ്രസാദിപ്പിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. ബീഡേക്കാർ ഇളക്കിഡാൽ നാട്ടിളക്കും അവരാണു് പ്രക്കഷാഭാനകത്താക്കന്നും ക്ഷത്രിയൻറെ വാഴക്കാണ്ടു് ആകുമീച്ചതുപോലെ ബീഡേക്കാർ തുവലുകാണ്ടു് പൊതുതുനും, പാഞ്ചത്തു ദശയായനും ഇപ്പോൾ പ്രക്കഷാഭാനമായി മാറ്റിണ്ടു്. പണ്ടു ഇടക്ക ചില

ഒപ്പാം ബ്രാഹ്മണരം കഷത്രിയരകമന്നപോലെ, ഇപ്പോഴിം ഉദ്യാഗസ്ഥമാരം ബീഡൈക്കാരം തമ്മിൽ പോങ്ങണം വാരണ്ട്^o ഉദ്യാഗസ്ഥരാക്കുക അധിനാശം നാട്ടകാർ. എക്കിലും, നാട്ടകാര ഇളക്കിവിട്ടവാൻ ബീഡൈക്കാരുകൾ കഴിഞ്ഞം. കാത്തവ് ത്രംജില്ലന്നു ബ്രാഹ്മണരെ അടിച്ചതു പോലെ, ഉദ്യാഗസ്ഥരാരെ മറിക്കവാൻ ഇടയ്ക്കു ചീല ബീഡൈക്കാർ വാംബരണ്ട്^o. എന്നാൽ, ബ്രാഹ്മവീഞ്ഞ നാരായ ബ്രാഹ്മണരക്കപാലെ സക്കാർവീഞ്ഞനാരായ ഉദ്യാഗസ്ഥമാരം ഭരായപ്പെന്നാരാകയാൽ ജയം മിക്ക വാരം അവക്കാരനും ഇപ്രകാരം ഇം വന്നുന്നും രണ്ടും ആ പഴമയിലും ഇം പത്രമജിലും ഇടക്കിടിട ഇണ്ടാനീടു. ഇടയ്ക്കിടിട പിന്നാൽ അഭ്യർത്ഥിയും പരസ്പരം ശക്തിച്ചും കഴിഞ്ഞു പോങ്ങണം.

മുന്നാംവന്നും അന്നന്നപരാലെ ഇന്നും മൃഖമാണോ^o ബുദ്ധജാതിയിലാനും അതിനു കാണാകയില്ല. ആ വന്നുക്കാരനു കൊം രണ്ടും വന്നുക്കാരുടെ സദസ്സി ലേഖപ്പോഴിം സ്ഥാനമുണ്ട്^o. എന്നാൽ, ആ ത്രക്കവരിൽ നിന്നും അവൻ ജീവിതത്തിൽ അകന്നവനാണോ. ഉദ്യാഗസ്ഥമാരയും ബീഡൈക്കാരേയും പണക്കാരനുന്നതു പോലെ ഉദ്യാഗസ്ഥരാക്കുന്നും ബീഡൈക്കാരും പണക്കാരരകനയും എപ്പോഴിം ആവശ്യമാണോ. എന്നാൽ, ഇം ഉദ്യാഗസ്ഥമാരം ബീഡൈക്കാരം അധികംരം ദ്രജിക്ക നേബാം ആ പണക്കാരെ അതു സാരമാകയില്ല; പണക്കാർ ഉദ്യാഗസ്ഥനു, ഏവയ്ക്കു ബ്രാഹ്മണരെന്നു പോലെ, കേരാശി, വിഹിതമായി ഉപചരിച്ചസ്ഥിരിക്കും. അവൻ ബീഡൈക്കാര എപ്പോഴിം ആരീക്ക

കയും ചെയ്യും. എന്നപോൽ, പണക്കാണു ഈ ബീഡേ
ക്കാരിലോ, ഉദ്യാഗസ്ഥക്കാരിലോ സംബന്ധമാക്കുന്നതു
സാല്പുമല്ല. കനം രണ്ട് വർഗ്ഗത്തെക്കു മുന്നാംവർഗ്ഗ
തതിലേക്കുറക്കാം. മുന്നാംവർഗ്ഗം കനം രണ്ട് വർഗ്ഗങ്ങൾ
കൂടുതലും വല്ല അധികാരത്തിലും. എക്കുടഞ്ഞിയാൽ
അതു ദണ്ഡാർമ്മാജാം.

നാലുംവർഗ്ഗത്തിൽ ഉംശപ്പട്ടവർ എപ്പോഴും ചുമ
ടേരവനവരാണു്. അവർ വരണ്ണം ആ മുന്നാംവർഗ്ഗത്തെക്കു
യും താങ്കളും. പ്രമദവർഗ്ഗക്കാരായ ഉദ്യാഗസ്ഥ
നാരാണു് ഈ നാലുംവർഗ്ഗക്കാരായ നാട്ടകാത്തട ആ
റായുർ. ഉദ്യാഗസ്ഥനായാട നിയമംപഠംലെ, ഉ
ദ്യാഗസ്ഥനാരെ സുവിച്ഛേകംണ്ട നാട്ടകം നടക്ക
ണം. ബീഡേക്കാരൻ വിളിക്കുന്നോരി അങ്ങനേട്ട് ചെല്ല
ണം. പണക്കാരരംഗര വാഹനങ്ങളാക്കകയും വേണം.
സംഖ്യാബുലം അവക്കാണു്. അടിചെട്ടകീടക്കുന്നവർ
അവരുമാണു്. അവരെ കൂടാതെ ആ മുന്നാംവർഗ്ഗത്തെക്കു
കൂടം ജീവിതമില്ല. വാസ്തവത്തിൽ അവർക്കുവേണ്ടിയാണു്
ആ വർഗ്ഗത്തെക്കു സർവ്വക്ഷ്യത്തും എന്നാലുംആ നാലും
വർഗ്ഗജാം മറരമുന്നാവ്വുത്തുക്കേയും കൗതീനംനായാക
മായി ആശ്രയിക്കുന്നതുണ്ടു്. ഉദ്യാഗസ്ഥനായാടയും
ബീഡേക്കാരാടയും പല നിബന്ധനക്കും അവർ
ഉംശപ്പട്ടനില്ക്കണം. മുംഗണനെ ശ്രദ്ധനെന്നപോലെ
ഉദ്യാഗസ്ഥനെ കാണാംന്നോരാ നാട്ടകാരൻ പേടിച്ച
വിരക്കണം ചെല്ലും ചൊന്നമുക്കണം. തനിക്കുള്ള സർവ്വ
സ്വഭാവയും അവർ ഉദ്യാഗസ്ഥനു സമപ്പിക്കണം. ഇ

ചൈത്രാനം വല്ല ഉദ്യോഗസ്ഥനും ഏഴുന്നിളിന്തു
കാഡാൽ അവൻ എത്രിരേറെചുന്ന നമസ്കരിക്കണം..
ഉദ്യോഗസ്ഥനെ അവൻ തീണ്ടിഷ്ട. ഉദ്യോഗാലയ
തതിൽ അവനു പ്രഭവരേമിപ്പ് അവിടെ അവനു കുറി
നസകടം വല്ലതുണ്ടാക്കുവോരി, ആത്തസ്പർത്തേടാട
ചെല്ലാമെന്നും എങ്കിലും, അകലെ ഒരിട്ടു അട
ഞാജാതുന്നീ നിന്നേക്കണം. ഉദ്യോഗസ്ഥൻ കാതുന
മത്രമാനം അവൻ ദക്ഷിണക്കാതതു്. വല്ല മഹാവും ഏതൊ
നെയെങ്കിലും അവനു കീടിയതു് അവൻ വെള്ളിപ്പു
ടള്ളുകയാശാക്കിൽ യമകിക്കരുന്നാൽ അവനെ പീടിച്ച
നരകത്തിൽ തജ്ജും. ആ കനാംവണ്ണക്കാരന്നു യാ
തോരു നടവടിയിലും നാലാംവണ്ണക്കാരൻ ഏതിരീക്ക
ക്കുടം. ബ്രഹ്മാക്കന്നപോലെ ഉദ്യോഗസ്ഥന്മാക്കം
പ്രത്യേകം ചീല മേൽമാത്രത്തുകളുണ്ടു് അതോന്നം നാട്ടു
കാരന്നുതു്. ആധിം, ആറമുമെന്ന പറഞ്ഞുകൊണ്ടു
ബ്രഹ്മാക്കന്ന ശ്രദ്ധനെയൊപ്പാലെ, സക്കാർ, സക്കാർ
എന്ന പറഞ്ഞു ഉദ്യോഗസ്ഥൻ നാട്ടകാരനെ പേടി
പ്പീക്കം. ഉദ്യോഗസ്ഥനെ ഭക്തിപൂർണ്ണം സേവിച്ചുതു്
നാട്ടകാരനു സപ്രദാവും, അല്ലെങ്കിൽ നരകവുമാണു്.
സപ്രദാമെന്നതു് ഉദ്യോഗസ്ഥൻ തങ്ങന്ന മാനമാണു്
നരകം ജേലിൽതന്നെ. ആ റഹകാളുത്തിൽ ശ്രദ്ധൻ പ്രവേ
ശിക്കുത്തെല്ലാ. അതുപോലെ നാർക്കാർ കംഘ്തത്തിൽ
നാട്ടകാരനു കൈകുടിത്തു്.

നീസ്വാരമായ അവരാധത്തിനുംപാലും നാട്ടകാം
നെ കംനിനമായി ഭ്രാംബിക്കം. ഏന്നാൽ ഉദ്യോഗസ്ഥൻ

എതു കംഗിനമായ അപരാധം ചെയ്യാലും ഭണ്ഡം നിസ്സാ രമാണു് വിധികളേയോ അചാരങ്ങളേയോ ലംഘിച്ചാൽ നാട്ടകാരൻ ഭണ്ഡ്യുനാണു്. ഉദ്യാഗസ്ഥനാണു് അങ്ങിനെ ചെയ്തെങ്കിൽ അതിനെപ്പോം സമാധാനം-പ്രായശ്വിത്തം ശരീക്കണ്ടു്

തന്റെ പ്രഭാവത്താലാണു ലോകം നില്പിന്നതെന്ന ബ്രഹ്മണാം, തന്റെ പ്രതാപത്താലാണു് ലോകം സുരക്ഷിതമായിരിക്കുന്നതെന്ന ക്ഷത്രിയനം അഭിമാനിക്കുന്നു. അതുപോലെ, ജനങ്ങൾ തന്റെ പക്ഷത്തിലാണു നിന്നു ഉദ്യാഗസ്ഥനം, ജനങ്ങളാൽത്തും തന്നിക്കാണുന്ന ബീഡേക്കാരനം ഇപ്പും വാഴിക്കുന്നതു കേൾക്കാം. ഭീഷ്മപരമ്പരാമനുരോക്കാം ഫോറാരാരമായി ചില പ്രംബം ഇവർത്തുകൂടി ഇടയം. ചിലപ്പും ഉദ്യാഗസ്ഥനാർക്കു ബീഡേക്കാര തല്പിത്തച്ചത്തു നില്ക്കുമ്പോക്കി വിടാറുണ്ടോ.

ക്ഷത്രിയത്തെ വില്പക്കിലും, ക്ഷാത്രക്കന്താൽ ശ്രൂം ഹണ്ഡൈവഗ്രഹിത്താരിൽ ചിലർ ചിലർ കാലത്തു ഏപ്പേട്ടുട്ടിട്ടുണ്ടുണ്ടാ. അതുപോലെ ഉദ്യാഗസ്ഥനാർക്കും, പണക്കാരിലും നാട്ടകാരിലും ചിലർ ബീഡേക്കാരുടെ ജോലിയിൽ ചിലപ്പും താല്പാലികമായി പ്രവേശിക്കുന്നണ്ടോ. അങ്ങിനെ ചെയ്യുന്നതു ഉദ്യാഗസ്ഥനാണുകൂടി അവൻ ഉദ്യാഗസ്ഥവർണ്ണത്താൽനിന്നു പതിതന്നാണു്. നാട്ടകാരങ്ങാ പണക്കാരനോ ആണു് അങ്ങിനെ ചെയ്യുന്നതെങ്കിൽ, കായ്യലാഭമായ ഉടനെ

അവരുടെ ബീഡേക്കാർ അകററിയേണ്ടും. ദ്രാഖാൻ എക്കലവ്യന്തിൽ കൈവിരൽ മറിച്ചതുപോലെ, അല്ലോ നേതൃത്വപ്രകാരം ചേന്ന് നാട്ടകാരനെന്ന നയോപാധത്താൽ വഞ്ചിക്കുന്നതിൽ ബീഡേക്കാർ സമർപ്പാണം. നാട്ടകായ്ത്തിലാണ് അവൻ പ്രവർത്തിക്കുന്നതെങ്കിലും. നാട്ടകാരൻ അവരുടെ മുഖ്യിൽ കൈകൈട്ടിനിന്നാലേ സുഖമാകയുള്ളൂ. കായ്യമണംഡലപ്പും ക്ഷത്രിയൻ ചേന്ന ശ്രദ്ധനേയും നിഷാദനേയമെല്ലാം ആഴ്ചേ ഹിച്ചിട്ടില്ല! അതുപോലെ ബീഡേക്കാർ സ്വന്തമായി നാട്ടകാരൻ ചിലപ്പോൾ സ്നേഹിതാടക്ക ചെണ്ടാട്ടു.

ഇങ്ങിനൊക്കെയാൽ, പഴയ ചാതുപ്പർണ്ണപും തന്നെ പുതിയൈം ത്രാചത്തിൽ ഇപ്പോൾും. നമ്മളിൽ പ്രവർത്തിച്ചുവരുന്നശഭനു കാണാം. ആവാഹനരംഘി തന്നെ മുന്നു സമ്പൂര്യിപ്പിക്കി ഇപ്പോൾും ആ സ്ഥാനത്തു ഉദ്യാഗസ്ഥനാർ പ്രവർത്തിക്കുന്നു. ആവാഹനരം സേവിക്കുന്നതുണ്ടും ശ്രദ്ധയുടെ ധന്മാ. ഇപ്പോൾും അതു ഉദ്യാഗസ്ഥനാരെ നാട്ടകാർ ചെയ്യുകയെന്നായി.

* എൻ്റെ ബഹുപതിൽ

നൊന്ത് കണ്ണ ആ വായാധികൾ പരയുകയാണ്:-

എനിക്കീപ്പൂർണ്ണ വയസ്സ് തോന്ത്രിയായി. എൻ്റെ
ജീവിതംരംഭത്തിലേയ്ക്ക്^{*} ശാശ്വതനാന്° തിരിത്തുനോ
ക്കെട്ട്. ആദിയും അന്തവും എൻ്റെനുറിയാത്ത ഇള
മഹാകാലപ്രവാഹത്തെ നോക്കേബാൾ 90 കൊല്ലുമെന്നു
ഒളിച്ചു. സമുദ്രത്തിലെ ഒരു നീർപ്പേപ്പാളയോളം
സാരമുള്ളതല്ല. എന്നാൽ, ഇതുയും ചുജ്ഞായ കംല
തതിനാട്ടയിൽ ലോകത്തിനാണ്ടായിരിക്കുന്ന മാറ്റമാ
ക്കെട്ട് എത്ര അത്ര നാവാദം! മനസ്യത്താട വിചാരാ
ചാരങ്ങൾ എന്നുനുണ്ടായല്ലോ. മാറ്റക്ഷേണ്ടു! ആ
മാറ്റം. വൃക്ഷലഭാദ്ധികളിലും, പക്ഷിമുഗാദികളിലും
കൂടി നല്ലവണ്ണം ഉണ്ടായിട്ടുണ്ട്° ഒരേ മനസ്യനുറ
ഞ്ഞുപൂശാലത്തിനാട്ടയിൽത്തനേ ലോകത്തിനു ഇത്
വലിയ മാറ്റംമാരും എന്താനു, പത്രീരാണ്ടുകൾക്കാണും
ലോകം. ഇതുയും തുപാതരപ്പുട്ടുമെങ്കിൽ പല ആയിരു
ആണ്ടുകൾക്കാണും മനസ്യജ്ഞിവിതം എത്ര മാറിയിരി
ക്കുന്നു! ഇതു ചീനിക്കാതെ ഇന്നതെത മനസ്യം
പുരാണപ്രവാഹങ്ങൾക്കു കുമ നവന്നൂഷ്ഠിവിശ്വാ
ദദ്ധുടെ ജീവിതഭേദം° സദ്ഗംമല്ലാതീരിയ്ക്കുന്നതുകണ്ട്°

* ഇതുപെട്ട് കൊല്ലും ദൈവ' എഴുതിയതും.

നാക്കാൻ കർത്താവിനെത്തന്നു അപഹസ്തിയ്ക്കുന്ന
ചോൽ! എന്ന് ജനിച്ചിട്ടും ഏതാരം ദശാബ്ധത്വങ്ങൾ
ആയിട്ടുള്ളവെങ്കിലും എന്നെന്ന് ജീവിതചരിത്രിലെ
ഒപ്പുണ്ടായതുംപാലും ഈ ചെറുപ്പുകാണ്” അത്ര
തകമകളാണെന്ന്.

നഘ്യാത നായർത്തരവാട്ടിലാണ് എന്നും ജനനം.
“നായർത്തരവാട്”, എന്ന പറയുന്നതു് ഇന്നതെത്ത
ഭാഷയിലാണ് “നായരുടെ തരവാട്”, എന്നു്
ആരാനം അന്ന പറഞ്ഞാൽ അതു നിരത്മകമായ ഇര
ടിപ്പാണു്. ഇന്ന ആദി ഇന്ന തരവാട്ടിലെയാണെന്നു
കേട്ടാൽ പിന്നു ആക്കം അധാരം ജാതിയെപ്പറ്റി
വിചാരം ഇല്ല. ഇപ്പോഴതെ അത്മത്തിൽ ‘ജാതി’,
എന്ന വാക്കരാനു ഇടക്കാലാന്തായ ഇരക്കമതിച്ചറ
ക്കാണു് ഭീഗാഭിനാമായ തൊഴിലുകളുംതെ ഭീഗ
ഭിന്നമായ ഈ ജാതി ഇംഗ്ലീഷുവന്നും ചെറുപ്പത്തിൽ
ചോലും ഇവിടെ ഉണ്ടായിരുന്നില്ല. കച്ചവടക്കാരൻ,
കുണ്ണിക്കാരൻ, തുലിക്കാരൻ എന്നൊക്കെ ഇന്ന പറയ
നോം അതിലുണ്ടോ ജാതിച്ചുവ വല്ലതും? ഇതുപോലെ
മാത്രമേ അന്ന നായർ എന്നും ഇംഗ്ലീഷ് എന്നും ചുല
യൻ ചു നും കേരിക്കുന്നോ ഇംഗ്ലീഷുവക്കു് തോന്തി
യാക്കുന്നുള്ളൂ. ഒരു അററ്റപ്പും പലപല രാജുകാഞ്ഞു
നും പരന്പരയാ നടത്തിവന്നിരുന്ന തൊഴിലാളികളെ
ഒഭ്രമായ ജാഗിച്ചടക്കാണു് ഭീഗിപ്പിച്ചതു് ഇതാ
ഈരുംകണ്ണയാണു്. വള്ളുച്ചയില്ലാതെ, പരിവിയില്ല

അന്നു മേൽക്കൊണ്ട് “നായർത്തരവാട്”, എന്ന ജാതിസ്പരശത്തോടെ ഭാഗം ഇവിടെ പറഞ്ഞതു ഈന്നതെ സമാധാനപരിപ്പാടിക്കൊള്ള ശക്കിച്ചു മാത്രമാണ്.

മലയാളത്തിൽ അന്ന് അമ്മാമനാരാണ് വിജയികൾ. അവരെ അപ്പുമാർ എന്നാൽ കുട്ടം അകുമ പ്രടക്കിയതു ഇതു അടുത്ത കാലത്താണ്. തരവാട്ടിൽ സർപ്പജക്ഷ്യം ഉൽപ്പാദനത്തിനും അഭിജാതമാരുമായി അമ്മാമൻ നടത്തുന്ന വേഴ്ചയാണു് അന്നതെത്ത് വിവംഹം. ഈ പുശ്രസ്യം യൈത്തെത്തു ഇന്നതെത്തു ചുംപും ബോർഡ്സ്യവിസ്ത്തിനും മാത്രകയായിട്ടും വേണം വിഹാരിയുംവാൻ. ആംഗാനം കാമനിച്ചു് താലോലിച്ചു് രസി ആകഴിയവാനുള്ള ഒരു പാവയാണോ മനഷ്യജനങ്ങൾ? എതാണ്ടാരാജ്ഞം കൊച്ചുപ്പനായിട്ടും ലോകനുമന നായിട്ടാണു് മനഷ്യനും വളരേണ്ടതു്. ഏതൊക്കെ മനഷ്യനും നാട്ടിനും പൊതുസ്പതതാണു് നംഖകംത്തും നടത്തുവാൻ ആളാക്കവാൻ വേണം. അവൻ വളരുന്നതു്. അതിനൊത്തവണ്ണംഭാഗം എന്നും ബാല്യത്തിൽ തന്റെ വാട്ടുമുറ. അന്നത്രപകലജാതമാരരക്കൊണ്ടു് തന്റെ തരവാട്ടിൽ അമ്മാമൻ സർപ്പജക്ഷ്യം ഉണ്ടാക്കുന്നു. സർപ്പത്രമാനം മാത്രമാണു് അന്ന ആത്രുനായ അപ്പുന്തുരു ഭാരം. ആ ഭാനത്തിൽ പിന്നീടു് അപ്പുനും അവകാശമീല്ലു തന്റെ തരവാടു് അധികമയിക്കും ശ്രദ്ധയ്ക്കും ദേന്നും പരിശോഭിയുവാൻ എന്നത്തു വേണമോ അതെല്ലാം അമ്മാമൻ ചെയ്യും. അതിൽ മറ്റൊരും അവിടെ അധികാരമില്ല. രാജാവും പ്രജകളും ഉംഗപ്പുട്ടു

കാരം രാജ്യമന്നപോലെയാണ് അന്നതെത്ത കാരോ തറവാട്. ആ തറവാട്ടിൽ ഉള്ളാടകന്മല പാലകനാണ് അധികാരം. അതുകൊണ്ട് അപ്പേൻറ ലാളന്തിലല്ല അമ്മാശൻറ ഗ്രാസന്തിലാണ് തോൻ വളന്തു. അതു ഏറിയും ഇന്നും അഭിമാനമായിട്ടേന്നാരജ്ഞി.

ചെറിയശ്ശമാർക്ക് മക്കെളി എടുത്ത് കൊണ്ടുപിക്ക ശീതളം കൊണ്ട് അദ്ദൈന നാഡിപോക്കവാൻ അന്ന തെത്ത അമ്മാൻക് കഴികയില്ല. സുരീകളും ഘരംപുരുഷം ഉംപുരുഷം ചൊരുതറവാട്ടിന് കാരണവന്നും അമ്മാ മനനപോലെ സുരീകൾ ഉംപുരുഷം നാലു കെട്ടിന് തറവാട്ടിലുക്കയായ വലിയ മുത്തപ്പുരുഷിയാണ്ടിക്കാൻ. ആ പ്രമാണാമഹിയുടെ നോട്ടതിലാണ് വീടുലെ ഏല്ലാ കട്ടികളുടെയും വാളും. അയ്ക്ക് വീട്ടജോലി കൾ പലതുഞ്ചു ജോലിചെയ്യാതെ അന്നും ആക്കം വയ്ക്കു. ജീവിയുംവാൻ ആ ജോലി അന്നവാസരമായി ആ ജന്മം. നിലനില്ലുന്നതാണ്. ഉണന്റാൽ ഉറങ്ങുന്നതു വരെ ഇന്നയിന്ന കാലത്തും ഇന്നയിന്ന ക്രമ്മങ്ങൾാൽ അന്ന ക്രമം ചെയ്യണമെന്ന ഘരംപുരുഷനും സുരീക്കം കൈപോലെ പരക്കേയായി സംബന്ധിച്ച ദയവുവസ്ഥയുണ്ടനും യതുപോലെ അതു സുനിശ്ചിതമാണിട്ടാണും കാരോ മന ഷ്യൂരന്റെയും പ്രവത്തനം. പ്രസവചീകിത്സ കഴിതെന്ന് വിശ്രൂതയായാൽ നാലുകെട്ടുകാഞ്ഞതിൽ തനിയുള്ളിട്ടും ജോലിയിലാണ് അമ്മയുടെ കണ്ണും കയ്യും. വലിയ മുത്തപ്പുരുഷിയുടെ നിയോഗപരായണിലാണ് കട്ടികളുടെ കിടപ്പ്.

കട്ടി കരയേന്പാഴല്ലോ തനിൽ്ലെ രോന്നേന്പാഴല്ലോ മിലകൊട്ടാരു അചമ്പ്യാനാതാൻ ശരീരത്തെത്തയും അനപേക്ഷിതകാശത്താൽ മനസ്സിനയും ഭംഗിപ്പിച്ചവിടക്ക അനാം എന്നവാത്തുതാണോ ശരീരക്ഷണത്തിനു വേണ്ടി നേട്ടതോളം മാത്രമല്ലാതെ ജീവപാരസ്യത്തിനും വളരാവേന്നേടതോളം എനിക്ക് മിലപ്പാൽ കീടക്കയണം യീലും അതുകൊണ്ടായിരിക്കും എന്നതുപെട്ടുന്നതിലെല്ലാം എന്നർ മനസ്സ് എന്നേപ്പറ്റി പറന്നക്കാശിരീക്കാതെ എനിക്കു വേണ്ടുന്നതിപ്പായി മാത്രം അതു ശാരിക്കാളിക്കുന്നതോം അകാലഭോജനങ്ങോ അകാലനിദ്രയോ എനിക്കുണ്ടായിട്ടില്ല. കാലംപോലെ തറവാട്ടിലമ്മ യിൽനിന്നും ഓരോ അന്നജ്ഞനു പുരപ്പെട്ടിരും. അതിനോത്തവണ്ണം കൊച്ചുമുമാർ പ്രവർത്തിക്കുകയായി. അഴിക്കത്തിലോനായിട്ടാണും എന്നർ അമയിൽനിന്നും എനിക്കു കീടിവനികനു ആവാരവും നിദ്രയും. ആവാരത്തിൽ മഹാമാർ മാത്രമല്ല അലംകൃതിയിലും പെററമുമാക്കം മക്കല്ലംബന്ധനിച്ചും വിശ്വരഷാധികാരം തെല്ലുമില്ല. എല്ലാ കട്ടികരക്കും തറവാട്ടിൽ കരേനിലതനേ. സമത്പം ഇതിലധികം എന്തിലെണ്ണും? സമഭാവനയ്ക്കും ഇതിലധികം എന്തു വേണം? ഇവ സമ്പ്രദായത്തിലാണോ എന്നർ ശൈശവഗതി. അതുകൊണ്ടും അമയിൽനിന്നോ അഴിക്കിൽനിന്നോ എനിക്കു എന്നർ വിട്ടിലെ സമവയസ്തുരിൽനിന്നും വ്യത്യസ്ഥമായ ധാതരാക്കണം ഉണ്ടായിട്ടില്ല. തറവാട്ടിൽ അനാ കട്ടിക

ശ്രൂതിക്കാ തെന്തരിക്കേ വരും. സമഭാവനാസ്വം സന്തുഷ്ടി
മാരുന്നം ചിച്ചുകൊണ്ടു് വളരുന്ന്. അമ്മയുടെ കട്ടിയായി
കീടക്കാതെ വീട്ടിലെ ആളും ഉയരവാൻ അ
നുംമൻ പുന്നെ ഏതുവെത്തിൽത്തന്നെ അപ്പേസിപ്പി
ചീരിയ്ക്കുന്ന.

വിജനത്തില്ലെതെ എന്നെങ്ങന്തീൽ അന്നേതും
കളിയിപ്പി. പുരാളക്ഷ്മിന്നു കട്ടിക്കൊള്ളിക്കരി നീനു യാതൊരു
തറവാട്ടിലും കാണാകയില്ല. ഉച്ചിയ്ക്കും അമ്മമാർ വിശ്ര
മിക്കവോഴാണു് ദൊച്ചുകട്ടിക്കളെ കളിയും ചീരിയും
അവരെ അമ്മമാർ കളിപ്പിയ്ക്കുന്നും അപ്പോഴാണോ
കക്ക. സ്വന്തം വിഹരിയ്ക്കുവാൻ കഴിവുള്ള കാലമായാൽ
സപ്രാവദനവും സ്ഥാനാനുസരിപ്പുകളും ധ്യാവിധി
നടത്തിക്കഴിഞ്ഞതും പുരീന്നും കാലമെല്ലാം കട്ടി
കരി ആരാളിച്ചിന്തെ ഇടങ്ങളിൽ ചെന്നു് അങ്ങും അട
ത്തിക്കൊണ്ടു്. അമ്മമാർ യദ്ദേശ്യം അതു കണ്ണി
വന്നാവകിൽ പിൻവലിച്ചുകൊണ്ടുള്ള പഠ്യിരീ
ഡോട്ട് കൂടു കണ്ണോടിച്ചു് മാരിപ്പുംകയേ അനും
ചെയ്തിട്ടുള്ളു. ആ കളി അഭ്യന്തരകളിലും വായിച്ചുപോ
യാൽ — അതും ചെറിയെങ്കാൽ കൊച്ചുമു കണ്ണാൽ മതി
കട്ടിക്കളായ തന്ത്രങ്ങൾു് അനു മഴവൻ വിറ. വല്ല
കുറഞ്ഞുന്നത്തിന്റെ ഒരു അനുഭവംക്കാണല്ല എന്നിക്കു്
അനും അങ്ങിനെ പേടിയ ഓഡായ്യതു് ഭൂസ്വരമായ
ബന്ധവിധിയെന്നും. അമ്മാമന്മാരിൽനിന്നോ അമ്മ
മാരിൽനിന്നും തന്ത്രങ്ങൾക്കു അനുഭവിക്കേണ്ടിവന്നിട്ടില്ല.
എന്നാൽ ഏതു ഭൂസ്വരത്തെന്നും അതും അനും

ഈദിന പേടിച്ചവന്തു? ഈ ചേര്പ്പത്തിന് “ആവോ” എന്ന ഏകമല്ലത്വാനെ എനിസ്തീപ്പാഴുകഴിച്ചു. ഭാവിച്ചായ വല്ല ഭാവത്തായമല്ല വർത്തമാറ്റമായ കമ്മളാശരതയാണു് ആ ഭയം അധികാരമാക്കിയിരന്നതു് ആ ചിത്രപുത്രതീ ഇന്നത്തെ സംഗ്രഹിതോടു് എത്രക്കണ്ടു് സത്യമായിരിയ്ക്കുന്നവെന്നു് നിങ്ങളെന്നു ചെയ്തു കാണിക്കുവാൻ തൊനിപ്പാരി ശക്തനു ഷ്ടേനേ ഉള്ളി. പഴത്തിനേരു പിന്നിലായി പച്ചയെ നാടുപോലെ മുത്തവയുടെ അനുഭവക്കണ്ഠതവണ്ണം ഇല്ലയവരായ തെങ്ങരിം വളർന്നു. അവനിവന്നനു പിന്നാക്കം തെങ്ങരിംക്കണ്ണായിട്ടു് ഇല്ല. തരവാട്ടിൽ തെങ്ങങ്ങളുവയും തുല്യരാജ്ഞു? ആക്കമേതുമില്ലപ്പോ തെങ്ങരിക്കു പ്രഃ്തൃകായിക്കാരം. വിചാരകമുന്നുദാരി കുറവാശിക്കാഡാണു് തെങ്ങങ്ങളുടെ വള്ളച്ചു. കൈമിച്ചു കുറവു മട്ടിൽ കുറവ അനുഭവപരബരങ്ങാട്ടക്കൂട്ടിയ തെങ്ങരിക്കു കൈമയേപ്പുറരീ വല്ലതുമുണ്ടോ അറിയുംനു? കുട്ടിക്കാലത്തു തെങ്ങങ്ങളും കളിച്ചതനെന്നാണു് വളർന്നതു് പിന്നാക്കിയും ലഭിച്ച കുട്ടിയുമല്ല അതു് അതു് വീടുകാളുംതുണ്ടു് കെട്ടം ബാധകവുമല്ല. മതിന്നിവർ കാഡാവക കാഡാവക കാഡാവക മുൻനിനു നടത്തിക്കാണ്ടിരിയ്ക്കുന്നതു മരവിക്കിനിനു നോക്കു അനുകരിച്ചു രൈലിക്കക — അംതാണു് തെങ്ങങ്ങളുടെ കളി.

അംബു വയസ്സായപ്പോരി എന്നു എഴുത്തിനു വെച്ചു. സ്ത്രീയിൽ ചേർക്കു എന്നതിനു പകരം എന്നു

କ୍ରାଟ୍‌ଟିଙ୍ ଅନୁ ପରିଚ୍ୟାରିତ୍ତିତ୍ ‘ଏୟାଧିକାରିବ୍ୟାଙ୍କ କ’
ଏୟାବାବାଂ. ଅନୁ ‘ଏୟରିର ବଲିଯ କଣ ସୁଭିନମାବାଂ. ତରବାକ୍‌ଟିଙ୍, ଆନ୍ଦାଇନେତତବାନ. ବଲିଯ ମରତ୍ତ୍ତ୍ଵୀ
ବିଷ୍ଣୁଜୀଜ୍ଞନବାଦୀ ତୋର୍ କେତ୍ତପ୍ରେସର ଅନୁ ଏୟରିର
ମନ୍ଦ୍ରସ୍ତିଗାଣାଯ ଏତ୍ କଳ୍ପିତ୍ତବିରୀଯତ ହୁନ୍ତାଂ ତୋର୍
କାହିନାଣ୍ଟି’ ବରତଯାଯ ବଲିଯ ମରତ୍ତ୍ତ୍ଵୀଯାଙ୍କ କୁତ
ମଂଶୁରଂ ଅନନ୍ତବ୍ରାହିତନମାଯୀ ନିଷ୍ଠାଯେ ଶବ୍ଦେଶ୍ଵା
ଶାବା” ଏୟରିର ମନ୍ଦ୍ରସ୍ତିତ ଏତ୍ ପେଶକଣ୍ଠୁର୍ତ୍ତି ଏତ୍ତ୍ଵୀ
ମୋନ ଚଲିପୁତ୍ରିତ୍. ଅନୁମତତଳ୍ ଏୟରିର ଜୀବିତଂ
ଶ୍ରଦ୍ଧାବିନ୍ଦିକୀଶିଲାହୀ. ଅନୁ ବିଦ୍ୟାତମ୍ବିକଳିତ ଜୀ
ବିତଂ ଦ୍ଵାରା ଶ୍ରଦ୍ଧାବିନ୍ଦିର ଶ୍ରୁତିନ୍ଦୟାନ୍ତକୀଶିଲାହୀଂ.
ଶୋଚାଲନଂ ଶୋଭାପ୍ରେସର ଏୟାନପୋଲେଯାବାଂ ଅନୁ
ଶ୍ରେଷ୍ଠିତ୍ ବୁଦ୍ଧିମତ୍ୟଂ ତମିଲିପିତ୍ତ ବୁଦ୍ଧିମତ୍ୟଂ. ପ୍ରଭାତଂ ମୁତର
ଆନ୍ଦୋଦୟଂ ବରର ତୋର୍ ଶ୍ରେଷ୍ଠିତ୍ କେତ୍ତବ୍ୟାଙ୍କ ମେଧିକାଯାହୀ.
ବିବିଧିବୁଦ୍ଧି ଏୟାନାଙ୍କ ଅନୁ ତୁମ୍ଭମାଯ ସପରିବିଶେଷ
ନେଇଛୁଟିକ୍କିଟି କାରୋ ଅକଷରମାଲାଯେ ଏୟରିର ମନ୍ଦ୍ରସ୍ତି
ନେବକାଣ୍ଡ ଶ୍ରୀରାମିକବାନ୍ ଏତ୍ତ୍ଵୀଂ ଶ୍ରଦ୍ଧାମନ୍ଦିର
ଏୟାନ ଶକତନାକା. ଆନ୍ଦାଇନ ପୁନିକିମ କୀତନ
ଦ୍ୱ୍ୟା କଣ୍ଠରୀ ପଲଭତ୍ତ ମନ୍ଦ୍ରସ୍ତାମାହୀ. ଅତତରଂ ଅନ୍ତ୍ରାଶଂ
ମନ୍ଦ୍ରସ୍ତିନ ଉଥାରୁଯାନ୍ ପର୍ଯ୍ୟାନ୍ତାକଣ୍ଠିଂ ଚେତ୍ତ.
ମଃନାତ୍ମକ୍ଷିକି କାବାଦିବିନ ସପରମାଲକଳେ ଏୟରିର
ଶ୍ରେଷ୍ଠିତ୍ତିକ୍ଷାନ୍ ବିଶ୍ୟମାକାରୀକଣ୍ଠାଯାହୀ ଶ୍ରଦ୍ଧା
ବିନେନିର ଶ୍ରେଷ୍ଠିତ୍ତିକ ଶ୍ରେଷ୍ଠିତ୍ତିକ ଅନ୍ତରାଶାନ୍ତିକାରୀକଣ୍ଠାଯାହୀ
କାରୋ ଅକଷରତରୀତିଯଂ ଶ୍ରେଷ୍ଠିତ୍ତିକ ଅନ୍ତରାଶାନ୍ତିକାରୀକଣ୍ଠାଯାହୀ, କମେ
ଶ୍ରୀଯତନିନ. ଚାରିପାଇପାଇରାନ୍ତରୀକଣ୍ଠାଯାହୀର

അതിനും ഏറ്റവിക്കണ്ണം ഉറപ്പു കിട്ടിയതോടുള്ള എന്നാൻ തീരുമായിരുന്നു. ഏറന്നു കാണേം ഉയർന്നുയിലും വലിയ മുതൽപ്പിളിശിൽനിന്നും കാടരാ കോട്ടീമുണ്ട് പതി വിന്നപടി സമ്മാനം കിട്ടുകയാണെങ്കിലും. അപ്പോഴെല്ലാം അ പെരും ഏന്നിൽ കട്ടാട്ട് ചലിച്ചുപാനി കണ്ട് മുത്തവിന്നു മനസ്സിൽ. ഏന്നിയ്ക്ക് മുന്നൊട്ട് മുന്നൊട്ട് വെളിച്ചും കാണിച്ചു വന്നു. അക്കുരാദ്ദോസ് തതിന്നു അങ്കേതു കുമരതിൽ തന്നെയാണ് ഗണനാഭ്യാസവും. കരേ ഫ്രോക്കൺഡി അനുദ്യോഗ മുത്തവിട്ട് വെച്ചുട്ടി പിന്ന കവിട്ടി നിരത്തിച്ചു. നാരിന്മാം മുഖിലും ഗണിൽ പിന്നിച്ചുമായിട്ടുണ്ട് അന്നത്തെ വിദ്യാഭ്യാസഹതി. സപ്രയംകളുന്നാശം അന്നദിവിയ്ക്ക് വാൻ തോൻ കാവുണ്ണലിലേക്കു കടക്കുന്നു എന്നും ഏന്നു ജീവിതത്തിനും അപേക്ഷാത്മാധനത്തോളം തുന്നു ഗണിതശാസ്ത്രത്തിൽ പരിചിതനായിക്കഴിഞ്ഞു. അ ദിവസം ഏഴേട്ടുകാശുംകൊണ്ട് ഏറന്നു വിദ്യാഭ്യാസ ക്കാലം അവസാനിച്ചു. നാരിന്മാം ഗണിച്ചുമാണ് മനസ്സുജീവിതത്തിൽ അരിച്ചും ബലവും. ആന്തര കാര്യങ്ങൾക്കു സാഹിത്യവും, സാഹിത്യകാരുങ്ങളുമുണ്ട് ഗണിച്ചും അത്യുത്താപേക്ഷാത്മാശം. സാഹിത്യമില്ലാത്തവൻ സച്ചിദയനോ, ഗണിതമില്ലാത്തവൻ കാര്യം അത്തനോ അകയില്ല. അതു രണ്ടിലും - ലിററേച്ചറിലും സയൻസിലും - ഇന്നീ ഏതു വേണമെങ്കിലും അക്കേതയ്ക്ക് തനിഞ്ഞത്തനോ കയറിച്ചുപെട്ടാൻ ക്കു സ്ഥാനമുണ്ട് മുത്തനാമൻ ഏന്നു ഏതെങ്കിലും. ഏന്നാൽ

അതായുള്ളടക്കിത്താന മുന്നോട്ട് പോക്കകൾപ്പ് എന്നിക്കും വേണ്ടി ചന്നതും കിട്ടിയെടേതാളും വകയോട്ടക്കി നാൻ സ്ഥാതം തറവാട്ടുതാഴിലിലേയ്ക്ക് തിരിച്ചുമാറായി. പല വിഭാഗങ്ങളുടെയും വക്ക കടിച്ചുകൊണ്ടും പല പരാട്ടിപ്രായങ്ങളും അപൂട്ടിയെടുത്തും വിഴ്ഞാ ക്കൊണ്ടും എൻ്റെ മുദ്യത്തിൽ അജീസ്റ്റ് മുണ്ടാക്കുക എന്നിക്കു വേണ്ടിവന്നിട്ടില്ല. എല്ലാ വിദ്യുക്തിക്കും സ്ത്രിയാർമായ ആ രണ്ടുണ്ണം മുക്കവിൽനിന്ന് എന്നിക്കും പിടിക്കിട്ടി. ഇന്നീ എന്തു വേണമെങ്കിലും സ്വന്തമുഖം ശനായി എന്നിക്കു ചെല്ലാം. എന്നിക്കും ശ്രദ്ധമായിട്ടും നീയ കല്പാചിത്തജീവിക കൂഷിയാകയാൽ അതിലേയ്ക്ക് താന് തിരിത്തു.

അന്നത്തെ നാട്ടുത്തട്ടുംഹാംകും ദേശകാൽത്തിരിലും പ്രാവിശ്വാസിന്തും ദേശനാമമനാരോദാപ്പുമാണും എഴുത്തട്ടുന്നതും സ്ഥാനം. ഏതു ചീട്ടിൽ ചെന്നാലും എഴുത്തട്ടുന്ന വന്നില്ലോ. ആക്കമനും വകതവ്യന്തിപ്പ് എഴുത്തട്ടുന്ന. ദേശന്താൽ പൂജിതനും സത്കൃതനും മാറ്റി എഴുത്തട്ടുന്ന വാന്നത്തുനും. ശീഷ്യമാരാണും ആ വിദ്യാപ്രദായകന്നർ മക്കൾ. എവിടെ പിരുന്ന എന്നതിലല്ല, എന്തൊന്നറിഞ്ഞ എന്നതിലാണും മുക്കവിന്റെ കണ്ണും കരളും. പട്ടക്കം പരയനും മുക്കവിന്റെ മന്ത്രി സ്ഥാനാമാനതനും. അങ്ങിനെയുള്ളതു മുക്ക ദേശമീപമായി പ്രശ്നാഭിച്ചുതും അതുതമല്ലല്ലോ. ആ സ്വന്തമന്ത്രായ മുക്കവിന്റെ സ്ഥാനത്തിനാ ഇന്നും മാസ്തിക്കാരായ സ്ക്രിംബാസ്സർ !

ആരോഗ്യാക്ഷണിക്കാട്ടിസിസ് എന്നും
ബാല്പൃത്തിലെ വിദ്യുത്പ്രാഭ്രാംബം. മനസ്സിനനേയന
ചോരലും ദേഹത്തെയും മുളാക്കുക കരേകാലാൽ കഴിവാണ്.
മഞ്ചണംപട്ടിന്തെ “നിവർന്നിഷ്ണകാണ്ട്” വേണം
പാനം. ആ ഖരപ്പുംകാണ്ടുതന്നെ ദേഹത്തിന്റെ വളർ
ച്ച തൈഡിക്ക് ശരിയായി ഉണ്ടായ്ക്കും. തൈഡിക്ക്⁹
ആ അവക്കുത ശീഖായിന്തീരുകയും ചെയ്തു. ദേഹവും
മനസ്സും സപവശമായി ഇന്നിയങ്ങാട്ട് തലയയൻ്തീ
നില്ലാമെന്നായപ്പോൾ തൊൻ പജളിഷ്ടിം വിട്ട്. മുഹ
റാമൻ പരിശേഷവന്നായി പിന്നെ എൻ്റെ ഉദ്യോഗം.
ഞാനം എൻ്റെ തരക്കാരം കൊച്ചുമ്പാമ
മാരുടെ അനുചരനാരായി. മുഹത്തിലെ നാമേംപന്ന
മന്മാർക്കം ട്രോസവൈറ്റ് തിനം മദ്യവത്തികളായി
തൈഡി. തറവാട്ടിലെ കമ്മിഷാകവാനാളും പരിശീ
ലനകാലമാണെന്നും. തറവാട്ടുകാരും തൈഡി കണ്ടും കേടും
അരിഞ്ഞുകൊണ്ട് അനുസരിക്കുമാതും ചെയ്തു. അ
ഡിനെ ഏഴുട്ടുകൊല്ലും കഴിത്തപ്പോൾ എൻ്റെ ഒരു
ഉപനാമമന്നുണ്ടാക്കി. എന്നതു അന്തല്ലാബാം¹⁰ അനുന്നതി
ക്കണ്ടായതു¹¹, വിശദീയമരാനാത്തിൽ സക്കാർബേബ
നത്തിലെ ഈ നീചമായ അടക്കമത്തെമവിടെ? സപ്തകി
യദരണത്തിൽ സപജനഃസവനത്തിലെ ആ ഉച്ചമായ
സപാതയ്ക്കുമവിടെ? കലപ്പുണ്ണിപ്പാതത് ആ മാവശ്യത്തേയോടെ
എൻ്റെ ഉദ്യോഗത്തിൽ തൊൻ ഉയൻ്റെ തുടങ്ങി. വീടു
കാച്ചത്തിൽ ഉപനംചത്രം കിട്ടിയപ്പോൾ നാട്ടുകാരു

തതിൽ വോട്ട്‌യികാരം എന്നിയ്ക്കായിവന്ന. ഒരു കൊച്ചുമ്മാമൻറെ അസിസ്റ്റന്റായി തുഷികായ്ക്കും. നട തതു കയാബാ^o അഥവാന്നെന്നറെ ജോലി. ഇന്ന റവന്യൂ ഡിപ്പാർട്ട്‌മെന്റാഡിലെ ഒരു താഴിത്താങ്കളുള്ള അത്തസ്സ് അഥവാന്നെത്ത എൻഡേന്നറെ ജോലിയ്ക്കും കൈക്കളിക്കും ഏകാദശഭ്രത ആ മദ്രാസം എൻഡേന്നറെ അത്തസ്സിൽ ഉൾപ്പെട്ടിരന്നില്ലെന്നയിംജി.

ആക്കമെങ്കം എന്നിലും ആവാമെന്ന വാനരത്പം അന്നില്ല. ദൈശവം മുതൽ വാർഡക്കുംവരെയുള്ള സ്വീകരിക്കുന്നതും വ്യവസ്ഥിതമായാണ്^o. ആഹാരവി ഹാരദ്രവാള്ലം കാലനിശ്ചയംപോലെ മാത്രമേ നട സ്കൈയുള്ളി. ഇന്നിന് കാലത്തു^o ഇന്നിന് ആഹാരദ്രവി ഇന്നയിന് കുഴിക്കി എന്നതു അന്നെത്ത പരക്കൈയുള്ള എപ്പോടുംബാ^o. ശരാറി പുഴുക്കിയതിനെക്കൊണ്ടു^o അധികാരി കമാഡി വയർ നിരഞ്ഞ പോങ്ങ ഇന്നെത്ത ഉയൻ തരക്കാർ അന്നെത്ത താണ തരക്കാരാബാ^o. ഫഡ്രൂല നേരിംബാ^o അന്നെത്ത മുഖ്യമായ ആഹാരം. ആ ചോറു^o അകത്തു കടത്തുന്നതിനു നാവിന ദവിപ്പിക്കവാൻ മാത്രമല്ല ഇന്ന ഫലമുഖിക്കിക്കാണ്ടുള്ളി. കറിക്കി? അന്നാളിവരേപ്പുംലെ ഇന്നാണോ പദംത്തമന്ത്രിടെ രസം ശരിയായി അറിയുന്ന! വാരിവലിച്ചു^o വള്ളതു മൊരു തിനക്കായിയുംവർക്കു^o എന്തിനാണ്ടാക്കം സപാദു^o! ശരീരമന്നുകരി രണ്ടിനം കാലം ബാധ കമരിംത്തിട്ടാബാ^o ആഹാരവിമാരദ്രവി അന്ന വ്യവ

സുംഖമാക്കിയിരുന്നതു്. ഇതും ഒരു കണ്ണടക്കം മൊപ്പുടിക തെന്തോം ചെയ്തിട്ടില്ല. ജീവിച്ചാണുവരാം എന്നതുവിന്റെ ഇതും അതു പ്രവർത്തിപ്പിച്ചിട്ടുണ്ടാൽ ഇതും അതു സവരിയാണോ ജീവിതത്തെ കൊടുക്കുക അന്നില്ല. അനും അമുട്ടോ ശൈലിച്ചുവന്നവർ ഇന്നും അദ്ദേഹത്തെന്നും ചെയ്യുന്നതു് ശരീരമന്നുകുറഞ്ഞു ചോഷകമല്ലാത്ത ഉംബാ കളിയോ തെന്തോക്കു വരു. എപ്പോഴും കളിക്കുക, എപ്പോഴും തിനുക ഇതു രണ്ടിം അനും മനസ്സുജീവിതത്തിൽ ഇപ്പോൾ ഇല്ല. കാലത്തെ മാത്രമല്ല, മാനസികമായ അനുഭവങ്ങളേയും ആധാരമാക്കിയാണോ അനുഭവത്തെ ആധാരവും സ്ഥ.വിനോദക്കുമ്പത്തും അദ്ദേഹത്തെന്ന. ചോറുകച്ചുവടം, അതോ മുത്തുപത്തിലായാലും, അനും നികുംഭകമ്മമാണോ. താനേതാനീതിയം,- അടേത്തു ചേരോട്ടുടർന്നായാലും-അനും അതതാതത്തുംബാണോ. നാവിന്നനിന്നു രസമേരെ വലിയുണ്ടാണു ആധാരപദാർത്ഥമുണ്ടെങ്കാണ്ടു ഇതും യാഥീനരെ പ്രലോഭിപ്പിയുണ്ടാണു സ്ക്രൂകൾ അന്നില്ല. തൊഴിലെല്ലാം മില്ലാതെ അതുമിത്രം കാണിച്ചും അതും വരഞ്ഞും അതാഭിനന്ധിക്കിനെ കഴിയുന്ന കാമാവാരികളും അന്നില്ല. അതുകൊണ്ടു ജീവപ്രാരാധനമല്ല അനുഭവത്തെ ആധാരം. തൊഴിലെല്ലായ്ക്കും അനുഭവത്തെ വിശദാദം. തീപുപ്രയന്നം കൊണ്ടു മനസ്സിനു ശാന്തിയിണംയാൽ അതിൽനിന്നു നിവൃത്തികൊള്ളുക — അതാണോ വിശദാദം. എടവം മുതൽ മുതൽ മാസങ്ങളും ആശിക്കാരായ തെന്തോക്കു ഇടവി ടാതെ പാടുചെടുത്തേണ്ടവരാണെല്ലോ. അതു കഴിതുന്നതു്

കാണക്കാല. തത് 10 ദിവസം യുദ്ധവൻ തെന്തോക്ക്° സപ്പള്ളം വിഹരിക്കാം. അനന്നം അമ്പിനെ അട്ടക്കട്ട
ക്കായിട്ടാണു° ശ്രമവിഗ്രഹങ്ങളുടെ കീടപ്പു° അതു
കൊണ്ടു° എന്നേതു കാഞ്ഞിനും എന്നും ഏതും എന്നും
എപ്പോഴേപ്പോഴാണു° ചെയ്യേണ്ടതെന്ന ശക്കാകലത്തു°
തെന്തോക്ക്° കരിക്കലും വേണ്ടിവന്നിട്ടില്ല. വൃദ്ധസ്ഥാ
ന്നതുപമംണു° എല്ലാററിനും ഗതി. ശക്കയും ഭയവും
ആക്കംമൊന്നില്ലും വേണ്ടും. ശരിക്കു° കമ്മം ചെയ്യേണ്ട
നല്ലാതെ മലവത്തുക്കരിച്ചു ചീറയില്ല. ആരെയും
കന്നിനും വിളിക്കേണ്ടും. ആരോട്ടും കന്നം അനന്നു° ചോഡി
യ്ക്കയും വേണ്ടും. വീട്ടിനും നുട്ടിനും എന്നേതു വേണമോ
അതായും° ധ്യാകാലം അവിടെ ഉണ്ടായിക്കൊള്ളും.
അമ്പിനെയാണു° അനന്നതെന്ന ധർമ്മകർമ്മവുംവസ്തു.
തൊഴിലാബന്ധകിൽ എല്ലാവക്കും തൊഴിൽ. കളിയാ
ണ്ണകിൽ എല്ലാവക്കും കളി. അമ്പിനെ സംഘജനീ
നമായിട്ടുണ്ടു° അനന്നതെന്ന ജീവിതഗതി. അനന്നു°
തന്നിള്ളൂള്ള തൊഴിൽ ഇന്നതെന്നും ഇതുയെന്നും കാരോ
ആരംക്ക നീത്വയമുണ്ടു°. അതവനു° പരന്പരയാ പരി
ചിത്മാകയാൽ കൂടുതേമെത്രും തോന്നുകയില്ല. ആക്കം
സപന്തം തൊഴിലിൽ കുട്ടില്ല പരാധരിന്ത. തന്നിള്ളൂള്ള
തൊഴിലേബോ അതു തുന്തം ചെയ്യുന്നവനു° ആക്കം
കൂതാത്മകയാടെ വാഴാം. ജീവിതനില്ലുംണ്ണത്തിനു
ധ്യാഹി° ഓഖ്യാനു° ശരിയും° കീടിക്കൊണ്ടിരിയും°.
ഇന്നും ഒരു വാല്പുത്തിലെ നാട്ടും വീടും.

അക്കമെന്നപോലെ പുരവും എത്താനീന്മയം സ്ഥല്ലൂ. അതിൽ ഉച്ചനീച്ചേരേം ആകും കാണാറില്ല. വീടുകാഞ്ഞും നടത്തുന്നവതും, പാടത്തു പണി ചെയ്യുന്ന വകം, തരവാട്ടിന്റെ അകവും പുരവുമായിട്ടാണ്" നീ നീതിന്നതും വലിയമ്മാമനും ഇത്തുട്ടതും അനും തുല്യരാജാം" വലിയെങ്കിൽ തരവാട്ടിനെല്ല അംഗമായ ഇംഗ്ലീഷ്വൻ തുഷിസ്ഥലമായ കളിത്തിൽ ചെന്നാൽ അവിടെത്തെ എന്നെന്നു ഭാതാക്കളാണും പാടത്തു പണിക്കാർ. നായരരന്നോ ഇംഗ്ലീഷ്വന്നോ ചെറുമനന്നോ ആക്കമില്ല ഭേദബന്ധി. തരവാട്ടിനായി പ്രവർത്തിക്കുന്നവരിൽ തോനും അരവാക്കും തുല്യരാജാം" അവകാട പ്രധിയത്തിനും തരവാട്ടിനെന്നു ഹീര.തതിനും അന്ത്യപ്രായ ദാരോ തൊഴിൽ അവന്നവൻ കൈക്കൊണ്ടിരുന്നുവന്നേ തെന്നുകൾ അനും വിചാരിക്കായിട്ടുള്ളൂ. നന്തരിക്കളിലും തുലാശ്രൂതാജ്ഞാനിലും തെന്നുകൾ പരസ്യരും ഭാഗഭാക്കകളാണും 'തെന്നുകൾ കൂടപ്പുറിപ്പാണും' സഹകരണയീലും. എന്നെന്നു വീടുലായാലും പുലയൻ കണ്ണെന്നു മാടത്തിലായാലും ഒരുപ്പണി പിരന്നാൽ അതിനെന്നു പ്രസാദം തെന്നുകളിൽ എവരിലും കാണാം. മരണത്തിൽ അവസാദവും അന്തിരാത്തനെന്ന. എന്നെന്നു വീടുകിൽ കൈ സദ്യയിണ്ണായാൽ ചുറവിലുള്ള എല്ലും വീടുകളിലും സദ്യത്തേന. തോനു തേടിക്കാണ്ടു പുരാതിക്കാണ്ഡവോഡി അംഗത ഭാവത്തിൽ പുലയൻ കണ്ണെനും പുരത്തിരുന്നുന്നതു കാണാം. അവനെന്നു വളപ്പുകിൽ നണ്ണായ മത്തനു കാഞ്ചാൽ മതി, അതവനും അമ്മാമനും കാഴ്ത്തു

നവഃ പ്ര തുപ്പിയാവ്. നെല്ലാൽ വാത്ത അമ്മാമന്ന്° ഡരിക്കാവതായിവന്നാൽ അതു° മററത്തും അട്ടക്കളും യിലും മാത്രമല്ല, പാടത്തും പറമ്പിലും ധാരൂമരങ്ങം. അന്ന്° നായരരണ്ണാ, കമ്മാളിനന്ണാ, ഇഴുവനന്ണാ ചെറുമനന്ണാ മരേരാ ഉള്ള പേരുകൾ ഉദ്യോഗത്തെ യാഥു° മനസ്സുനയല്ല കരിപ്പിക്കുന്നതു°. ആ ഉദ്യോഗം നിബ്ബന്ധം പരമ്പരാഗതമാണെന്ന സ്പാതല്യുവിശ്വേഷം അതിലുണ്ടായാണ്. അന്ന മാപ്പിളിക്കാരെ കണ്ണാൽ കൂച്ച വടക്കാരെന്ന മാത്രമേ തെന്തും ധരിക്കാറുള്ളു. ജംബും പത്രവാരവുമൊഴിക്ക മരെറ്റും. അന്ന കൂച്ചവടം ചെ ആവം അവക്കികാരമുണ്ടു്. വെള്ളവും ചോറം അവക്കി തുടരായാൽ അതു° ഭംഗമായ പാരവയ്ക്കും അമ്മവാ നീതിപ്പും ചായ വ്യാപാരം ആക്കൊണ്ടു് അതു° തെന്തും തൊട്ടകയില്ല. ജീവിതത്തിനു ഉപകൂതമരായ ഏല്ലാ പതിയ വസ്തുക്കളും അവരിൽനിന്നു തെന്തും വാങ്ങം. കൂച്ചവടംകൊണ്ട് തെന്തുടട തറവാട്ടമായി ബന്ധപ്പെട്ടിട്ടുള്ളവരാണെങ്കിൽ. തെന്തുടട മറ്റൊരു ബന്ധക്കാരി ആ അന്തല്ലും ലഭ്യം അവക്കാട നീല. ഏന്തു ഇതിലധികം എന്തുവേണ്ടം. സമ്പാധസ്തംഖാഡി?

ജീവിതാർത്ഥമായഞ്ചു സ്വകാര്യങ്ങളും സ്വദേശ തത്തിൽതന്നെ നടന്നിരുത്തുകാണ്ടു് പണാത്തിനേര തിരുക്കണം അന്ന് ഒട്ടം ഉണ്ടായിരുന്നില്ല. പണമെന്നാൽ ഏന്തീരെയെന്നു് കണ്ടിട്ടില്ലാത്തവരാണു് അധികം ചെരും. എന്തിനാണെന്ന പണം? ഇന്നത്തെത്ത പരസ്യം

സഹായസ്ഥിപ്പാട്ട് ചെന്നാക്കിന്റെ സമുദ്രവീകരണത്തിലെ അനുഭവം കാരണം ദേശവും പ്രവർത്തിപ്പിക്കുന്നതും ആശങ്കാർ, ദേശനാമന്ധാർ, വീടുകാർ, പള്ളികൾ മുതൽ പറയൻവരെ 18 ക്ലുക്കാർ എന്നിവർ കൈമന്ത്രണാട്ട് ജീവിതാക്കമത്തിൽ സഹകരിക്കുന്നോരും എന്തിനൊന്നാണവിശദിച്ച പണം? വേണ്ടിയരും വേണ്ടുന്നതും വേണ്ടാവുന്നതുമായ എല്ലാ കാല്യങ്ങൾക്കും തന്റെ വാട്ടിലേഡ്യും തൊഴിലുകാർ ഉണ്ട് അവരുടെ ജീവിക്കുന്നതും വേണ്ടുന്നതും തന്റെ വാട്ടിലേഡ്യും തന്റെ അവക്ക് കിട്ടുന്നു. വേണ്ടുന്നതു കിട്ടുന്നോരും വേണ്ടുന്നതു, ചെയ്യുവാൻ ആസ്തിജാകയില്ല ഉത്സാഹം! ഉപ്പ് തൊട്ട് കൂപ്പ് രംഗം വരവായിരുള്ള വിലുകളും കല്ലുതൊട്ട് രത്നം വരവാരയിരുള്ള പണിത്തരം തന്റെ വാട്ടിലേഡ്യും വേണ്ടം. വേണ്ടം വണ്ണം കിട്ടിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്നോരും ഏപ്പാം എന്തിനൊന്നും അവിശദിച്ച പണം? ഉണ്ണം ഉട്ടപ്പും ശരിക്കുന്ന നടക്കനും. ഉദ്യോഗവും വിനോദവും നിബന്ധം ധനാധിണ്ട്. തന്നെക്കാലം മീതെയാണെന്നു ആസ്തി. ആരെയില്ല കൈത്തേണ്ട. ധർമ്മപ്രധാനമായ അന്തരം ജീവിതത്തിൽ പണിക്കമറ്റിനും? രാജ്യഭാഗം കൂടിയിലും പണം കണ്ണം ഹാതുമാണ്. ആ കമ്മ്വറത അംഗീകരിക്കാവാൻ തക്ക തേജസ്സും രാജംവിനാല്പാതായപ്പോരും ബലംകൊണ്ട് ആ കമ്മ്വറത ആദ്യം ധാന്യമാക്കി മാറ്റും. രാജ്യഭാഗം ധാന്യമായിക്കുന്ന കാലത്താണ് എന്നും ബാല്യം. അന്നു തന്റെ വാട്ടിലേഡ്യവും ധാന്യപ്രധാനമായിട്ടുണ്ട്. “യമാരാജാത്മാപ്രജാ” അതുനെന്നു. എന്നാലും പണിത്തിന്റെ തീരുക്കണംകൊണ്ട് ജീവിതക്കേണ്ടം.

അനഭവിയ്ക്ക് അനന്നു് ആർക്കം സപ്ലാവിഷയംപോ പുമല്ല. അനന്നതെത തറവാട്ടുവയ്ക്കാൻ എന്നു ഉദ്യോഗസ്ഥരാക്കം ശമ്പളക്കാരല്ല, മെമ്പർമാരാണു്. ഉദ്യോഗസ്ഥരല്ലാത താവാട്ടിന്റെ അക്കത്തും പറയ്ക്കും കയ ജീവിയും അനബന്ധായിരുന്നില്ല. ആ ഉദ്യോഗം - ആ ക്രമം-അതുതന്നെയാണു് എൻ്റെ ബാല്യത്തിൽ പാഠം. ഇന്നതെത പണ്ണശ്രോഡപോലെ അനന്നു് ക്രമം ദ്രാഡ. ഇന്നതെത പണ്ണപ്പുത്തപ്പുംപോലെ അനന്നു് തൊഴിൽപ്പുത്തപ്പും. അനന്നു് സുവജീവിതത്തിനു ക്രമം കൊണ്ടുള്ള സഹയോഗമല്ലാതെ പണ്ണംകൊണ്ടുള്ള ഇട വാടു് ആർക്കം വേണ്ട. അതുകൊണ്ട് എൻ്റെ ബാല്യ ത്തിൽ പണ്ണംകൊണ്ടുള്ള കളിയിണ്ടായിട്ടുയില്ല. എന്നിക്കു് ആർക്കമാട്ടം കടപ്പുടേണ്ടതായും വന്നില്ല. പണ്ണം എന്നിക്കു് ഭർഖിലുംഘായതുകൊണ്ടു് നംവും വയറും കരളും ബാല്യത്തിൽ കെട്ടക്കാതെ കഴിയമാറായി എന്ന ഞാൻ ഇന്ന മീതംത്മതകൊള്ളുന്നു.

ഡാരിദ്ര്യം എന്നതിനു് കരച്ചിൽ എന്നാണു് മല യാളത്തിലെ പൊക്കം. ആഹാരത്തിനു് വകയില്ലും താകക എന്നതുപോലെ ജനതയ്ക്കു് 'അതു വലിയ കരച്ചിൽ മരുന്നാണമില്ല. തൊഴിലില്ലുതാകക - തുഡിയാ ഹീനനായിത്തീരക - അതാണു് ഡാരിദ്ര്യം! അതു മരണംതങ്ങ. അഞ്ചിനെ കരംഗതെത കെട്ടുകയെന്നതു് അനബന്ധത ശവങ്ങൾക്കു് അമവാ ജനത ഒന്നുകൊണ്ടും ചെയ്യില്ല. എല്ലാവർക്കും തൊഴിലുള്ളപ്പോരു എന്തി

നൂ ഭാരിപ്പും മുലൻ മതക ഗീതവര വീട്ടിനും
ചെറുഗപ്പള്ളംതന്നേ. മുലൻ വീട്ടുകാണ്ഠം ബാലൻ കാക്ക
യാട്ടം, കന്നമേജ്ഞാ. പെണ്ണുദാദി അക്കത്തും ചുറ്റത്തും വെ
ളിച്ചുംകാട്ടം. യുവാക്കണ്ണാരണഭല്ലോ മരററപ്പാറിനും.
ഇപ്പുകാരം തൊഴിലുകൾ നടക്കുന്നോരും, അക്കമ്മല
മായ ഭാരിപ്പുത്തിനും” പ്രസക്തി അനുന്നവിടെ? പട്ടി
ണിക്കിടനും മരിഞ്ഞുക എന്ന കേട്ടാൽ പുണ്ണ്യമുത്താദളി
ലൊന്നായ പ്രായത്തിൽ ഉപവേഗിച്ചു് ആരോ ദിവംഗ
തന്നായിരിഞ്ഞുനു എന്നേ സാദാദിക്കു തൊന്നകയുണ്ട്.
ഇന്നവനും ഇന്ന നേരത്തേക്കു് അതുവരാത്തിനും വക
യില്ല എന്നു് എൻ്റെ ബാലപ്പുത്തിൽ സാംഗനാരിക്കലും
‘കട്ടിടില്ല. ‘യമാശാജാത്താപ്രജാ’ എന്നമട്ടിൽ ലേഡി
താൽ ബലപ്പുയോഗം തറവാട്ടുകളിലും ബാധിച്ചിര
ന്നതിനാൽ പരസ്പരാപരരണമെന്ന ചാച്ചം അനും
സർവ്വകമ്മങ്ങളും ഒട്ടുവാട്ടു് ബാധിച്ച തൃട്ടങ്ങിക്കി
അനു. അതിന്റെ മലമാളി ഇന്ത്രിയാഖാനങ്ങളിലെ
സംഖ്യയിൽ കൂടുതൽക്കുറവുകൾ അനു ധാരാളമായണ്ടു്,
എന്നാൽ അതന്ത്രസ്ഥിനു - ആ തേജസ്സും - മാത്രം മു
ബാധിച്ചിരന്നാണുള്ള. തൊൻ സൊൻ എന്ന ശ്രൂന്ധാക്കൾ
ജപംകാണ്ടു് ആ പാപഭർത്തരം അനുടന്തരിയിരുന്നു,
ദ്വാപ്തം വഴിത്തേപ്പോരം-ചപാത്ര നിരപ്പിൽനിന്നും ഒട്ടു
നും ഉന്തിയപ്പോരും അവനും സ്വന്തം നില്പിന്നായി
മരറാനവലംബിക്കേണ്ടിവന്നു-അതംബനും പണം. ആ
പണത്തിനേരു തുണ്ണു എൻ്റെ ബാലപ്പുകാലത്തു് എന്നു

ക്കൊന്തു അതിന്റെനേ ഉണ്ടായിട്ടില്ല. അതുകൊണ്ട് തുന്നയിണം ഭാരിപ്പും അന്ന തെന്നാൽക്കും ഗ്രാചര മല്ലാതായതും കമ്മജ്ഞത്വവിററും പണമാക്കാമെന്നും അതു പണത്തെ രാജമുദ്രയായി പൂജിക്കണമെന്നും വന്ന പ്രോഡി ബലവാനും ഭാവ്യലന്നാര വിലക്കട്ടമാറായി. ഇന്ന എല്ലാം പണംകൊണ്ടും ലഭിയ്ക്കുന്ന വസ്തുക്കളാണും മനസ്സും കമ്മവും ഉംഗപ്പുടെ എത്രക്കുണ്ടും വിശദഗ്രീച്ചു വയ്ക്കുണ്ടാ — എത്രക്കുണ്ടും പരവഗതയുണ്ടോ — അതു കണ്ടാണും ഇന്നും പദാത്മത്വരാക്കും വിലമതിപ്പും. വിലപ്പൂക്കന്നവയെന്നും വിലപ്പൂക്കാത്തവയെന്നും ഒരു സങ്കല്പാത്ത — പ്രതിവിലാസത്ത — ജീവിതകർമ്മ നും ഒരു — മരുപ്പുന്ത് രണ്ടായി പക്കത്തിരിക്കുന്ന കാല മാണിതും അതുകൊണ്ടാണും ധനിയും ഭരിപ്പുനും ഇന്തി തുരന്തരേഖായി വരുന്നതും അന്നാവകുട്ടി ഭരിപ്രാരംബന്ന കുംഭി സ്വീകരിപ്പിക്കുന്നും സ്വീകരിപ്പിക്കുന്നും ധനികൾ അംഗിനേയാണും ജൂനഗതി. അന്നും എല്ലാവും രേഖും ഉദ്ദൃഢാഗസ്ഥമാരായി മാനിച്ചിരുന്നു. ഇന്ന് ഉദ്ദൃഢാഗം ഇന്നതിനേക്കാൾ താഴെയയന്നോ മീതെയെന്നോ അന്നും വിലക്കട്ടിയിരുന്നില്ല. ഉദ്ദൃഢാഗമോ നീചും അന്ന സുഖവുമുണ്ടും കമ്മത്തിലും നോഗത്തിലും അതും അന്നും തുല്യരാണും ചെയ്യേണ്ടതും ചെയ്യാതും കിട്ടേണ്ടതും കിട്ടുന്ന കാലത്തും അതുകൊന്തുകുമോ ഇല്ലായ്ക്കും?

ബുിട്ടിഷ ഗവമെൻടിനും മാത്രമല്ല സാമ്പാദായികമായി (ധാന്തികമായി) അക്കഷം തന്നെ അടിമപ്പെട്ടി

കൂലിവന്മു തോൻ. നായരാക്കട മീറതയാണോ നമ്പു തിരിമാർ എന്ന തോൻ കേരംക്കമാായതു് ഒരുപതു കൊല്ലത്തിനിപ്പുറമാണോ. നമ്പുതിരിമാർ എന്നൊരു ജാതിയുണ്ടനോപോലും ബാല്യത്തിൽ അതുമാത്രമേ അറിഞ്ഞതിൽനാളും. തെങ്ങളിടെ അനുപാലത്തിലെ ശാന്തിക്കാരൻ മംഗലാചരത്തുകാരനായ ഒരു ഏതുനാണോ. ആ വിദേശരീയനേ നമ്പുരിയച്ചുന്ന എന്നംണോ തെന്തും വിളിക്കംരു് നമ്പുരിയച്ചുന്ന എന്നാൽ ആ ശാന്തിക്കാരൻറെ പേരു എന്നാണോ എന്നെന്നു ധാരണ. പാലക്കാടുകാരായ തെന്തുംകും നമ്പുതിരിമാതമായി അതു ഇട പാടില്ല. പാലക്കാടു രാജവംശരീയർ പതിതരായ പ്പൂർണ്ണം ആ നാട്ടിൽനാണോ നമ്പുതിരിമാർ ആകന്ന പോയിപ്പോൽ. അപ്പൂർണ്ണം ആ രാജവംശരീയരായ ‘അഷ്ടകാർ’ ധാർമ്മികകാഞ്ച്ചുപരിക്കായി വിദേശത്തുനിന്നു് 18 പട്ടമാരെ സക്കട്ടും കൊണ്ടുവന്നു് ഭാരതപ്പുഴയുടെ തീരത്തു് കള്ളാരത്തിക്കെടവിൽ കടയിൽത്താപോൽ. അവർ വല്ലിച്ചുവല്ലിച്ചു ഇന്ന കേരളമെങ്കിലും - ഭാരത മെങ്കിലും - പരന്നിട്ടുണ്ടു്. ആ പട്ടമാരിൽ അരും, എഴും മരക്കാർ അനും എന്നെന്നു തരവാട്ടുകേൾത്തെത്ത വലയം ചെയ്തിരുന്നു. മലയാളിച്ചുഡി. അടച്ചിച്ചുതളിപ്പുണ്ണം അനുില്ലു. തെങ്ങളിലും ആ പട്ടമാരാക്കട കുട്ടികളും സമഭാവത്തിലുണ്ടോ കളിച്ചും പഠിച്ചും വളർന്നിരിഞ്ഞാതു്. കാലമായപ്പോറി അവരും തെങ്ങളിലും താരാതാ ദേശത്തെ ജോലിച്ചു തിരിഞ്ഞുവെന്നമാത്രം. പട്ടതെ നീല എന്നുക്കാരിൽ ഉയന്നതാണെന്ന കെട്ടുവു് എന്നില്ലെ

ണ്ണായിട്ടെല്ലാം എന്നേൻക്കാരിൽ താണാവന്നാണ്⁹ കമ്മാളി
ഉന്നന്ന കമ്മാളി എന്നിൽണ്ണായിട്ടുണ്ട്. ഇന്നാനുള്ള
തത്തിനെ പുജിക്കുക — അതു മനസ്സുഡിക്കുമാണെന്നാം.
കൂഷിപ്രധാന മാരായ തെങ്ങദിക്കു¹⁰ സാഹിത്യാഭ്യാസം¹¹
സുകരമല്ല. സാഹിത്യരസം ശാഖദിക്കു¹² തങ്കവാൻ
പണ്ണിത്തമാർ ഉള്ളിത്തുകാണ്ടു¹³ അതിൽ തെങ്ങദിക്കു തോ
ഡൈമല്ല. അതുരം വിദ്യാഭ്യാതാവിനെ എവിടെയും
തെങ്ങദിക്കു പുജിക്കാം. വിദ്യാഭ്യാസര തെങ്ങികളാക്കി
തജ്ഞന്ന മഹാപാപം തെങ്ങദിക്കാക്കാക്കു അന്ന ചെയ്യേണ്ടി
വന്നിട്ടുണ്ട്. ഇതുകൂടിയല്ല പ്രധാനമായി മനസ്സി
നേരാണാല്ലോ വിദ്യാന്തം റസിപ്പിൽക്കുന്നതു¹⁴. മനസ്സ്
മനസ്സുംടാണ്¹⁵ അവന്നുറ കമ്മത്തിനു വെന്നും. അതു
കൊണ്ടാണ്¹⁶ ആത്മീയമായ സംഗ്രഹിയുടെ അഭിവൃ
ജകമായ ത്രിജനം അവിടെ എറപ്പുടുന്നതു¹⁷ അന്ന
പട്ടംാർ വിദ്യാപ്രധാനമാരായിരുന്നതുകൊണ്ടു¹⁸ അ
വരെ തെങ്ങദിക്കു വഴിച്ചുവന്നു. അതുപോലെ മുത്തംഗാ
രിയായ കമ്മാളിനം ഉള്ളിക്കാരനായ കണ്ണിയാൻം ഏവ
പ്രസാദ ഇഴഴുവനും ദ്വാലബനായ ഘലയനും തെങ്ങദിക്കു
അഭിവാദ്യത്തിനു അർഹരായവരാണു¹⁹. ദന്തുള്ളിവർ
ബ്രാഹ്മണാധീനംകുറിപ്പാവുന്നു²⁰ ഇന്ന ചീലകൾ പറയു
ന്നതു²¹ വെറും ലോംബും²². അത്മതെത്തയ്ക്കാത ഗ
ബ്രൂത്തിന്ത — കമ്മത്തയ്ക്കാത ത്രപത്തി — അന്നാങ്ങം
പുജിച്ചിട്ടുണ്ട്. വിദ്യപ്രഥമകൊണ്ടു നന്ദത്രിയേന്നു²³
ബിക്കുന്നാമുണ്ടെന്നും വെടീയവരെ ഇന്ന ബി. എ.ക്കാരെയെ

നാവോലെ ദിനം ജീവിച്ചിട്ടുണ്ട്. ലഭിക്കുന്ന മഡിഷൻ ക്ലേപ്പോലെ പട്ടനംതം തെന്നും സൈക്കിൾ മാനുരായി. ഇതുമുണ്ടാക്കാണ്ട് അവക്കിയീനകാണാ” എന്നും ഒരു ജീവി തന്മനം വന്നിട്ടില്ല. ഇന്നേതെ പരീക്ഷാപാശകാർക്ക് നാമേവരും അടക്കിമകളാണെങ്കിൽ ഹതുമേ അന്നു തെന്നും പട്ടനാർക്ക് അധിനിവേശിക്കാണിട്ടുള്ളൂ. നായരനു പോലെ നബുരിരിയും ആചാരവെല്ലനാണ്. ആചാരഭാഗങ്ങംകാണ്ട് ഇതുവക്കം കൂടുതുനു മറചു. ജീവി തന്ത്രിൽ കുറയ്ക്കും കുതമിച്ചുഖ്യമുള്ള സുഖത്തിനുവേണ്ടി മണിഷുകൾ കാഃലാചിതമായി സ്വന്തം അംഗീകരിച്ചിട്ടുള്ള കാഞ്ഞവുവന്നുകളാണ് ആചാരങ്ങും. അനുഗ്രഹം നിശ്ച്യസ്ഥിതിലല്ല, സ്വന്തം ജീവിതസുഖത്തിനാണ് ആചാരങ്ങും കാണ്ട് തെന്നും വഴിപ്പെട്ടിരുന്നതു. ദണ്ഡഭീതികാണ്ട്” ഇന്നു നടന്നവരുന്ന ചെറാന്തും നെന്തുള്ളുകാരിൽ കത്തവ്യക്രമങ്ങൾവായംകാണ്ട്. അപരം അന്ത്യിച്ചുവന്ന ആചാരങ്ങളാണ് സത്യതന്ത്രിൽ സുഖ പ്രദമാനം അറിവോരിയും. ബലവാൻ ഭാംഗം പീഡിപ്പിയ്ക്കുന്ന അനന്തരംഭിച്ചിട്ടുണ്ടെന്ന് എന്ന് പറയുവാലും. ആ പീഡനം ആളിലും തൊഴിലിലും കാണായിവനു. രാമനം മാറനുമെന്നവോലെ നായരും നബുതിരിയും. തക്കിലും അതുണ്ടായി. അതുമാത്രമല്ലാതെ ഏറന്നു വിചാരംചൊരുംപോലെ നായരും കണ്ണുറം അന്നണ്ണാചീരുയില്ല. പരമാരാധാരായ ഇതു ശ്രദ്ധനാ ഏറന്നു ശൃംഖലപാല ധ്യാനിയ്ക്കുന്നതിലോ

ചുമറൻ ശരീരത്തെ സൗന്ദര്യത്തോടെ അദ്യാസനങ്ങളെ
ക്കണണ്ട് വലവുത്താക്കന്തിലേലാ എൻ്റെ വും തീരയ
അരിപക്ഷത്തിനും റിതമാംബണ്ണം ഉയര്ത്തുന്നതിലേലാ
നൃത്തിരിയുടെ പേരം ഇഴഴിവൻ്റെ പേരേ എന്നെന്നു
ഇതുവരെ തൃജതിട്ടില്ല. അപമർമ്മായ ആറ്റവാരം,
അകാലമായ വിഹാരം, അനന്തമായ അപംകൂതി എന്നീ
തല്ലാം ഞാൻ വൽജിയ്ക്കുന്നു. അനുഭവം നിബന്ധന
തതിനു വഴിപ്പേട്ടിട്ടല്ല ഞാന്മാനേന്നു ചെയ്യുന്നതും
സ്വന്തം സുവാത്തിനാശവേണ്ടി ഞാൻ ശ്രൂചീയായി വരുന്നു
യുംനു. ആ ആചരണവും പരാമ്രാഖകാണ്ഡല്ല.

തവാട്ടകളിൽ വിശീഷ്ടമും അനുഭവരേക്കാണ്ട്
സത്തലുജകളെ ഉൺപ്പും പ്രിയ്ക്കുക ഏന്നതും ഒരു പൂർണ്ണം
ചാരമാണും. വിത്തമം സ്വസാധാരണമായിരുന്നു
കാലാന്തരം തീരുമാനിക്കുന്നതും ഒരു പരാമ്രാഖകാണ്ഡി
വരികയാൽ കലപ്പുലിയ്ക്കുയായി അന്നത്തെ തവാട്ട
ക്രിക്കറ്റ് ഇന്ത്യൻ ചെയ്യേണ്ടിവന്നതാവാം. ഭാരതവും
ക്കായി വേദവ്യാസനക്കാണ്ട് സത്യവതി ചെയ്തി
പൂർണ്ണമായും ഇന്ത്യൻതന്ത്രങ്ങൾക്കും പ്രാചീനങ്ങൾക്കും
സുതിരുക്കാം ജിതേപ്രൈയമായമായ ക്രാന്തികളും സത്യ
പത്രഭാഗത്തിന്മാറിക്കൊണ്ടാണും അവരെക്കാണ്ട്
തവാട്ടിലെ വധകളെ പത്രവതീക്കളാക്കുക മുഹമ്മദനാ
മനും ചെയ്യാവതായി. ആതു ഭാഷിച്ച അകേരളീയ
മായ സംബന്ധവും, ചീനേയും ഭാഷിച്ചും ആഭാനമായ
ഒരുഭാഗമുണ്ടാണെന്നുണ്ടെന്നും അതിനും മുൻ ഭാഷ

ലരായ നൗമല്ലാതെ ആ മാറാന്താവന്മാരായ പുർണ്ണി¹ കന്നാരല്ലെ അപരാധികരം. നായൻരക്ഷട സംബന്ധ മിക്കണ്ടോ ജാതിപ്രാഥാണ്യം ശ്രൂഹണജമത്തിനാണോ യീരനാവെന്നോ കത്തളന്തു. തീരെ മിച്ചുയാണോ. എന്നും ദാലുത്തിൽ എന്നും നാട്ടിലെ നായർക്കന്നു കക്കി പട്ടനാർക്കു ഭദ്രാപകളായിട്ടാണീരുന്നതു. ഒഴഖ്യുല്ലംകൊണ്ടണ്ടായ അധി:പതനമാണോ ഇത് സംബന്ധം വരുത്തി. മനക്കിംലെ അക്രാന്തുള്ള ആരം നായമാർക്കെന്നാവോലെ തറവാട്ടിലെ കൊച്ചുമ്മ നൃത്തിരിയ്ക്കു. സധന്മീകളല്ലായ്ക്കാൽ കാമുകളില്ല. അകാമീയ ദൈ ലാൽ പ്രാപിയ്ക്കു അരയതാത്രതാണല്ലോ. അക്കാര്യ തതിൽ നായക്കടയം നൃത്തിരിയ്ക്കേണ്ടും ആചാരം കൗത്തന. നൃത്തിരി കടന്നവനു നായർസുനിയേച്ചാരിതലംഘനം ഏയ്ക്കുന്ന ആ ഏപ്പണംചുക്ക കമ്മല്ല സംബന്ധം. അദ്ദീന ആ വർഗ്ഗത്തെ അതു ഭാഷ്ടമാക്കവാൻ വിച്ചയയ്ക്കുവരല്ല അന്നത്തെ മഹാ ജനം. നായക്കട റിനാവും പ്രിയവും നോക്കിക്കാണ്ടു നൃത്തിരി വത്തിയ്ക്കു രണ്ടായതു. എന്നും തറവാട്ടിൽ ശ്രൂഹണരെസംബന്ധസിച്ചു. അനു നടന്നിരുന്നതും അതുതന. അവക്കു എത്തും അധിനരാച്ചിയുണ്ട് തന്ത്രം. അറിവിനും രസത്തിനും വേണ്ട ചുസ്തുക്കങ്ങൾക്കായി നാം ചെയ്യുന്ന വ്യയത്തിനും സ്ഥാനാന്തരം തന്ത്രം നടത്തിക്കുത്തിരുന്നതു. ശ്രൂഹണക്കുണ്ടാണോ ഇന്ന് ചുസ്തുക്കത്തിനു വില കൊടു

ക്കവോഴിണ്ടാകന്ന അതു ത്യാഗംതന്നെയാണ് അന്ന്^o
ഖ്രാഹമണക്ക്^o ഒക്സിജനകാച്ചക്കവോർ ലൈബ്രറിക്ക
ണ്ടായിട്ടുള്ളത്^o. പുലയന്നു ഇഷ്ടവന്നു നായരും നന്ദതീ
രിയും വെദ്യേരു പീംഡേളിൽ സപ്പൂറും സ്ഥിതിചേര
ശ്രൂക്കാണ്ട്^o പ്രപാതവനാടകവത്ര നേരക്കുന്ന. തന്നില്ലെ
അധികം കാണണമെന്ന ഉംകൊടെ കരാർ മരറരാറാ
ക്കുട തലയിനേതു അന്നു കയറുകയുണ്ടായില്ല. നന്ദ
തിരിക്കു നായരോ, നായർക്ക്^o ഇഷ്ടവനോ അന്നാ^o കീ
ഴാളില്ല. പരവ്യന്മായതെല്ലാം സ്വഭവമെന്നും, അതുവാ
ഗഗമല്ലോ ഭിന്നമെന്നും തലക്കീഴ്ത്തിനിൽക്കു^o കാണാവാൻ
തുട്ടണിയതിൽപ്പിനെന്നയാണു^o. ഈ അർഹമെല്ലാം
ഉണ്ടായതു^o.

* നിന്ന് പണി

I

കാർഷംതോടും, അരങ്ങേഹാ, എത്തു അത്രതാവധി
മാണോ കാലഗതി! എന്തെന്നീറ്റിന്മുള്ളു് ഉദയാനുഭവയ
ഞാൻ. കാലചന്ദ്രത്തിൽ കീടനു എന്തെന്തു ജീവിയും,
എത്തോടു രാജ്യവും, എന്തൊടു ഭാവവും തുടന്നതുടന്ന
ചുണ്ടുനു. കരീടത്തു ഉദയമുണ്ടാക്കുന്നുാം, മരറാറി
സത്തു് അസൂമ്യമായിട്ടു എന്തുമെന്തിലും. കാണുന്നള്ളി-
ഭ്രമിക്കുന്നു, ഒരു ഭാഗം കുടംബങ്ങും മരഭാഗം
വെള്ളക്കുന്നതു് എപ്പോഴുമുണ്ടാകുന്നതാണോ. മനസ്സു
വർദ്ധിതതിലാവട്ടു, പെട്ടാസ്യുകൾ ക്ഷയിക്കുന്നുാം വാ
ശ്വാത്യുകൾ വല്ലിക്കുന്നു. യുഗഭാസ്ത്രങ്ങാം ഉദയം. കിഴക്കും
അസൂമ്യം പട്ടിഞ്ഞപ്പറാം തന്നെ. ഏലാരമായ കലി
യുഗമാണോ—പുരാണനീത്യയ്ക്കാരം ഇപ്പോൾ ലോ
കത്തെ ഗ്രാഹിച്ചിരിക്കുന്നതു് അതിൽ സ്ഥിതിപരാ
രായ വൈജ്ഞാനിക്കും കഴിഞ്ഞു, സംഘാരാത്മകമായ
ബൈജ്ഞാനിക്കും മാണിക്കുപ്പാം. ഈ യുഗത്തിൽ, കംലുശത്രൂ,
ധർമ്മാത്മംപ്രാംഖ്യം അസൂമ്യിച്ചു, കാഡാത്മംപ്രാംഖ്യം
ഉദിച്ചുപാദിക്കിരിക്കുന്നു. യുഗത്തിനും ത്രിവർണ്ണങ്ങൾ
ഒളിപ്പിൽ ഇപ്പോഴുമേതു വൈശ്വര്യമാണോ. അതു പശ്ചാ-
മദ്ദിക്കിനെ ചെക്കത്തിൽനിന്നും വഞ്ചിരഞ്ഞെരുംയായി

ശ്രാംകാവമാനമാക്കുന്നു. ഈ അനുഭവയകാണ്ടിരിൽ മന
ഷ്യർ ലോറീതരായി വാഴക്കയാണീതുകാലം. ഏന്നാൽ
പുംബുദ്ധാദ്വിയിൽ ഇപ്പോഴപ്പോൾ ചുകപ്പു കണ്ണ് തടങ്ങീട്ടുണ്ട്
അതു ചൗസ വരുന്നതുമെന്ത്.

II

ഉച്ചക്കണക്കീനു, അലക്ഷ്മീക്ഷ "കിഴക്കും, ലക്ഷ്മീ
ക്ഷ" പടിഞ്ഞാറും ഭാഗങ്ങളെ ഭൂമിയിൽ കംലം പക
ആകാച്ചത്തിട്ടും ഇപ്പോൾ മുന്ന് അന്തര്യുഗാംഗങ്ങൾ
കഴിഞ്ഞു. ഒവ്വൊരു ഗതത്തിന്റെ ഏറ്റവും കെട്ടതായ
കൊട്ടമകളാണും ഈ ചാരിടമെങ്കം. നടന്മാടുന്നതും.
അംഗിച്ചുപ്പുന്നു ഉൽക്കല്ലാവധമായ മോഹന
തപ്പാം. പുലരിക്കളിൽക്കാറിന്റെ ഹിമഭരംായ മൈ
ഗതിശാൽ, ഉണന്നിട്ടും ഫുംഗോല്ലുംതു—കാലമായിട്ടും
വിളിക്കാക്കാത്ത—അതു അലുസ്ത്രതിൽ പെണ്ണസ്ത്രീ
ഇപ്പോൾ ഘതച്ചുടിശിട്ടുക്കുന്നു. അതുകാണ്ടും, കാലം
അവരെ ഫുംഗന്നല്ലിക്കവാനായി കൂട്ടേതാടെ തല്ലിവ
രികയാണിപ്പോൾ. പ്രഭാതത്തിന്റെ ലക്ഷ്മാമായി
ഉത്തരാടിക്ഷ "കംകാരവത്താൽ ആകലമായിരിക്കുന്നു.
ഒവ്വൊറുജീവൻ പടിഞ്ഞാറോട്ടിരഞ്ഞി, തന്റെ ചണ്ണ
മയ്യവങ്ങളെ അയ്യോലോകത്തിൽ ചെലുത്തിയതു മതിൽ
അതിന്റെ സുക്കേഷ്യാഗ്രജപാലയാൽ അവ്യക്തമായ നിറ
പുക്കച്ചി, വിരഹണോകാത്തിരാൽ സ്ഥാനയായി വീണാക്കി
ക്കുന്ന അ പുംബിഗംഗനയുടെ വലംകവിളിൽ കാണാ

മാറായിട്ടണ്ട്. അബ്ദത്തുടച്ചീയിരീക്കന മുദ്രയും ഗാത്സവം വഴിപോലെ കൊണ്ടാട്ടവാനായി മഹനാമൻ പടക്കിനിയിൽ വട്ടംകൂടിയുടുടങ്ങീയിരീക്കനു. ചീരപ്രതീക്ഷിതമായ നവോദയത്തെ വേണ്ടംവണ്ണം. ഒസവിക്കന്തിനും അന്തഃപുരത്രിൽനിന്നു മുഹമ്മദന്നായി കുളിത്തു, എകവിളക്കേതിക്കൊണ്ട് കീഴക്കിനിയീ ലേക്കും ചെല്ലുകയായി. ഏവശ്വമിപ്പുരാ കീഴുക്കാട്ടിനും ഒന്നാട്ടം.

III

ഇപ്പോൾ ഭലോകവാസികൾ പരസ്യരം വിമതനാരാധകനും പലപല രാജുങ്ങളുംയായി കുറപ്പെട്ടുകിട്ടക്കയാണ്ടുണ്ടും. വസിപ്പുഡേനവായ — അമ്മവാ, മുഹമ്മദേജാഡോഗ്രംമായ — ഭാരതം അഥവാകാർത്തിൽ പശ്ചിവഗ്രൂത്താടെ വര്ത്തിക്കുന്നു. മുസ്ലിമാധര തണ്ടപ്പും! ലേരാധരമായ കൂരിയക്കും! ട്രൈരെ വിശ്വസിച്ചു മുഹമ്മദൻ ഏതോ മുക്കുട്ടരയിൽ ചെന്നു നിശ്ചലം കിടന്ന രഞ്ജനം. തെണ്ടികളായ ട്രൈനൂർ പട്ടിവാതിൽ അടങ്കിവാൻ മരന്നു. വീട്ടകാരേവരും ഗാധമായ നിദ്രയിലാണും. പരന്നാർ അകത്തുകടനു കണ്ണിൽപ്പെട്ടതുണ്ടും കൈക്കലാക്കിക്കുണ്ടും അവിടെ സൈപ്രസ്സന്വാരം ചെയ്യുന്നു. മുഹമ്മദിവേദങ്ങൾ ആക്കമാനം മുന്നുമായി കണ്ണിൽത്തു. അങ്ങും പുരാതനമായുള്ള ആ കൈകാവിളക്കിപോലും തിരോളത്തായി. തക്കും, ഇടയിലും, മിന്നലും ചുത്രയെത്തരും ഏല്ലാണും; ആ സുഷ്ഠുർ മുളകനില്ല.

ഒന്നാം പുലരാറയിരെന്ന തോന്തിക്കാണ്ട് ഇതാം
ഈപ്പോൾ ചെടുപെത്തണ്ണാൽ ഏഴുന്നേറ്റത്തോടുകൂടിയി
ട്ടണ്ട് അവരു മുളീകളും ഇതാം പിത്രത്തകയായി.
മുതിനോന്നാം ഇന്തി വഴിയേ ഉണ്ടുക്കരെന്ന ചെയ്യും.

IV

മേരസംന്നിദിപ്പത്രാം ലോകഭാവങ്ങളുടെ ആദ്ദീ
മനസ്ഥാനം പൂണ്ട ആ റഷ്യയി ഇന്ന സ്വീരാജ്യങ്ങളും
പേടിച്ച നോക്കിനില്ലെയാണോ. ലോകമാകമാനം കൂൽ
ഔച്ചാട്ടലിംഗാക്കാണ്ട് പണ്ടത്തിന്റെ നില്ലുകണ്ട് റഷ്യ
അംഗ്തിന്റെ നേരെ കൈയ്യോദ്ദീയിരിക്കേണ്ടാണിപ്പോൾ. വാസ്തുവത്തിൽ, ഹിരണ്യകാലത്തിലേക്കാണോ ലോകം
ഇന്ന പരിവർത്തനം ചെയ്തിരിക്കേന്നതു് ഹിരണ്യാത്മക
മായ പണ്ടത്തിനോ ഇന്ന സ്വീ ജീവിതവും കീഴ്ത്തി
രീക്കുന്നു. പണ്ടത്തെപ്പാലെ അതുകൂം ഭജനീയമായി
ഇന്ന ലോകങ്ക് വേരാന്നില്ല. സൂഖ്യിയും, വാക്കും,
ചാലനവും, റാറണവുമല്ലോ ഇപ്പോൾ പണ്ടമാണോ
നടത്തിക്കേന്നതു് അതാണിനെയുള്ള പണ്ടത്താട്ടു്
റഷ്യ ഇതാം പോരിന്നിംത്തിയിരിക്കുന്നു. മന ഷ്യാഡ
വക്കം സമവർത്തികൾ എന്ന മഹാനാം ഉത്തരവിക്കിൽ
നിന്ന മുഴങ്ങിയതോടുകൂടി പണ്ടത്തിനു മോരമായ
ഉദ്ദേശ്യത്തായിട്ടാണ്ട് സ്വീജനങ്ങളും മുദ്രവുത്തരായി.—
ലോകപരിചരണപ്രാരംഭി— അന്തസ്സിലും അധികാര
ത്തിലും ഏറാക്കരവില്ലാതെ വാഴ്ചാരാവട്ടത്തെന്നോ
റഷ്യ ആഗ്രഹിച്ചവക്കുന്നതുകണ്ട് പണ്ടാരാധകമാരു

ക്കുളം പേടിക്കുന്നു. നാനാത്പരതീയനിന്നു എക്കു തപത്തെ മഹിക്കവാനാണ് രഷ്യൻ പോക്ക്. നാനാത്പരതീനു ആവുന്നേടേതാണു ആധിക്കും വഴി ത്തുന്നതിലാണ് പാദ്ധ്യാത്മസ്ത്രത്തിൽ കമനീയത. സമശ്തിയിലാണ് രഷ്യന്റെന്നവർമതം സപാതരൂപത്തെ ദർശിക്കുന്നതു വ്രതതിയിലാണ് പാദ്ധ്യാത്മജന്മ. ഇപ്പോഴേതേപ്പോലെ ബഹുക്കരി, എക്കുത്തെ വരിക്ക നന്നതു ആവത്താണുന്നു, എക്കം ബഹുക്കൾക്കു ഭരിക്ക യാണ് സന്ദർഭത്തെന്നു രഷ്യ വാദിക്കുന്നു. മുഖക്കിപ്പ് രജുനതായാൽ, ഇരുഡിക്കരി മനസ്സിനോ, മനസ്സ് ഇരുഡിക്കരിക്കാ ജീവമാംകണ്ടതു എന്നാണ് ഇന്ന ലോകത്തിൽ നടക്കുന്ന ഒരു വേഖാരമായ വാദം. സപാതരൂപം സിവിലും ആന്റിക്കമായിട്ടാണ് വേണ്ടതെന്നു രഷ്യൻ പറ്റി. ആന്റിക്കടാവും കേവലം കല്പിത മാജണനും കണ്ടും സപാതരൂപാശവം ഭൗതികമായി വേണമെന്നു പാത്രംപറ്റിയും തിരിയുന്നു. കർമ്മനീയമാണെങ്കിലും ദാഡിയെത്താൽ അധീനരായിട്ടാണ് പാദ്ധ്യാത്മസ്ത്രതയെ ശത്രീ. കമ്മനിയമത്തെ കര്ത്തവ്യജോഡിയത്താൽ വശഗമാക്കിക്കാണ്ടും രഷ്യന്റെ ജനത്തെ ചുരുപ്പുടുന്നു. ജനരക്ഷണത്തിനേരു ശിരസ്സിൽ നീതി സന്ന്വയത്തെ ആയുധപാണിയായി പാത്രം ആർക്ക് എറി വെച്ചിരിക്കുന്നതു രഷ്യക്കു സമ്മതമല്ല. നീതിയ കാണ്ടും ജനങ്ങളെ ദാഡിപ്പിക്കുകയല്ല, ജനങ്ങൾ നീതിയെ സപയം ഗ്രഹിക്കുകയെന്നതാണ് — നീതി

எயக்கொடு ஜினதாய உள்ளாக்கக்கையன்று, ஜினதலை கொடுத்து நீதீாய யரிப்பிசெக்கையன்றான்— உல்லை ஒப்பானுவமாய ராநீயனா ரஷூ கத்துன். ஏவதோ நிழூம், கூர நிசயித், ஸதா கர்மவுருராகவால் ரஷூ கத்துநீயிரிக்கை. கர்மத்தின்பூதெ பள நதினாவிட ஸமாநமிலூதாகவாற் போகுன். அது கலெக்டிவெடாய ரோஷாத்தாலுான் பளத்தினிபூர்ப்பு கூலைஞாயிரிக்கைது. கிழ்சு தினானாவராய ரஷூசால், வாணிநதினானாவராய பாஶுாத்துரை ஆட்டியம்ப்பவால் முதிர்கை.

V

ரஷூக்கெடாய என புதுமததெதிர்க்கை ஹீரங்கு புதிடெமாய மின்தக்கெடு யூரோப்பிபூர்ப்பு ஏதாட்டு ஸ. ரஷூமாதீநதின்ரிரிக்கைான். “‘வேராஷவி ஸ’ மென அலீயான் கைக்கொள்ள என நவநூத்தி ‘‘கண்டுள்ளீஸ’’ மென உடல்பூர்க்காட்டு ஜந்நிகை வேக்கீர்நீயிரிக்கை. என ஓரங்குகாட்டு ஜர்மனி தீரெ தழுந்திரிக்கைானிபூர்ப்பு. யூரோப்பிலே என ஜர்மன் பக்தி ஒரு ஹதிலயிக் கூத்துவானிலூ. காக்கம். வெறுவாயி வங்கிக்கை. ஜீவிகாவிஷய நதித் வுத்திக்கு நிதலுக்கதிக்குதாயி. ஸமஷ்டி அவரிட ஜீவிக்கூங்கைத்தித் தூஷிருக்கு. ஹது வரை யுள்ளக்கீவெற்புக்குத் தூ ஸங்குநிதிநிவெஸ்க கூலையு. நிழேஷு. நாலிப்பித்துக்கூலை, ராஜூத்து

സാമ്പത്തികമായി പുതുമയിഃലക്ഷയ്ത്രംവാൻ അവിടു
തെത ആ നബകക്ഷി വല്ലമാനമായ ബലഭത്രാട
ഉണ്ടാഹിക്കനു. സാമ്മതികക്കാരിൽ ഇന്ന വിത്തുമമാണു
വേണ്ടെത്തന്നും അവർ വാദിക്കനു. ഇതിൽ യുറോപ്പീ
നോക്കെയും പേടിയിട്ടും ജർമ്മനിയിൽ ഇംഗ്ലീഷ് നവ
പക്ഷത്തിനു പുണ്ണിവലമുണ്ടായാൽ ആ അംഗം യുറോ
പ്പീൽനിനു അന്യമാംസങ്കും. ആ നഷ്ടം ഒപ്പാരമായ
ആപത്താല്ലെത്തന്നു യുറോപ്പുൻ കൊല്ലുകൾക്കെല്ലാം
അറിയാം. ജമ്മനിയിലെ ഇപ്പോഴും ദിരിതചായ
ഈ വേലിയെറത്താൽ അധികനാട്ടകൾക്കെല്ലാം വലി
വുണ്ടായിട്ടുണ്ടും. ആസ്റ്റീയയും. അതിനേറു ഉദരത്തിൽ
നിന്നു വലിച്ചുടക്കത്തിട്ടും ആ മുന്നു കണ്ണുങ്ങളും ഇംഗ്ലീ
ഡുത്തിൽത്തന്നു കിടന്ന അഗ്രതീകളായി വിലപിക്കുക
യാണും. അവരു രക്ഷിക്കുവന്നു ജർമ്മനി ഏക
നീട്ടിയപ്പോരി, ആ ത്രിഖ്യേഖനിട്ടും അത്തരത്തെത്തന്നു മറ്റ
കൊല്ലും അടക്കത്രം കഴിത്തിട്ടും അധികം നാളംയിട്ടിപ്പും.
പുക്കിലും ആ ചീനയായ ആസ്റ്റീയയും ഭാവ്യലരായ
കണ്ണുങ്ങളും ജർമ്മനിയുടെ വലിവിനു വഴിയിനിഷ്ട
കയാണും. അധികമായും ഉണ്ടാവുക. യുറോപ്പീൽ ഇതു
യാഥികമായും പരപ്പിൽ കത്തവ്യകൾമുന്നുതരായ വിത്തു
പ്രധാനനാശം പ്രാബല്യം കിട്ടിയാണ്, ശ്രമാദ്ദം ദണ്ഡ
നീതിവശനാരായ മാലെക്കുക്കുകൾ ഭാവ്യലരായേ
കാണും ഇടയിട്ടും ഇരംലിക്കിരിൽ അമർവ്വം മുണ്ണ്
സിനിനിയിൽ ക്രായവും ശ്രീടനിതിൽ ഉണ്ടക്കുന്നും,

അമേരിക്കക്കിടിൽ ജീഇനാ സയുമാജാലായിറീക്കന തു് ഹ്രാസ്സ് അതിഃരംഗങ്ങളോടു സന്ധിവസന്നെ കൂടി റഹ്യറയ തല്ലുന്നു. ആ തല്ലുകളാൽ ജർമ്മൻ കവചം എത്താണ്ടു് പൊളിഡാറപോലെയായിട്ടാണ്ടു്; അതുകെ പുതിയ ഉട്ടപ്പിനുള്ള കോപ്പുകളും അവിടെ നടക്കുന്നു.

VI

ഒക്കസർ താൻ ചെയ്ത അപരാധത്തിനു പ്രായ ശ്രദ്ധിതമായി തന്റെ ജീമ്മൻ ഗ്രോവിനെ ഹ്രാസ്സിനു കരക്കവാൻ കൊടുത്തിരിക്കുന്നുണ്ടു്. അതിന്റെ കിടാവിനു പാലോട്ടും ബാക്കിയുണ്ടാവാറില്ല. മെയ്വാൻ അതിനു ചെല്ലാവതല്ല. കെട്ടകയറിച്ചെന്നു നീളതോളം മുള്ളി ചുറര ചട്ടം മാത്രമേ അതിനു സംഭവരിക്കാൻ. ഏ നീൽ, പുല്ലം വെള്ളിവും അതുതനെ നേടണം. പട്ടിണിക്കാണ്ടു് അതുകൂടി, അപ്പോഴിതാ ജീവിത-ജീനരാജ്യത്താടെ കയർ അരക്കവാൻ ചാട്ടുന്നു. തല്ലുകൊള്ളിംതോടും ഹാട്ടത്തിനു ഉംക്ക തുടക്കയാണു്. ഹ്രാസ്സിന്റെ അടിയേറു ജർമ്മൻപത്ര കെട്ടകയർ വലിച്ചുരുത്തു ചാട്ടുന്നതായാൽ റഹ്യറമഹാഭാഗം പിടിച്ചുകൈമല്ലോ എന്നാണു മറരമുള്ളവക്കു പേടി. ആക്ക്രമം, ജമ്മൻകാഞ്ഞം ഇപ്പോൾ യുറോപ്പിനു ശ്രദ്ധയാർഥിത്തിനാരിക്കുന്നു. വിട്ടയച്ചാൽ ശ്രദ്ധവലം വഘ്യങ്ങൾ, പിടിച്ചുനിത്തിരുത്തുവാരു ഹ്രാസ്സാണു് അപ്പോടി

കുന്നകടിക്കുന്നതു് ജർമ്മനിയിടെ ഫോറ്റോ പരിപ്പരവൻ
ഹ്രാസ് സിനീ വുഡിയാബാ” ഹ്രാസ് “അനുയാധികം
തടിക്കകയെനവെച്ചാൽ അതു ശ്രീകൃഷ്ണനും റംമലി.
ഈ പിണാകത്താൽ യുദ്ധരാപ്പീലെ യുദ്ധപ്രശ്നം വീണ്ടും
ഉത്തണ്ടുടിപ്പഴതെക്കമോ എന്ന പലതും ശങ്കിക്കുന്ന
ണ്ടും. അതു നോവു് അധികമായി ഏല്ലാള്ളാൻ ഇപ്പോൾ
തന്നെന അവിടെ പലതും കരതിന്നുടന്തെയിരിക്കുന്നു.
ജനതയിൽ കാചുനിയമത്തു് വാദ്ദോഷിക്കാണ്ടും ഇററ
പ്രിയഞ്ചിതാ റഡിയാലിനില്ലെനു. തലകടഞ്ഞു കുതറി
ക്കതിച്ചുകാണാണു് ഹ്രാസ് സിനേറ ഭാവം. ഹീരണ്യ
പ്രതാപത്തിൽ അഭയം കണ്ടുക്കാണ്ടും അമേരിക്ക
ഈംകാറംചെയ്യുന്നു. ഇതെല്ലാം കണ്ടെപ്പോൾ. ഇതുവരെ
തിരിച്ചിരിക്കുന്ന പടിവാതലുകളെല്ലാം ബീട്ടൻ ഇതാ
അടച്ചിരിക്കുന്നു. അതെന്നു യുദ്ധരാപ്പീലെ ഇപ്പോൾ
ശത്രു നുഖാസ്തു ആക്ഷും മേഖച്ചനമായിട്ടാണു്.
ഭാവി അവിടെ ഭൂത്തശമാജാക്കം.

VII

രംഗസരണിയെ അമർത്തിനിന്തുകയും മാദംമറ്റും
തലേവാടിക്കൊടുക്കുകയും ചെയ്യുന്നതെക്കാണ്ടു, ഒട്ടും
നോവറിയാതയാവാമന്നല്ലാതെ പ്രണതിനാണോ
ക്കമോ ശാതാതി! ഒരുണ്ടലും കൈകൈക്കുലംകൊണ്ടു മാറ്റാ
നിണ്ടുകമോ വിശ്രദാസം! എന്തുക്കഴിത്തെ വിവിധം
ഘട്ടങ്ങളിൽ എതാനുമട്ടു മാറ്റിവെച്ചുതുക്കാണ്ടും

അമധ്യത്തിനാണോക്കേം അഭാവം! ആശാഗരത്തിൽ
തീരയടിയള്ളും അടങ്ങിയതുകൊണ്ടും, അതിൽ മുൻ
പ്രോഫൈറ്റേഡാ അക്ഷാംഖം! ഉജ്ജപലാഹാരയേ
റോപ്പും അതാ ഉംതിക്കെട്ടുത്തുവാൻ പാണിപ്പുട്ടന്ന്
യുദ്ധത്താർത്തുക്കവാൻ അവർ ചെയ്യുന്ന ഉദ്ദോഗം
പിന്നത്തിനും എന്നും കൂടുന്നതായിട്ടുണ്ടും വരുന്നതും.
ശേതികമായി മാത്രം അവർക്ക് നോട്ടുമില്ല. ആന്തര
ജാജാനൂള്ളതായും അവർ അറിഞ്ഞതിട്ടില്ലെല്ലു. ശേതിക
വൃദ്ധംരംഭങ്കെട്ടുകൊണ്ടും ശാന്തി നേടാമെന്നവർ
അമാഹിക്കുന്നു. വൃദ്ധരാം കൂടുന്നതോടും ശാന്തി കല
ഞ്ചുന്നവുനും അവർ കാണുന്നില്ല. അശീ, വശണൻ,
വാഴ, സുഞ്ജൻ, ഇതുന്ന് എന്നും ദേവാന്നാരയെല്ലാം യഞ്ഞ
വെല്ലതാം ജയിച്ചിരിക്കുകൊണ്ടും അവർ മഹാവീര
ജാരിനും വിളിച്ചുകൊള്ളുന്നവർത്തനു. എന്നാൽ
'താൻ എവിടെ'യെന്ന അവൾക്കെല്ലാം ഉഴിലണ്ട
തായി വരുന്നു. ശേതികന്നവത്തിൽ പുന്ന്യാരാധന
അവർ സ്വാതന്ത്ര്യത്തിൽ ഏറീനരാണും. സ്ഥൂല
തതിലപ്പും തെളിഞ്ഞുകൂട്ടുന്നതിൽ കണ്ണില്ലായ്ക്കുന്നതും ഏലപ്പോഴും
മെതിലും അവർ ചേടിക്കുന്നു. കണ്ണതിനെയെല്ലാം
അവർ പിടിക്കുന്നു. സുവം, സുവമെന്നും അവർ
സർവ്വത്ര തെണ്ടുന്നു. ഇതു തീരക്കിൽ “താൻ, അവൻ”
എന്ന അവർ പരസ്പരം അടക്കിക്കമാംകുന്നു. “മാഗ്രമാ
കസ്യസ്പിശനും” എന്ന ഉപനിഷദപാക്യം അറിഞ്ഞ
കൂടാതെ എത്തരയെത്തു തേടിയാലും അവരുടേണ്ടും ശ്രമത്തു
കാണാനും!

VIII

ഈ നോക്കു, ആ കൊമലിഖാലകനെ പിടിച്ച്
തല്ലന്തു! അവൻ മോക്ഷത്തിനായി അത്മിക്കന്നാവ
നാണ്. അതിലേക്ക് അവൻ സപാത്രനാ തീപുതരം
തപിക്കുന്നു. അതിനു അവനെ തല്ലുകയെന്നോ! സർ
ദ്വോത്തുശ്ശമായ അവസ്ഥയല്ല മോക്ഷം? അതു സന്തു
ജനത്തിനു. പ്രാത്മനീയമല്ലോ? തനീക്ക് ‘അതേ’
എന്ന കാര്യം. അനൃന്തരം ‘അല്ലോ’ എന്നാക്കുന്നതു എത്ത
ശ്വാരമായ വ്യാമോഹരം! സപരാജ്ഞം, അമവാ സപർജ്ഞം
മനഷ്യരിൽ പിലിക്ക് മാത്രമേ അത്മിക്കാവു എന്നു
ഒദ്ദേശിയുതിലില്ലെ. എവനും എതിനും അതു
പ്രാർത്ഥനീയമാണ്. ചിരതപ്രള്ളിദമാമാറ ശാതനും
ഭാന്തനമായി ധ്യാഹിരം ആ കമാരൻ മോക്ഷത്തിനായി
അർത്ഥിക്കുന്നും — ആ സിഖിക്ക് അവൻ സപയ
മേവ തപിക്കുന്നും — അവനെ എന്തിനീംനെ
തല്ലന! അരോ, തപോവനത്തിൽ റംക്ഷസ്വാധ
പോലും? ഹാ, ലോകനായകാ, ഈ ഭാരതനക്കും കണ്ട്
കൊണ്ടു ആസ്തീകനാശം അടങ്ങണബേിവരുവണ്ണോ!
ആ കണ്ണതും, അഞ്ചും എത്ത ശ്വാരതരം, അതാ പീഡി
തനാക്കന്നു! എത്രയിനി അവനതെല്ലാം! എത്രയിനി
അവനെ നിന്തിക്കാം! അവനും പുഞ്ഞമേനീയെ
എത്രയിനി മദ്ധിക്കാം! സദ്ഗുർഖടബ്ദസ്വാനം, ഉഗ്രാ
ഗ്രിവാതം, ശ്വേരജലാധിയം എന്നിതെല്ലാം ആ ബാല
കനെ നിന്ത്യം എല്ലുക്കുന്നു. എന്നിട്ടും അവൻ ‘മോക്ഷം’

ഒരാക്കം' എന്നാണെന്ന നിരതരം വിളിക്കുന്നു. അതു നിരിതപദ്ധതിക്കുടെ മഹില പോന്നിലും ഫ്ലീച്ചർമല്ല, വിശ്വിലുംശാറപ്പിച്ചിരിക്കുന്നതു് അതു ഏകാംഗം' ഹിന്ദി സ്നേഹം അനുഭവിച്ചു തീരെ തുച്ഛമാണു് കരിയായിട്ടും കൂട്ടായിട്ടും വരിശ്വന്നുബാധിഞ്ചായിട്ടും അതു മുടക്കി ഇളിലുണ്ടു്. റീറണ്ണജോപേഷത്താൽ അവനു ഇതാണടക്കേണ്ണിവന്നിരിക്കുന്നു. മോക്ഷപ്രാത്മനയാൽ അവൻ സൗഖ്യത്തായി ക്ഷമിക്കുന്നതു്, അപേം, എത്ര പ്രസ്താവകം! ഇളിതായെങ്കിലും മുഖ്യാക്ഷപോലും, ചെരിതായെങ്കിലും മുഖ്യാക്ഷപോലും ഇതു പ്രചണ്ഡമാരുമെന്നോടിട്ടും അവനുണ്ടു്. സ്വപ്നങ്ങൾത്തിന്റെ കത്താവായ പിതാവിനേക്കരീച്ചു് രാഗമല്ലാതെ പേഷമില്ലാത്ത വന്നാണാവൻ. മോക്ഷത്തിനു വിശദമായ ആജ്ഞയേയെ - അതു എത്താനാംയാലും അതുടെതാജാലും - അവൻ നിഭയം നിരാകരിക്കുന്നു. അതിനോ ഇതു തനയേന്നു പിതാവു ഇണ്ടിനെ കിക്കരുമാരെക്കാണ്ടി തല്ലിക്കുന്നതു്? അമവാ കാലമാക്കുത്തിന്റെ പരീവത്തനം സൗക്ഷ്മാണിക്കും? മുന്നിഞ്ഞായതെല്ലാം തന്നെയാണു് പിനെയുമിഞ്ഞാകുന്നതു്. അതു പ്രസ്താവകമാരുന്നെന്നും നാം കാണുന്നു. ഇന്തി വരുന്നതു അതു ലോറദാനന്നായ നരസീംഹമുത്തിയാണോ, ഇതുപരം!

കർമ്മാകർമ്മവിച്ചാരം.

*****

I

കർമ്മം, അകർമ്മ, എന്നീതിനെ രണ്ടുണ്ടെന്ന് നാം നിയുടെ പുർഖത്വത്തികളിലെല്ലാം കാണാംണ്ടു്. “എപ്പോഴും കമ്മറതനായി വാഴുക; കനാകൊണ്ടും അകമ്മം അതുതു്” എന്ന ഭഗവാൻ ഉപദേശിക്കുന്നു. എന്നാണീ അകർമ്മം? കമ്മമില്ലായ്ക്കു തന്നെ. കമ്മമില്ലാത്ത മനോവാക്കായ തദ്ദിക്ക യാതൊരു വികാരവുമില്ലാത്ത ജീവിക്കേണ്ടതിനും വാഴാവുന്നതാണോ? അതുകൊണ്ടു് മുത്തുവിനും പരുായമായിട്ടില്ല അകമ്മംതെത്ത ഗണിക്കേണ്ടതു്? എന്നാൽ അകർമ്മം എന്നതു ജീവിതം ബന്ധിയായി ഭഗവാൻ കള്ളിച്ചിരിക്കുകൊണ്ടും അതു് മുത്തുപത്രായമല്ലെന്ന നാം അറിയുന്നണ്ടു്. പിന്നു അതു പുഞ്ജിനയ കൂടു അവസ്ഥയാണോ? ചില്ലുക്കു തെയ്യല്ല അകർമ്മശബ്ദംകൊണ്ടു് വിവക്ഷിക്കുന്നതു്. സർക്കുമ്പന്തിനുപോലെ ചില്ലുമ്പന്തിനും ഒരേ മട്ടിൽ തന്നെയാണോ? കമ്മതേതാടം അകമ്മതേതാടം വെണ്ണും. ഭഗവാൻ അതുളിച്ചെറ്റിരിക്കുന്ന ആകമ്മവും അകമ്മവും, ഒപ്പോലെ സല്ലുമ്പുമ്പുമ്പാതുകമാണോ? ആ അകമ്മം ഏതെന്നറിയണമെങ്കിൽ, കമ്മം എത്താണെന്നു നാം ആദ്യം ഹാക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. ദേഹം പതിവുപോലെ ആചരിച്ചുവരുന്നവയെല്ലാം, സാക്ഷാത് കമ്മ

நன்கீங்கின வழிரவுல்லர தாசியுதிவயாஸா^० அது எடுத்துக்கொய் அது சுரப்பானாக்கூட அவுல். விசூக்கோ என்னா^० லேற்குத்திலே ஜீவாஸ்யார்ளா. ஹது வியி போலெய்து நடநாக்கானே வருகிறது. ஹதுதா குரைக்குமிகு ஸ்ரீதாமிஸ்ரீபூர்ணாய்யாத், அமவா, அதுதை வூர்பரமீஸ்ரீயாய்யாத், ஸபகுதமாய கண்மாயி அதுதை மேற்று அமைக்குத்தாத்தாஸா^०. நாம் ஜீவிக்கூட நால்கூவெழு^० — நால்கூ ஜீவித்துதை அதுவூர்ணா சுக்மாயி நேட வெற்றிடுகிறது. உபகரளானால்கூக்காளு^० நாம் ஸ்ரீதாமிஸ்ரீபூர்ணா செய்து வெழு நாம் குற்று தத்தாஸ்ரீக்குத்தாக்குமில்லை. நால்கூத்துக்கூரை காஷ்டு^० காஷ்டுகீர்ணா தத்துவமீன் வலிக்கூநுக்களு^० அது அதுதுது செய்து குற்றுமாளைநூ நால்கூத்துக்கூரை^० கொண்டுவேலோ? குற்றுத்தப்பதோ^० தூடிய குரை தூடாதெ குற்றுமமில்லை. அது காஷ்டுத்தினா குற்றுத்தப்பமீஸ்ரீயாய்யாத் அவிகெ குற்றுமமில்லையாயி. ஹதுதுதிவரெஸ்ரீ^० பூத்துவுல். விக்குத்து அங்கினையிடுதை ஜீவிக்கூவெய்து மாறு^०. ஸ்ரீதாமிஸ்ரீபூர்ணா நாம் செய்து கூக்குத்திரிக்கூ ஹது குற்றுத்துக்கூ ஏதுதென்றுதென்கீர்யால். பூத்துத் தமாய மரைநாக்கிள்ள புதிதீயயாளைநூ காளா^० புதுதாயென்னாலேயூ நால்கூ ஹதுதுதைப்பு வூர்பரி சுங்கில்லை. ஹதீநா^० ஹபேபுாஶத்து லாஷ்யீத் அந்திம தத்துவமானா^० பேர். வெரு. அந்திமக்குத்து நால்கூ போக்கூ புதுதாரோட்டில், குற்றுத்தப்பதோடெ பேருக்குத்தில் வர்த்திக்கூ விஜயநாரோட்டாஸா^० தெய்வங்கு

കർമ്മംകർമ്മാപദശം ചെയ്തിരിക്കുന്നതു് സ്വത
അമായി വിചാരിച്ച കർത്തവ്യത്വത്വാട ഒരുചരിക്ക
നന്താണു് സാക്ഷംതു കർമ്മം. അങ്ങിനെയുള്ള കർമ്മ
മാണു് ലോകഹിതത്തിനു് എഴുപ്പാഴം മനസ്സുനിൽ
ഉണ്ടായിരിക്കുന്നെല്ലാം ഗ്രവാൻ ഉപദേശിക്കുന്നതു്
ഈന്നുള്ളവക്കായി മനുഷ്യവരുന്നപോലെ ഇനിയുള്ള
വക്കു് നാം പുതിയ പുതിയ വിഭവങ്ങൾ നോട്ടിവക്കു
വാൻ മതിനുന്നതെപ്പോഴോ അപ്പോഴെ നമ്മക്കു കർമ്മ
രത്നയുണ്ടനാകയുള്ളൂ. ബഹുജനതയുടെ സുഖജീവി
തത്തിനു അധികമയിക്കും അടപക്കിത്തെല്ലാ മനസ്സാം
പത്ര പത്രതായി കണ്ണുകൊണ്ടു് നിട്ടയം, നിസ്ത്വാമം,
മുന്നോട്ടു മുന്നോട്ടു് അടിച്ചുകേരുന്നവനാണു് കർമ്മനീ
രത്നം. ആ പ്രക്രിയന്റെ സ്വതന്ത്രമായ ക്രീഡകളാണു്
കർമ്മം. അതു നോക്കുന്നവാം ഇന്ന ഇംഗ്ലീഷുള്ളവരെ
വരും അകർമ്മാതാക്കളാണു് പത്രതായി നമ്മീൽ
നിന്നു പ്രതോന്നാണോക്കുന്നു? ആ പഴയതിൽനിന്നു
ക്രമീകരിക്കുന്നതും നമ്മക്കുണ്ടോ ദെഡിനു്? നാമാക്കം,
വാസ്തവത്തിൽ, കമ്മം ചെയ്യുന്നവരല്ല. പഴയതിനാണു്
കാശുവിപിച്ചിയായി നാഡി പോകിവരുന്ന ഇംഗ്ലീഷുള്ളവക്കു
ആ കർമ്മരത്തിലേണ്ടു സ്വപ്നവിഷയംപോലുമാവുന്നു?
സ്വതന്ത്രകർമ്മമീല്ലാത്ത നാം തന്നെയാണു് ഗ്രവാൻ
പറഞ്ഞു ആ അകമ്മാത്മാക്കൾ. നമ്മുടെ ഇപ്പോഴുള്ളതു
ഈ ചേഷ്ടിത്തങ്ങൾതന്നെയാണു് നാം അറിയുന്ന നോ
ക്കുന്ന ആ അകർമ്മം. ഇതു അങ്ങതാത്തതാണെന്നു്
ഘ്രവാൻ ഉപദേശിക്കുന്നു. വന്നു, നമ്മക്കു പത്രമയി

ലേക്ക് കടക്കാം. നമ്മൾ പുന്നലോകാത്മം കർമ്മര
തന്നാവാം. ഈ അടിമത്തം - ഈ അകർമ്മം - ആണം
പെണ്ണോ കെട്ടവൻ്നേൻ പറ്റകയുള്ളൂ. ഒരും നാണ്മില്ലാത്ത
വെറം ചെട്ടകളാണ് നാമെന്ന ഇതിലധികം അപഹാ
സ്വരാവേണ്ണമോ? കേവലം ലോഭാസ്യരായി ദാസ്യ
നതിനാവേണ്ടി ആത്മാവാത്ത നാം ഇതിലധികം വേ
ണ്ണമോ വിറുകളുള്ളുക! വത്ര! നാം ഒഴുക്കവാൻ കീടനാ
കൊടുത്തതു ഇതു മതി. എഴുന്നേറ്റ നാം ആത്മവശ
രായി പുത്രമയിലേക്ക് കടക്കക. പുഞ്ചവസ്യംകൊണ്ട്
നാമിന്ത്യിന കെട്ടകയാണോ വേണ്ടതോ? പുഞ്ചികയാാര
പിത്രടന്ന് നാം എഴുപ്പംഭം മുന്നോട്ട് നടക്കക്കയന്ന
പ്ലാതെ, പുഞ്ചികയാാർ വീണോട്ടു നാം എന്നും തന്റെ
നില്ലകയപ്പാ ചേഃയ്യുണ്ടതോ? ഗ്രവത്പ്രീതിക്കായി
നാം കർമ്മരതരാവേണ്ണമെങ്കിൽ, ധത്തൻഡുത്തൻ
സപംതന്ത്രകാര്യങ്ങളിൽ എഴുപ്പുടണം. അതിനോ ആദ്യം
ഈ അടിമത്തം പാടു നശിക്കണം. നിഭയങ്ങം നീ
സോപ്പഹതമായി നാം പുത്രമയിലേയ്ക്ക് കയറക. ഇതു
നാടുതനെ ഹരിക്കാത നാം അനേകാട്ടേണ്ടു
നടക്കക. ഇപ്പോഴത്തെ ഇം ദാസ്യാവസ്ഥയിൽ ബഹു
കാലമായെല്ലോ നാം തന്റെനില്ലനു ! അതുകൂൾ.
കാലമായി നാം ഗ്രവാനിൽനിന്നു, സൗഖ്യാഗ്ര
മുത്തിയിൽനിന്നു അകന്നിരിക്കയാണോ. ഗ്രവദ്ദിവി
ധോഗത്തിൽ ഇന്നിയും വേണ്ണമോ നാം ശോകകൾിൽ
രാക്കക! അകർമ്മാത്മംകളായി, മുമ്പ് ചെയ്യവയിൽ

തതനന ക്ലാടച്ച തലയിട്ടുകൊണ്ട് കേവലം സ്കീവുമാ രായി ഇങ്ങനെ കത്തിരിക്കാതെ, ഭഗവാനാൽ അന്നമു ഹൈതരാക്കന്നതിലേക്ക് നവനവദാദായ സുഖാചാര ദാദായിൽ—സപത്രുദാദായ വിചാരദാദായിൽ—അനന്നും ധീനമായ ഗതിയിൽ നാം ഘതിയച്ചതിയ പദ്മദാ ലേഡ്യു് തല്ലിക്കെയറി സംക്ഷാരം കമ്മാന്മാക്കാഡാവാഡ്സ്ട്!

II

“ഹീന്റ്” എന്ന ആ ഭ്രജിബ്രാത്ര കടലവയിൽ കലക്കിന്തല്ലാവാൻ വളരെ വളരെ വൈകിയിരിക്കുന്നു. ഭാരതത്തിനു ഇന്നാബ്ദാല്ലുന്നിരിക്കുന്ന ഇതു അനന്തമാ സ്ഥാപിക്കാക്കുയോ ഫേയു ഇം ‘ഹീന്റ്’ ശബ്ദമാണ്. വിമതനാർ നാമു വിത്രരാക്കുവാൻ വേണ്ടി മുൻവത യാൽ കെട്ടിച്ചുമച്ച ഗോപ്തിപ്പുരാണിയു് ഹീന്റ് വെന്നും മതമന്നമുള്ള ഇം ഭാരത്മപദദാരി നമ്മുടെ ഭാഷയിൽ കുടിത്തുമില്ല. ഭാരതീയര ഭീനിപ്പിച്ചു് ഭിന്നപരംക്കുവാനായി അപ്പുമാരോ ഇന്ത്യാട്ടറിന്തോ റിക്കുന്ന വോന്നുകളാണ്. ഇം ‘ഹീന്റ്’വും ‘മത’വും, നാം ഏതാണ്ടോ ജനപദത്തിൽച്ചുന്നു, സന്നാതന ഭാരതീയരിൽ അനുയയിക്കു സരങ്ക തുമിഡാരയിട്ടില്ലാത്ത ആ ഭരിപക്ഷം സമാന്യമാരക്കുണ്ട് “നിങ്ങളുടെ മതകമത്തു്” എന്ന ചേഡിച്ചുപാൽ, അവരിൽ അഭിശ്വാസ ഫേഡം പോലും. ആ ‘മത’ത്തിനും ‘അഭിപ്രായ’ത്താളം അതം. കല്പിച്ച അതിന്റെ ചെല്ലവാൻ അതാതാതേ മഴിച്ചുനില്ക്കുന്നതു കാണാം. ‘ഹീന്റ്’വെന്ന ശബ്ദം

കേരിക്കേബുമാ, അതു വല്ല ഇംഗ്ലീഷുരോഗങ്ങളുടേയോ
മററാ പേരായിട്ടേ അവക്കെ തോന്നാറുള്ളു! ഈദി
നെയുള്ളവക്കാട് മനസ്സിൽ ദേശാദ്ധ്യാനികരളുന്ന പേരെ
ചുത്തിരിക്കുന്ന ആളുകൾക്കുതന്നെ ‘ഹീളു’വെന്നാം. ‘മത’
നെന്നമുള്ള ഫലാരവിഷയങ്ങൾ നിപ്പുംവാരം വെറും
അന്നകരണാഭ്രാത്യാ കുത്തിക്കയറരുന്നതു കാണേബുമാം
ഡീഷ്യപ്പിതകനാർ മുക്കളു വിരുദ്ധവെച്ചു കനിയു
ന്നതിൽ അഞ്ചുതമ്പണഭാരി ഭാരതീയർ എല്ല കാലത്തും
ദേവകാഞ്ച്ചത്തിൽ വിഭേദനരാവുക ഉണ്ടായിട്ടില്ല. വി
ദേശീയങ്കാട് ഇരക്കുമതിച്ചുരക്കളിൽ പ്രമാഘവും പ്രധാ
നവമാണ്’ ഈ ‘മതം’. ഇതിനമുന്നൊരാക്കലും ഭാരത
ത്തിൽ ഇതു കണ്ടെട്ടില്ല. നമ്മുടെ ഷഡ്പംഥങ്ങളെ
ന്നതും ഇംഗ്രേസനെ അമുഖം, പ്രപാത്യവരദസ്യുതത
സംഖാധിച്ചുള്ള ഭിന്നഭേദവിഹാരങ്ങളാണ്. അവ
ജീജ്ഞാ അക്കൽച്ചു ഇപ്പോം ബുദ്ധ-ക്രിസ്തു മതങ്ങൾക്കുള്ള
തീരുക്കാരാം എത്രയേം അധികമാണെന്നു കാണാം.
എന്നിട്ടും ഈ ഭാരതത്തിൽ ആ ഷഡ്പംഥങ്ങൾ, ആ
ഒരു മതങ്ങൾ, ഏകത്പരത്തിൽ സമീക്ഷിതമായിട്ടേ
നില്ക്കുന്നുള്ളൂ. നെന്നയായിക്കുംാർ, വൈശ്വേഷികനാർ,
സാംഖ്യനാർ മുതലായവർ തമ്മിൽ ലെൻകിക്കജീവിത
ത്തിൽ ഇപ്പോൾ-കെതുപ്പുവന്നാരെപ്പോലെ വല്ലതുമണ്ണേ
വൃത്താസം? അചരണത്തെസംഖ്യാചിച്ചും ശൈവ
വൈജ്ഞാവണ്ണക്കത്തയാദി പലപല വഴിക്കാം നമ്മുടെ
നാട്ടിൽ ഇന്നമുണ്ട്” ജീവിതാഹാരങ്ങളിൽ ഇവക്കും
തമ്മിലുള്ള അക്കൽച്ചു നോക്കിയാൽ ചുതിയ മതക്കാർ

തക്കിലുള്ളിൽ എത്തേയാ തുപ്പമാണ്^o ഈ ശൈവവൈവാദിവിഭിന്നാഹാരസാർക്ക മനസ്സുക്കണ്ട്ടപോലും ഇന്നക്കുമതുയെറുള്ളി. ഏന്നാൽ, ആത്മനാ അവർ വെച്ചുകുത്തെ ദശിച്ചവരാണ്. അതുകൊണ്ട് അവർ മനഷ്യരിനും ഇംഗ്ലീഷ്യരുന്നുമുള്ള കാര്യത്തിൽ കുറെ സ്ഥാനാശിതനെന്നാണ് നില്ക്കുന്നത്. അവർക്ക് തക്കിൽ ഇങ്ങനെ ഇന്നതൈക്കഴിയാമെങ്കിൽ, അഞ്ചിട്ടത്തിൽ ഇപ്പോഴെതു പുതിയ മതക്കൈളുള്ളിട്ടിയും പരിപ്പിക്ക വാൻ, നംമൊനും മനസ്സു വെച്ചുംതു, നിശ്ചയമായും. സുകരമാണ്^o ബുദ്ധമതത്തെ ഇങ്ങനെ ഭാരതത്തിൽ പരിപ്പിക്കകയാണ്. ചീലർ പറയുംപോലെ നശിപ്പി ക്കകയല്ല മനുഖായതു^o വംശഭൂതനാകന്തിൽ ഇവിടെ എപ്പോഴുക്കിലുംബണ്ടാ വിരോധം? വിശദംയകംയി വല്ല രാജശാസനയുടെയും ലക്ഷ്യമോ വല്ല ആചാര തത്തീനീരിയും അവഗിജ്ഞമോ കണ്ടക്കിട്ടിട്ടണോ? ബുദ്ധ മതം ഇവിടെ അക്കർത്തനാം^o ആകും പിടിച്ചതജ്ഞകയല്ല ഉണ്ടായിട്ടുള്ളിതെന്നും ഇതിൽനിന്നും അന്നമാനിച്ചുകൂടി ദെഹം? ബുദ്ധമതത്തെ ഭാരതം ശൈവവൈവാദി മാനൃദ്ധാജൈനപോലെ അമധ്യാ അതിലും ഉപരി പദത്തിലായി സന്ധുശ്രീ^{ശ്രീ}ഓ ആരാരിക്കയാണുണ്ടായതു^o. സി ലാക്കമായ ബുദ്ധനെ ലോകശാസ്ത്രാവായി ഭാരതം പുജിക്കുമാറാകയും ചെയ്തു. അവണ്ണംതനെ ഇപ്പോൾ മതത്തെയും ക്രിസ്തുമതത്തെയും ഭാരതം കൈക്കൊള്ളു ണ്ടിയിരിക്കുന്നു. ഭാരതത്തിനും ആത്മനാ ആ നവമത നാർ ഭീനരല്ല. അവരും ഇം ഭാരതീയരേപ്പോലെ

ബർമ്മാത്മകാമനോക്ഷണംകായി വിചികീർഷ്യകൾ തന്നെ. ചീലർ വൈജ്ഞവഗണാർ, ചീലർ ഗാന്ധേയര ഗാർ, ചീലർ ക്രിസ്ത്യൻകൾ, ചീലർ മുസ്ലീമിങ്ങൾ എന്നിങ്ങനെ ഭീനിനുവേണ്ടിയാൽ വിചിത്രത്വം സ്ഥാനായ ഡാറഗീയർ ആത്മാനാ എക്കപ്പെട്ടതു പുണ്ഡ് കൊണ്ട് വത്തിക്കമാറാകണം. വൈജ്ഞവഗണവഗാർ തമിൽ ആത്മീയവിഷയത്തിലും ദേശീയവിഷയ തത്ത്വം ഇപ്പോഴുണ്ടാനെന്നും, ശൈവവൈജ്ഞവാദികളും മുസ്ലീമെന്തുക്കുവാദികളും തമിലും, അങ്ങനെത്തന്നെ വേണും ഇടപെട്ടവാൻ. റീസ് എവന്നാൽ ഭാവന കൂട്ട തലായണംകാരി, ഈ ഭാവന ഭാരതാന്തര ഇതിലധികം പീഡനിടുക ഇന്നിശ്ശേഷ നിന്ത്താനുമെ എന്ന് ആ അതി കൂദമാക്ക സാധ്യലാകം ഇതാ ഭീനതയോടെ പ്രാർഥിക്കി അണു. നമ്മകൾ വേണ്ട ഈ “രീസ്”. നാം എന്നും സന്നാതനാരതീയരംണം ഇംഗ്ലീഷ് ദാനെസംബന്ധിച്ചും അവഹവതക ഇപ്പോൾ വരുമ്പോലുംവും ആർക്കം ആചരണം അന്തിലും മാത്സ്യം നാം വിമർശാരക്കെട്ട് ഇങ്ങനൊട്ട് പകതേത്തണ്ണ. ആചാരത്താൽ ബുദ്ധിരം. അകന്നനി ലും നൃഗാരിംഘാട്ടം, ഭാഷയാൽ തീരെ ഭീനാകാ രനായ തമിഴ്നാട്ടം ആ നമനാ ഇംഗ്ലീഷാമകിൽ, മാസ്ഫീജയാട്ട് സെഷ്ട്ടുടത്തിനാം വല്ലതുമണ്ണേം നായക്കു കുറവു്? ഇംഗ്ലീഷനുംവും നാമംകാണ്ടം ഒക്ഷതംകൊണ്ടും വിചാരാചാരങ്ങൾകൊണ്ടും ഭീനിച്ചുവരേപ്പു ശൈവവൈജ്ഞവഗാർ? അതിലധികം അതിൽ ഭീനരല്ലാത്ത മുസ്ലീമെന്തുക്കുവാദാരോട്ട് ഈ ശൈവ

எவ்விவரமாகு “ ஹாடுவான் வழுதுமேலோ ஓயெ? எத்துமக்காய் எநுபாரவிபாரணமில்கை ” முடச்செழுது கூடாதெ ஜீவிரயாரணம் செழுந்திடல் ஏதொகை மறையும் ஸ்பதிருந்தான். எநு ஸ்பாத்திருத்தினாக்கு ஹஷ்டிகை “ ளாத்திடில் ஏது மத்தினான் ஸ்மாநமான தெளியாவணம். பூலுமத்தெதையானபோல ஹஸ்டு அத்த ஹஸ்டாங்குபூவுமத்தெலேயும் ஸ்நாதநாலாரத த்திடல் ஸ்மீட்டிதமாகக்கரையான “ ‘ ஹீடு ’ வூயயிடல் நினா நாகை ” கஷியுவான் கூர வஶி. ளாத்தினாலு அராவும் நீதும் அஸமத்திரமானிழை உரூச்சாங்க வகும மஸ்திக்குபூவுமாகிக்கு ஸாயாநாமாலுத் தூக்காக்கலீலப்பாம் உபசயாகிக்காலுத் து ளாத ளாயிகளை வெவிகவும் ஸ்பக்கீயவுமாலுத் தூக்கிடல்கூடியும் குதல்தைங்கரை புத்திகை “ அராநா யமாயி கைக்காலுத்தாமக்கிடல் — எவ்வத்தீக்காய நாமதைக்கொங்கு “ ஹீடு ” கைத்தெளம் “ உபாஶ்வை இரக்காமைக்கிடல் — நாமேர்க்கும் அநா கொநான் ”.

III

நன்கிடல், விழுப்பும் ‘ எதான் ’ ஏதும் ஏதும் நனம். அவ்வுகிடல் விழுப்பும் ‘ நீ ’, விழும் நீகளைம். ஹதிடல் ‘ ‘ ராஞ்சாக்டதான் ” ஹநா நாநாக அவாயம். கூர வைக்க “ ‘ எதான் ” கூரவைக்க “ ‘ நீ ” நூயி / குஙா ” நாம் கஷியுந்து ” அராநாக்காங்கு “ நாக்கபேப்பாலும் சிஃபங்கமயுத்து. ஏது காஞ்சாரங்குத்திலும் ‘ எதான் ’ விழும்

ന്നാഡ മനസ്സിൽ മുഴച്ചുന്ന. കരയെഴു വെന്നു അതു
അബ്ദം ത്രിമേഖലാ ‘നീ’യെന്ന നാം വിളിക്കുന്ന. അപ്പോൾ,
അതു കമ്മത്തിൽ കുറ ‘ഞാനം’ കുറ
‘നീ’യും ഇടക്കലതന്ന. അനന്തരം അവ തമ്മിൽ ചീ
ടിയും വലിയുണ്ടായി. കർമ്മം കലഞ്ഞകയായി; മലം
ചു:സ്പാദവുമായി. ‘ഞാൻ’ എന്ന പുരശ്ചുട്ടാൽ അവ
സാനംവരെങ്ങും അതു സ്വന്തംശായി നിൽക്കുന്നു. ‘നീ’
യുടെ തീണ്ടൽപ്പാലും അതു ‘ഞാനിനെ ഏല്ലാത്തു’
എന്നാൽ അവൻ വിജയി. ഇടങ്ങും മരിച്ചാലും അവൻ
കീത്തിമാൻ. അമവാ, എല്ലാം ‘നീ’ എന്ന ഉറപ്പ്
അന്തേ അററം വരേക്കും ഉണ്ടായിരിക്കുന്നു. അതു ‘നീ’
യിൽ ‘ഞാനിനെന്ന ശബ്ദംപൊലുമരുത്തു’. എന്നാൽ
അവൻ സില്യാത്മനാണ്. ഇടക്ക മരിച്ചാലും അവൻ
സചരിതന്നരന്ന. കുറച്ച് “ഞാനം” കുറച്ച് “നീ”
യുമായി എത്ര കാഞ്ഞത്തിനു പുറപ്പുട്ടാലും, അതിൽ
നിന്നൊക്കെയും ചു:വഴു ഭജിക്കാവതാകയുള്ളൂ.

ജീവിതസംസ്കാരം.

~~~~~

I

അമ്പുന്നതു നന്നാക്കവാൻ വേണ്ടിയാണ്, അധികമധികം എന്തെല്ലാം കംണബാൻ വേണ്ടിയാണ് ഞാൻ ഇവിടെ വന്നിരിക്കുന്നതും. വൈദര കെട്ടതു വിച്ചവാൻ വേണ്ടിയുള്ളതല്ല, എൻ്റെ ജീവിതം. എന്നിക്കു മെൽക്കുമെൽ നന്നാർന്നുന്നു വളരുണ്ടോ, ഞാൻ സംപൂർത്തിയാണു - സ്വപ്നത്രഞ്ചൊളിം - സമർപ്പതേരാണു ഉയരുണ്ടോ. അങ്ങിനെയുള്ള ജീവിതത്തിൽ കേടേറ്റും പറവക അതുംതതരാണു. എൻ്റെ കർമ്മങ്ങൾിൽ എന്നും പിഡിക്കുന്നതു പിഴയ്ക്കുവോ അങ്ങനും നേരാക്കുന്നില്ലെങ്കാണു. കെട്ടക്കളെ പുന്നു വിച്ചവാൻ പോടിച്ചു. പുന്നിച്ചുതുണ്ടാൽ നിരഞ്ജു എൻ്റെ ജീവിതത്തെ കുറ്റിയമയമാക്കും ഞാൻ ചെയ്യുമെല്ലു. കേടേറ്റംണാം അതു പുന്നു! അതിനാന ചൊതുപൂറിന്പുണ്ടാലിന്തു ചവി കുണ്ടേതച്ചുകളിയുണ്ടോ. അതിൽ എൻ്റെതാനു അതു നഷ്ടംാക്കുന്നവല്ലോ എന്ന എന്നിക്കുമെല്ലു ദോഡോ. നന്നാക്കവാൻ വന്നവനാണു ഞാൻ. ഫൂനിക്കുള്ള കരംങ്ങൾാണുപുഴപ്പുരാം തീരുതീരുവന്നാഥല ഫൂനിക്കു ഉയരാവതാകയുള്ളൂ. അബുദിം പറരിപ്പുണ്ടാൽ - അതും അതു വിളിച്ചുപറയും. മഹാജനതെ കുറിശ്ശെന്നമതും. ഇപ്പറചനംണു

മഹാജനത്. ഇംഗ്രേസനീയിയിൽ അസത്യമോ? എന്നാൽ അവൻ കെട്ട്. തൊൻ നന്നാക്കവാൻ വന്നവനാണ്. മാരാജനതയുടെ മുദ്ദീൽ, ഇംഗ്രേസമക്ഷം തൊൻ നന്നായീ നന്നായീ വളരണം. അസത്യമന കെട്ട് എന്നിലുണ്ടായാൽ എന്നിക്കില്ല ഉച്ചത്. സത്യമാണ് തെങ്ങല്ല്. അസത്യം കരയാണ്. കറ പിടിച്ചു നശിക്കേയും മഹാജനതയാൽ ഭണ്യിതനാകയാണ്. എന്നിക്കു സംസ്ഥാരം കൂടം. സംസ്ഥാരംതന്നെയാണല്ലോ ശത്രയല്ല്. അപരാധത്തിനു ഭണ്യമേൽക്കുക എന്നിക്കു അനന്തരമാണ്. ആദ്ദൈനയുള്ള ഭണ്യത്തെ വെരുത്തെ പേടിച്ചു കളിച്ചു നടക്കുന്നവനല്ല തൊൻ തമ്മിലേക്കണ്ണു, തേജല്ലിലേക്കാണ് എന്നർ ഗതി. തൊൻ ചെല്ലുന വെളിച്ച തതിൽ എങ്ങും ഒളിയല്ലാത കളിവില്ല. എന്തിനനു ഒരീക്കുന്നു? കെടുക്കുംല്ലാം പോകുടു വെളിയിയിൽ!. കെടുക്കം നേടുന്നതു് അതുനാനമുണ്ടോ അഭീവൃദ്ധിയായി ആരുരിക്കുന്നവൻ? ആക്കം. വേണ്ടാത്താണ് കെട്. എന്തിനുതു എന്നർ ജീവിതത്തിൽ തൊൻതന്നെ പുത്തിവെക്കുന്നു? അതു തൊൻ അപൂഴിപ്പും ചുറ്റേതക്കരിയും. എക്കിലു തൊന്നനാട്ടു നന്നാകയുള്ളൂ. കറരുദ്ദം നീംചുവാൻ എല്ലുടെ തൊൻ ഭണ്ണം. സംസ്ഥതമാവുടെ എന്നർ ജീവിതം. തൊൻ ആ പരിപൂർണ്ണ സപ്താതത്രംത്തിനു, മഹാജനതയുടെ അനന്തരമത്തിനു്, ഇംഗ്രേസനീയിലുംതിനു് അവർന്നാവുടു. കെടുക്കുടു വിക്രൂതത്താലുണ്ടാകുന്ന ആ സപ്ലാമംയ എന്തു

സ്ഥാനം സർവ്വമല്ലെനവെച്ചു്, അതു കേട്ടകൾക്കു തീരുമാ തീർക്കവാൻവേണ്ടി ഈ അനുല്പജീവിതത്തെ ഞാക്കാ ഇട്ടുകൊട്ടുക്കണമാവന്നു? എന്നിൽ കേട്ടകൾ ഏതുങ്കൂട്ടോ, നോവുകൾ അനുങ്കു എന്നേറു കഴിയു. അതാണോ എന്നിക്കു നന്നാക്കവാൻ വഴി. ഏല്ലാട്ടു ഞാൻ നോവുകൾ. ഇതുകൊണ്ടു ഞാൻ വീണാപോകയാണെങ്കിൽ, അതു മഹാജനസമക്ഷമല്ലോ, ഇംഗ്രേസനീയിൽയിലല്ലോ? അങ്ങു കീടനു ഞാൻ കരയുന്നതു നന്നാക്കവാൻതെന്ന യല്ലോ? പിന്നെ, ഏതുഭന്നനിക്കു പേടി! കേടി നേരിക്കുന്ന നോവാൽ ഞാൻ ചാവുകയാണെങ്കിൽ അവട്ടു; കൂട്ടതലായണായ സംസ്ഥാരത്തോടുള്ളി ഏൻറെ ഗതി അപ്പോൾ മേലോട്ടാണപ്പോ. നോവട്ടു ഇം ജീവിതം. തപിക്കട്ടു ഞാൻ അധികമയിക്കും. ഏൻറെ കേട്ടകളുല്ലോ അതു വേവുന്നതു്? അതെതാക്കെ വെന്നും ചാന്ദലാവട്ടു. അപ്പോൾ, ഇന്ത്യയോം കൂട്ടും നന്നായി. നന്നക്കണായ ഞാൻ നന്നയില പ്ലാതത എത്താവദെന്താ? ധമാകാലം വീട്ടിൽ ചെല്ലാതെ നീനിങ്ങു കളിച്ചുനടക്കുകയോ? എന്നിങ്കു കളിവേം കളിയോ ഇപ്പോല്ലു. ഞാൻ ഇതാ നേരെ ചെല്ലുനു. ഏൻറെ വീട്ടിൽ എന്നിങ്കു ഏതുതന്നും. മേരക്കുമാണോ വീടും. വീട്ടിൽ എന്നിക്കു ഏതുവാൻ കളിവും വളിവു മോന്നും വയ്ക്കു. നേരെ ഞാൻ ചെല്ലുനും. സത്യം. സത്യതതിനു വേണ്ടിയുള്ളതല്ലു ഇം ജീവിതം? സത്യു തരമായതിനു ഇതിബുദ്ധിംഡും കാഞ്ഞും? അതു സത്യത്തെ

എനിക്കെള്ള വീടിനും, തൊൻ പ്രാചിയ്യേബാർ ഈ വഴിയിലെങ്ങാനും ഇടങ്ങുകിടന്നു തൊൻ നശിക്കുക ചെന്നോ? എന്താണീ ശരീരം? സത്യത്തിലേക്കെള്ള ജീവിതഗതിയിൽ എത്തിരായുള്ളതിനുനയല്ലോ അടിച്ച തകഖംവാനുള്ള ആയധമാണീതും. ആ എത്തിരകൾ ഇംഡിച്ചും, ഞാൻ അഭ്യന്തരിച്ചും, കാര്യം കുറച്ചു. തൊൻ എററ തള്ളിനില്ലെനും. പോരാ, നേര നടക്കുന്നും. അതിനാലുണ്ടാവുന്ന നോവുകളെല്ലോ തൊൻ നിശ്ചയമായും എണ്ണുണ്ടാക്കുന്നുണ്ടെല്ലോ. ഈ നോവുകളുംകൈയും. തൊൻ വീടിലേക്കു, നേര വഴിക്കു ചെല്ലുന്നവുന്ന ആ സുവത്തിനേരു നാളുകളുണ്ടു്? എൽക്കുട്ടു തൊൻ അതു ധാരാളം. ഈ തീവ്ര വ്യായാമത്രാൽ അധികമധികം ഉഠനനുബന്ധങ്ങൾ തൊൻ. അപ്പൊരു അഭ്യന്തരിച്ചുകുന്നോടുള്ള ഒരു എനിയ്യു തുട്ടതൽ സുവകരമാകും.

* * * *

എനിക്കുന്നു പേടി? സ്വീശകതനും സ്വീശ വ്യാപിയമായ ആ മഹാശ്രദ്ധനേരു അംഗമെല്ലു തൊൻ? ആ സ്വന്തത്തുമഹാസംഗരത്തിലെ ചെറുകളുംലും മഴലും തൊൻ? ഈശ്രദ്ധനീനുണ്ടായതല്ലോതെ ലോകത്തിൽ വല്ലതുണ്ടാണോ? തൊൻ ഈശ്രദ്ധനുതന്നുനായിരുന്നുണ്ടോ? തൊൻ ഇംഗ്ലീഷിലും, ആരു എത്തിനും പേടിക്കുന്നുണ്ടോ? സത്യംതുമാണോ ജീവിതം. ആ ഈശ്രദ്ധവിധിയിനായ തൊൻ, പിതൃ നിയോഗത്തെ ചുതുൻ, അനവത്തിക്കുന്നും, തൊൻ പേടിക്കുന്നതുനീനോ? ജനകാളന്നേയെ ലംഗിച്ചു

മറ്റാപാപിയാക്ക തോൻ ചെങ്ങുയില്ല. ഒളിച്ചുകളിക്കുന്നതിലുള്ള ആ താൽക്കാലികരസത്തിനവേണ്ടി ജീവിച്ചതപ്പെട്ടുതന്നെ തോൻ നശിപ്പിക്കുന്നതില്ല. തോൻ അന്നപരമായ ഇംഗ്രേസ്റ്റരാംഗമാഡാന്നന്തു സത്യമാണാം ഇംഗ്രേസ്റ്റരനിലാണോ, സന്ധുർജ്ജന്മപ്രാതാനൃത്തിലാണോ എന്നറ്റു വീട് ആ സത്യത്തെ തോൻതുന്ന കരപിടിപ്പിച്ചും ഇംഗ്രേസ്റ്റരനിലാണെന്നു അകലുവാൻ മോഹിക്കണാം? തോൻ എഴുപ്പുണ്ടോ ഇംഗ്രേസ്റ്റരും, സപ്രതാനൃത്തിനും തുന്നിനും തീരുമാനപിൽത്തുന്ന നില്ലും അതിനു എനിക്കു അഫ്ഫുതയുണ്ടോ ഇംഗ്രേസ്റ്റരനു വാദവിച്ചും ഇത്തും ലേക്കു മരഞ്ഞും എനിക്കുന്നു സിഖി? എഴുപ്പുണ്ടോ യാലും എന്നറ്റു പിത്ര സന്നിധിയിൽ എനിക്കു ചെല്ലുക്കുതുന്ന വേണം. കാലവിളംബാകൊണ്ടു കാഞ്ഞാഡോഹം കൂടുമെന്ന മാത്രം മലവം. നോവു പേടിച്ചാൽ നേരു മരയും. നോവുടു! നോവുടു! അഭ്യന്തരിനു നേരു തെളിയുടു? അപ്പോൾ എന്നറ്റു അപ്പുണ്ടും, ആ സപ്രതാനൃത്തി എനിക്കു പ്രസാദിക്കും. അതിച്ചയിക്കും മരറുണ്ടോ എനിക്കു സിഖി!

* * * *

എതാരാഡിക്കും വീടുണ്ടോ. ആ വീട് അവനവും ഉള്ളംബാം. അന്നുക്കില്ലു അതിനു കാഞ്ഞും. എന്നറ്റു വീടിക്കുന്നും അന്നുമായുള്ളതെല്ലാം എനിക്കു കളയുക്കുതുന്ന വേണം. അതു അപ്പഴപ്പോൾ ചെങ്ങാതീക്കുന്നതു വീട് നശിക്കും. അന്നുമായുള്ള എതാരംനും വീടിനു കെടുക്കുന്നുനും കൂടിയാൽ,

നുമല കടന്നാലോ കീഴെ പാറും ചേക്കേണ്ടിയും. അതുമാനാലവസ്തു, പിന്നായഞ്ചു സകടകായി. വീചു കളഞ്ഞാൽ താൻ നിന്മരാറി. അതുകൊണ്ട്, ആ സകടത്തെ തരണം ചെയ്യേയെ നിപുണരമുള്ള. എന്നി കുണ്ടാണെന്നു സകടപ്പുംഡണിവന്നേപായി! ഭവിതവ്യ തയംണബ്ലോ അതു^{*} എന്നർ മന്ത്രം^{*} ഇരണ്ടനീന് തിനു കരായിനി താൻ കണ്ണിൽ വാങ്ങേട്ട്; അങ്ങിനെ തെളിയേട്ട് അതു^{*} വീട്ടിൽനീനു അനുമായിള്ളതി നെയ്യലും താൻ ഇതാ അടിച്ചുകരിക്കയായി. വീചു^{*} ശ്രദ്ധമായിതന്നാലേ എന്നിക്കു^{*} അതിൽ സപ്താമാസം വരുള്ള. കുടുംബമുട്ടു കലക്കവാൻ തട്ടിന്നുറം എന്നിക്കു പുകയേണ്ടിവന്നിരിക്കുന്നു. പാസിനെ നിറഹിക്കു വാൻ കൊള്ളിത്തീ ചെലുത്തണമെന്നായി. ഇതിനാൽ വേണ്ടിവരുന്ന കഷ്ടപ്പാടോക്കെയും, എന്നർ വീചു^{*} എന്നിക്കുള്ളതാവെണമെക്കിൽ താൻ സഹിക്കുകതനു വെണം. കുടുംബക്കാരു എണ്ണേണ്ടിവരുന്നതിലും, പാസ്യ ഇടഞ്ഞു ചീരുന്നതിലും പേടിച്ചു, താൻ ഇന്നിയും ഇന്നുനെ തുണിത്തുണിയിരുന്നു എന്നർ വീചു താൻതനു നശിപ്പിക്കവാനിട്ടുകയെന്നോ! അതു ചെയ്യുന്ന ആത്മദ്രാഹി താന്മാ. മരുവല്ലാവക്കും അവനവെൻ്നർ വീട്ടിൽ സപ്താമാസായി സുരക്ഷിതം. വാഴാമെക്കിൽ എന്നിങ്കു അതിതാത്തനോ? “വരട്ടു, വരട്ടു” എന്ന അമാരതിച്ചിരുന്നതു ഇതു മതി. ഇതു നാലുതെത്ത് ‘വരട്ടു’ക്കൊണ്ട് തനു ഏതു വേണ്ടിവന്നിരിക്കുന്ന വരട്ടലിപ്പും. ഇന്നിയടം ഇതു വരംചു

യീൽക്കൂട്ടിരതനെ ആ തന്നെലിഃലക്ഷം എന്ന കാടക്ക്? വളരെക്കു കാരായിനി. മുഖിക്കു അതുതന്നെന്നയാണോ? സമ്പ്രയോഗം, ഇതുവരെ കേടിൽ കിടന്നതിനു കരെ ‘അയ്യോ’ വിളിക്കേണ്ട എന്നും. ആ വിളിക്കിൽ കാംകാര സാന്നിശ്ചയിണ്ടും കാംകാരത്തിലാണോ? പ്രപഞ്ചം. ഒരു കാരം ചലിക്കുന്നോരു പ്രപഞ്ചവും ചലിക്കും.

* * * *

എൻ്റെ ഭ്രഹ്മസ്ഥിനുവേണ്ടി - എൻ്റെ വീഴ്ച എന്റെരാകവാൻവേണ്ടി - എന്നിക്കുള്ള സ്പാതന്ത്ര്യം ത്രജിക്കവാൻവേണ്ടി എന്നും എത്ര തീരുതരം തപിക്കേണ്ടിവന്നാലും, അതുകൂടുതലിലും ഏതുവരുത്തുന്നുണ്ടോ? അമരാ ആ തപസ്സിൽ എന്നും മരിക്കയാണെങ്കിൽ, അതിൽ എത്രണ്ടും എന്നിക്കു. വിചാരിക്കുവാൻ! എൻ്റെ ഇഷ്ട പ്രകാരമല്ലോ എന്നർ ഇത്തോടു പോന്നതും എന്നാൽ, എൻ്റെ ആശ്രാവപൊലുത്താക്കാണില്ല എന്നിക്കു. അങ്ങനേരുള്ള പോക്കും. ഇക്കാണാന ലോകവിഭവഭൗമത്തിലും എന്നാലും ഉണ്ടാക്കിയവൻ എന്നിക്കു കർണ്ണതപമില്ലെന്നതിൽ എന്നിക്കുന്നതിന്റെയികാരം? എൻ്റെ അധികംരംതിൽനിന്നും അപൂരപ്പെട്ടതിനോടു എന്നിക്കുന്നതുവാണോ? എങ്കിൽത്തന്നെന്നും എന്റെ തല്ലാത്തവയിൽനിന്നും വിഭവങ്ങളിൽ എന്നും എന്നിനും ചെന്ന വൈദവത കെട്ടുണ്ടോ? അന്തുപോലും അതുനാശനമാലു? ആ അതുനാശനന്തേക്കാരം, എൻ്റെ തല്ലാത്തവയിൽനിന്നും എന്നും മാറകയാണെല്ലു നല്ലതും? അംഗിരാ മാരണത്തിന “മരണം” എന്നാണോ പേര്

പേരിൽ... ആ പേരിലോ - ആ ശബ്ദത്തിലോ തൊൻ
പേടിക്കുന്നതു്? പേടിച്ചാലും, അറാഭവം അതു നിശ്ചയമാണെന്നമുണ്ടാണ്. ഭവിതവ്യതയിൽ - എന്നേന്നതല്ലോ
തത്തു തൊൻ ചൈകവിട്ടുന്നതിൽ വും കിരണ്ടുപിടിച്ചു
നിന്നാൽ, അതു വവരം ഗോപ്പിതം. ഉദയംസൂമയണ്ണൽ
എത്രാനീശമുള്ളതാണോ. ഉദിക്ഷവാനായിട്ടാണോ അം
സൂമയം. നവോദയാത്മം ജീവിതാസൂമയം ഭവിക്കുന്ന;
അതാണോ മരണം. അതു സപ്തജീവിക്കും സന്നിഹിത
മാണോ. ഇംഗ്രേസ്റ്റുമതമാണുതോ? അതിലെവാനിനു എന്നിക്കു
പേടി? എന്നർക്കുന്നുകുള്ള ഫലം എന്നു അനു
ഭവിക്കുവാൻ വിളിക്കുന്നും തൊൻ അതിൽ പേടിച്ചു
നിട്ടുന്നതെന്നിനോ? എന്ന വലിച്ചിഴച്ചാകാണ്ടുപോ
ക്കുവാൻ വിട്ടുന്നതിനെങ്ങാൽ തൊൻ തന്നെ കടന്നുവെ
ല്ലകയല്ലയോ. കാൽപ്പന്നാം? നവജീവിതത്തിലേയ്ക്കുള്ള
കവാടമാണോ മരണം. എന്നിക്കു നവതപം ത്രിക്കുവാൻ
ആ ഭാതിൽ തുരക്കുന്നും തോൻ രഹസ്യിക്കുന്നവ
നാണോ. എന്നാൽ, കരകുർ ജീവിതഃമ ആ വാതിലിന
പുറം ശ്രോഡീക്കുകയുള്ളൂ. സത്രുത്തിൽ വളർത്തു മാത്രമേ
അങ്കു ചെന്നാൽ സുവം കാണാകയുള്ളൂ. സത്രുത്തിനും
യി ജീവിതസമ്പ്ലാം ചെയ്യുവണ്ണ മാത്രമേ അവിടെ
പീഠിക്കുള്ളൂ. ഇവിടെ ഒളിച്ചിക്കു കുട്ടത്തിനുന്നവർ - ആ
രാന്നേരതിൽ കയ്യുരുന്നവർ - തന്നേരതു പരായീന
മാക്കി അടിമരഞ്ഞാലിൽ രസിച്ചവർ അവിടെ ച
വിട്ടുയിൽ ഇഴന്തു തെരുങ്ങുണ്ടുന്നവരാണോ. ധന്തു

തതിനും സ്വന്തതിനും വേണ്ടി - ശാശ്വതസുഖത്തിനും സമുദ്രം സപാതത്തുംതതിനും വേണ്ടി ഒഹാരഹോരം തച്ചിക്കുന്നവനാവട്ടു, ജീവിച്ചാലും മരിച്ചാലും നവോദയത്തെന്നയാണു് പ്രാപിക്കുന്നതു് ചവിട്ടു തീയിൽ ഇഴഞ്ഞു ദൈക്കും ജീവിക്കുക എന്നിങ്കു വരു. ഒളിവിനും കളിവിനും മാന്തിത്തിനവാരളുള്ളതിലും, ദീതപ്രത്തിനും നീചപ്രത്തിനും അമ്മാന്മാട്ടുവാനു ഇതിലും എന്നിങ്കു ദൈവം തന്ന ഇം ജീവിതനീഡി. ഇതിൽനിന്നും സ്വന്തത്തും എന്നിങ്കു് ഏപ്പേറ്റാഴും ക്രിക്കറാണും. അതു് പരാധീനമായിട്ടു്, പിന്നു എന്നതിനു് എന്നിങ്കു ജീവിതം? “അന്ധമാക്ക”, എന്നതു് “‘ഇല്ലാതാക്ക’”യെന്നു തന്ന. ജീവിതാസ്പദതത്തും ഗതമാഡാലും റാഫായാലും അനുഭവം ‘ഇല്ലാതാക്കൾ’ കുറയുന്നു. സ്വന്തത്തും പരവർദ്ധമായാൽ റാതജീവിതാതയാണു് ഞാൻ വഹിക്കുന്നുവരിക. എന്നില്ലോ എ തുണ്ടതിൽ സ്വം! ആ ക്രീബതപ്രകാശം പിന്നീ കൂളി ദിഃബദ്ധമാ? ദൈവദത്തമാണു് എന്നിങ്കും ഏവക്കും സ്വന്തത്തും. അതു ഞാൻ ക്രിക്കറാനിശനാം എന്നിങ്കും ദി ഏഷപ്പും. ഏഷപ്പും റാന്നിനമായ ജീവിതം എന്നിക്കുതിനീ? സ്വന്തത്തും പോയാൻ ഞാൻ മുതൻ തന്നു; ആ മുതാവസ്ഥയിൽ എന്നതിനീന്തു ചീതുകിടക്കുന്നു? ദൈവവിഭവം അക്ഷയമാണ്ടലും? വീണ്ടും സ്വന്തത്തും കോരാഡയക്കുവാൻ എന്നിങ്കു അന്നേംടാട്ടു

ചെല്ലാമല്ലോ. കരഗതമായ സ്വാത്രത്തുന്നതെ അനുസ്ഥിതാടക്കയാണെങ്കിൽ, അതിനേൻ്റെ രക്ഷയ്ക്ക് വേണ്ടി എതിന്സിന്മാർ എതാറിനു പേടിക്കുന്നു? എതിന്തിള്ളു? എന്നേൻ്റെ സ്വാത്രത്തും സ്വാധീനമായിരുന്നു. അതിനു പേടിക്കുന്നുവെങ്കിൽ എന്നിക്കു സുഖവുമായി. അമവാ, ആ എതിന്സിലെപ്പിൽ ഞാൻ മാനീഡയാണെങ്കിൽ അപ്പോൾ എന്നിക്കു നവസ്വാത്രത്തു ലാഭവുമായി. സ്വാത്രത്തുന്നതിനായി മരിക്കേണ്ടാള്ക്കു സ്വാത്രത്തുന്നതിലേക്കെങ്കിൽ ആന്യാഗമനമാണ്. അതു എന്നിള്ളു? രംഭവല്ലക്കമല്ലോ? കനകിൽ സ്വാത്രത്തു ഞാട്ടുക്കട്ടി ജീവിക്കുന്നു. അല്ലെങ്കിൽ സ്വാത്രത്തുന്നു മരിക്കുന്നു. രണ്ടും സ്വംതനനും ആഞ്ചേൻ്റെ ഏങ്ങനെപോലെ എന്നിക്കും ദിവമാണു? അനുശേഷിക്കുന്ന എച്ചിലു തിനു കഴിയേണ്ടവന്നല്ല ഞാൻ. എച്ചിലു നാശാത്രമേ എന്നിക്കു കിട്ടുന്നള്ളെവക്കിൽ, ആ നീചുജീവിതത്തെക്കാരാ എന്നിക്കു ജനസിലുമാംയുള്ളതിനു വേണ്ടി പട്ടിണിയും ചാട്ടമായി അദ്ദൈന ചാഃവണി വന്നാലും അതാണുമാനും മാനും; അതിലാണുമുള്ളതുപരാശ ഫകാശും. കരിശീൽ ചെമ്പയുട്ടനിനും വാഞ്ഞാഴുകമരും അണിയാൽ തരച്ചു നിർത്തിയ ആ മഹാവുദ്ധയെന്നുള്ളൂ!. സത്യാതിനു വേണ്ടി — സ്വാത്രത്തുന്നതിനു വേണ്ടി — എത്ര ഭീഷ്മായ ഭേദത്യാഗം! ഇതിലധികം ഭാജണാഡയ പീഡ ലോകത്തിൽ ആക്കുന്നിട്ടുണ്ടായോ? എതാറിനുവേണ്ടി ഇംഗ്ലീഷാദായമെല്ലാം കുറീസു അനുശീലിച്ചു? സത്യാതിനായി. അതിനേൻ്റെ മലമേം?

അംഗേരം ഇംഗ്രേറൻറർ അന്നയുടീതപ്പതുനന്നു നി
രൂപുജിതനായി. എനിക്കെള്ളിൽ എൻററാകവാനായി—
എൻറർ അന്നുമായിള്ളതെല്ലാം, എന്റർ കേടുകൊള്ളാം
അകലുവാനായി, തൊൻ പ്രതിഭയം ദണ്ഡിതനാകന്നതു—
തൊൻ അത്യുഗ്രം തപിക്കുന്നതു് എന്റർ കത്തവ്യക്കമു
മാണോ. 'അതു കത്തവ്യക്കമും' മലേഷ്യവമായി. നീഡ്ര
ഹിക്കവാൻ — സപാതരൂപത്തിനാവേണ്ടി തീക്ഷ്ണാമായി
തപിക്കവാൻ — സത്യദേവിക്കായി അധികാരിപ്പിച്ചാം ചെ
യുവാൻ—എനിക്കെ സന്ദർഭം അങ്ങളിൽ ഇംഗ്രേറൻ എത്ര
ക്കണ്ണാനിയി! 'തപസ്വാണാണോ സദ്ഗുംത്തിച്ചുമായ
ഇംഗ്രേറേസവ. തൊൻ എത്രക്കാത്രക്കു തപിക്കുന്നവോ,
അതുജ്ഞത്രജ്ഞം തൊൻ ചെയ്യുന്ന ഇംഗ്രേറേസവയായി.
എനിക്കെള്ളിൽ എൻററതാകവാൻവേണ്ടി — പരായീന
തയിൽനിന്ന് വിട്ടതലാകവാൻവേണ്ടി — 'മോഹനപ
സ്നുകാലത്തിൽ വിശ്വരീക്കവാൻവേണ്ടി — ഈ ജീണ്ട്രക
വചം—ഈ നന്ദപരശരീരം ത്രജിക്കണ്ണിവനാൽ അതു
എനിക്കെ ഭാഗ്യമാണോ. സത്യദേവിക്കായി അധിരാഖി
ശേഖർ. ചെങ്ഗേണ്ടിവനാൽ അതുമെന്നിക്കു ഭാഗ്യമാണോ.
സപാതരൂപക്കതിക്കായി എല്ലുമറിയേ ഒരുദാന്വേശത്ത്
ക്കണ്ണിവനാൽ, അഗ്രമാണ്ടെന്നിക്കു'

* * * *

സത്യം ദേവനോ, അസത്യം ചെച്ചത്താനമാണോ.
ദ്രോജാമയമാണോ സത്യം. അസത്യം തമോമയം.
എൻററയു എനിക്കെള്ളിതാണനു സത്യം സന്തുംതാന.

അത്തു അനുഗ്രഹ അപഹരിച്ചാൽ അതിനാ വഴിപ്പെട്ട് ഒരു നാളിക്കൈയിലും അടച്ചിപ്പാിത്തുനാില്ലെന്നവൻ ചേവ തതാന്നർ കൊമരമാണ്: തനിക്കെ വെളിച്ചും നിലന ആ സ്പാതമ്പ്രതീത പാപകമ്മതാൽ പണ്ണയപ്പെട്ടതി ഇതുടിൽ ഒളിച്ചുനടക്കുന്നവൻ പ്രത്യക്ഷപിശാചാണ്. ആം സ്പാതമ്പ്രതീതിൽ അനുഗ്രഹ കയ്യുറിയാൽ ഞാൻ ചേവത്താന്നർ പാതാളിത്തിലേയ്ക്കു് ഇരഞ്ഞുകയല്ല, എദ്ദേവത്തിന്നർ സ്ത്രീയുതിലേക്കു് കേരുകയാണു് ചെയ്യുണ്ടതു്. അപ്പോൾ സംപ്രീതനായ അപ്പുന്ന എന്നിക്കൈള്ളതു പുഞ്ചാധികം പ്രസാദങ്ങുനു എന്നിക്കൈ തന്നെ തങ്ങം. അതുകൊണ്ടുനിക്കെ ജനസിദ്ധമായുള്ള തേരേതാ അതിൽ ആരാനും കൈവെച്ചാൽ ഓക്കിൽ അതിനെ രക്ഷിക്കുവാൻ, അപ്പുകും സ്വന്തുമായി സ്വന്തിലെ തത്തുവാൻ ഞാൻ തയ്യാറായിക്കൊള്ളുന്നും. ഇങ്ങിനെ ചേദവം വിധിച്ചുരിക്കുന്നോരും — കൂർപ്പമാം തൃഥന നെൽപിത്തുകിട്ടുന്നോരും — എന്നിക്കുതിനു ഭയം? എങ്ങന്നെതായുള്ളതിനെ ഭിട്ടുകളിൽ എണ്ണനേണ്ണല്ലോ ഗതിയില്ലാതെ, ചേവത്താന്നർ പ്രജയംകുണ്ടെന്നും ഞാൻ? എന്നിക്കൈള്ളതു് എന്നെന്നതാണുന്നായിരിക്കു സത്യം, എന്നിക്കൈള്ളതു് അനുഗ്രഹന്നതാണുന്നു ആം അസ ത്യതിൽ ക്ഷണിക്കാലംപോലും താനു നില്ലാമേം? ഇന്റിയങ്ങളുടെ താല്ലൂലികമാത്തിനു വേണ്ടി, അന്തു, ഞാൻ ചേവത്താന്നർ കണ്ണറയിലോ ചെന്നവീഴുന്നതു്! എന്നിട്ടു കിടന്ന ചീതു നാരകയന്നോ? ഇം തുഷ്ടരേരോമോ, ആം ദിവ്യസ്വാതന്ത്ര്യമോ എന്താ

ശ്രീകൃഷ്ണന്റെ വേണ്ടതു്? നിരൂപബത്തിന്റെവേണ്ടി ഈ താൽക്കാലികചീഡി എന്നിക്കു ഭസ്തുവരമ്പോ! എന്നിക്കു ഇള്ളതു് എൻറതാണെന്ന സത്യം എന്നിക്കു അഞ്ചുതാട മല്ലനിരിക്കു, അതു ഭസ്തുവരമാണെന്നോ? സത്യം ഭസ്തുവരമാണെന്നാളുള്ളവൻ ദൈവവർത്തനാണു് ആ നാ കാവസ്ഥയോ എന്നില്ലോ? ചെവത്താൻറെ ദ്രാഘി തത്താളിലേക്കു് മനസ്സു ചെന്നാലാണു് സത്യം എന്നിക്കു ഭസ്തുവരമാക്ക; എഴുപ്പാഴാണു് അതു പരാധീനഭാക്കകു് സ്വാത്രത്തു് പരവഗ്രഹമാക്കി, അന്തർജ്ജൂതാളിസ്സു കെട്ട ആ നൊൻ ചെലുന്നതു ചെവത്താൻറെ ധന്വിലേക്കോ? അങ്ങ ചെന്ന പിയംചുഞ്ഞടട ചീണ്ണം കൂട്ടകയോ താൻ? എന്നിക്കു വേണ്ട അത്തരം ഗതി. എന്നിക്കു വേണ്ട അതിലെ സുഖമൊന്നും. എന്നില്ലെള്ളതിൽ — എൻറെ വീട്ടിൽ - എൻറെ സ്വാത്രത്തിൽ-അന്നു മായുള്ളതു അല്ലെങ്കിലും കണ്ണാൽ താന്നതു സഹിക്കുണ്ടോ? ആ തള്ളലിൽ എൻറെ ശരീരം നശിച്ചാലും, എന്നിക്കു കത്തവ്യകർമ്മമാണു്. ദണ്ഡിതിയാൽ ഇടക്കിൽ ഒളിച്ചു ചെവത്താൻറെ പിടിയിൽപെട്ടു എന്നിക്കു അത്താത്താണു്. ഭോകകംഞ്ഞുംപ്പു ദണ്ഡ യാൻ നടത്തുന്നതു്? അവൻ എന്ന അടിസ്ഥാനതു് പാപത്തെ ഉടയ്ക്കക്കാണു് അതു അങ്ങിനെ ഉടണ്ടു തകന്നാൽ നൊൻ ചെറിപ്പുത്തിനായി തപിഞ്ഞുന്നതിനു് ആളായി. പാപംകാണ്ട പാപത്തെ തുക്കം മുന്നു് എന്നില്ലെല്ല വിസ്തിതം..

പ്രീജൻറ കമ്മുണിഷണൽക്കാൺട് ഫ്രീക്സിള്ല വീ ട്രീം-പ്രീജൻ ശരീരത്തിൽ അന്ധമായിള്ളതിനാ ഇതുവു മുണ്ടായി കൈക്കെയ്യുന്നും. അതോടുകൂടി ഞാൻ പരവ ശനായി. ഇല്ലാ ഞാൻ സ്പാതിക്കുതെത — ആരോഗ്യ തെത വീംബാട്ടുക്കാതിരിന്നാൽ ഫ്രീക്സിള്ലോ ജീവിതം? അന്ധമായിള്ളതു്—അപത്രമായിള്ളതു് വീണട്ടം വീണട്ടം ഉള്ളിൽ കടത്തിയാൽ രോഗത്തിനാ — പരവഗതിള്ലു മുല്ലിയല്ലാതെ ക്ഷയമുണ്ടോ? ഞാൻ നീരോഗനായി, ആത്മവശനാഃവണാമെക്കിൽ, ഫ്രീക്സിൽ അന്ധമായിള്ള തിരെനയയല്ലാം തൊന്ത് അകറുക്കതനെ വേണും. അതിനു ആദ്യം വേണ്ടതു് വമനവിരേചനങ്ങൾ; അംഗീകാരം ആക്ഷും ദന്ത കല്പാട്ട്. ഏററവും ഭസ്പാഥവാ മുള്ളിതെല്ലാം, പീന, സേവിക്കണം. ഭഃഖാവഹമായ ഇതിയാംഡത്തികൾ തുടന്തുടന്ത് വേണ്ടിവരും. ശ്രദ്ധ കുടിയപോലും ഉണ്ടായെങ്കാരം. അപ്പോഴേ നഷ്ടാരോഗ്യം ഫ്രീക്സി പുനർലഭ്യമാകയിള്ളു. അന്ധമായിള്ളതു് ഫ്രീക്സി ലാധാരം അതിൽനിന്നും മോഹനത്തിനാ ഞാൻ ഫ്രീക്സി മുള്ളിതുക്കാണ്ടു് മാത്രം ആദ്യം ഉപജീവിക്കണും; അതാണു് ഉപവാസം. ആത്മവശതപാതിനായി മുക്കു. കൈക്കൊണ്ടാൽ അന്ത്യാളും ഉപവാസിച്ചു കഴിയു. ഉപവാസംകാണ്ട മാത്രം—തന്നിലുള്ളതുക്കാണ്ട മാത്രം താൻ ഉപജീവിയ്ക്കുകയെന്ന പ്രതിജ്ഞയെ നിർവ്വഹി ചുട്ടി—അംഗീകാര സിദ്ധാ നടക്കിയവൻ പണ്ണേ പല തണ്ടു്. ഉപവാസത്തിനാപ്പുറം തീപുതപ്പല്ലാണു്.

അത്യുഗ്രമായ ഫോമമാണെങ്കിൽ, സ്വപരീരത്തെ
സ്വപയം ഫോമിക്കുകതനെ. അതിലേക്കായീ വേണ്ടി
വരുന്ന ശീരോവിഷ്ടംപോലും അദ്ദേഹപൂർത്തു എന്നു
വരുത്തുക്കും ഭര്ത്തി വളരുത്തുകയാണു് ചെയ്യുക. സ്വന്തത്തു്
തതിനാവേണ്ടി — ഏതോഗ്രത്തിനാവേണ്ടി ഇതുയും
പ്രയത്നിക്കുക കാഞ്ഞമല്ലാതെ വന്നുതൽ അവിടെ അപ്പോൾ
ചെയ്യും ചെയ്യുതാൻ. അദ്ദേഹപൂർണ്ണം ഇങ്ങന്തി; അതു
നാലിച്ച. അദ്ദേഹിനെ നാലിക്കേണ്ടുനാവനല്ല എന്നും
ഈ ലോകത്തിൽ വിളിക്കാള്ളുനാവരാതും അദ്ദേഹിനെ
നാലിച്ചവരല്ല. അന്യമായിള്ളതിനും അധീനമായവക്കു
ദേഹത്തിലും. മനസ്സിലും — ഇഹത്തിലും പരത്തിലും
സ്ഥാനില്ല. ഏതുവരുത്തുന്നുള്ളതുണ്ടു് സ്വന്തും ഭക്തിയും;
നീരോഗനാളിതാണു് ദേഹസ്വവും മനസ്സാന്തിയും.

വിവിധവിഷയചത്വം.

I

എല്ലാം ഇമീറേഷൻ ! ഇന്നതെത ലോകത്തിൽ
മുഴവൻ ഇമീറേഷൻ ! ആഹാരത്തിലും ഇമീറേഷൻ!
അലക്കാരത്തിലും ഇമീറേഷൻ ! പൊന എതാനീ
ലില്ല അതു ! പക്ഷികളജീവിതത്തെ “ഇമീറേററ”
ചെയ്യു മരണ്ടുന്ന പരക്കന്. മുഗദ്ദമ്പിടെതിനെ ഇമീ
റേറ രബ ചെയ്യു അവൻ പായന. ഈ ഇമീറേഷൻ
പണിയുടെ മിമ്പാകല്പിതപരിപൂർത്തിയാണെങ്കിലും സയൻ
സിന്റർ പൂണ്ടാഡിവുലി. പ്രതിയേ നോക്കീ ചുക്ക
ഷൻ ഇമീറേററ ചെയ്യുപോൽ ! ചുക്കഷൻ എടുത്തു
താലോലിക്കേണ്ടനവളാണ് പ്രതി. തനിക്കുവേ
ണ്ടന ശേതികസുവമെല്ലാം പ്രതിയിൽനിന്നു ചുക്ക
ഷൻ നേടണം. ആ സുവത്തിൽ ഭൂമിച്ചു പ്രതിയേ
ഇമീററ ചെയ്യുന. ചുക്കഷൻ ആത്മഹതനാണ്.
പഞ്ചാര എടുത്തു രസം അനുഭവിക്കുക — അതാവാ..
ആ പഞ്ചാരയിലെ രസത്തിൽ ഭൂമിച്ചു ആ പഞ്ചാര
തന്നെ ആക്കവാൻ കയ്യെഴിയാൽ അതു നാശം!

രാജ്യത്തിൽ ആവശ്യകാർ സ്വയം ഉണ്ടായിട്ടു
സാമാന്യമാണെങ്കിലുണ്ടാക്കുക എന്നല്ല, സമാന്യമാണെങ്കിലുണ്ടാ
ക്കീടു ആവശ്യകാരെ പിടിച്ചുവലിക്കുകയെന്നതാണ്.

ഇന്നതെന്തു ലോകവ്യാപാരം. സ്വദാ ഉണ്ടാകയല്ല, ബലാൽ ഉണ്ടാക്കകയാണ്. പാതയാത്രചരിഷ്ടാരം. പുതശാൻ അക്കിൽക്കൊട്ടു മത്സരിക്കുന്നതു പാതയാത്രചരിഷ്ടാരം. എല്ലാം തനിയേ ഉണ്ടാകവാൻ വിട്ട് പുതശാൻ അക്കിൽക്കൊട്ടു സാമേളിക്കുന്നതു ഭാരതപരിഷ്ടാരം. സാമ്രാജ്യത്തിൽ പുതുതരായി ഉണ്ടാക്കിവിട്ടു പാതയാത്രക്കും അതിലേക്കും ഇതാ ആവശ്യക്കാരു വേട്ടയാടുന്നു. ആ ചാരംതീൽ കാമലോഭിതമായ ഭാരതം തലയിട്ട്. അതിന്റെ മലമായി പാതയംത്രസൂഷ്ടികളുടെ അടിപാണിവോർ എന്ന നിലയിഃലയ്ക്കു ഭാരതീയർ അധികാരിക്കുന്നു. ഇക്കാണ്ഡന സമുദ്ദം അക്കിൽക്കൊട്ടു അഭിരംഗനം. പുതശാൻ മഹാഭാരത അക്കിൽക്കൊട്ടു ജീവിതം. എന്നാൽ ആ പുതശാനന സയൻസിനിതുവാരു കാണാവാൻ കഴിഞ്ഞിട്ടില്ല. പുതശാനന കണ്ടിരിക്കുന്നതു വേദം കാരം മാറ്റുണ്ട്. ആ വേദത്തെ വിട്ട് - ആ പുതശാനന മറന്ന ഭാരതീയർ അക്കിൽക്കൊട്ടു മുപ്പോന്നത്തിലും വരംവരംകുന്നേടതോളം കാലം അവകാശ ശത്രീ അധ്യാത്മവം തന്നേ. സയൻസിനു വേദവും രണ്ടുണ്ട്. വേദത്തിനാളുള്ളിൽ സയൻസിനെ കാണാവാൻ നമ്മക്കണ്ണായിരുന്ന കണ്ണ്⁹ ഇപ്പോൾ മുടിക്കുടിക്കുന്നാണനേരുള്ളത്. നാം ഇംഗ്ലീഷ് നിശ്ചലിനെ പേടി ആകാണ്ടു നില്ക്കുന്നു. നേരു താരിക്ക. സദ്ഗുപ്തരനായ പുതശാനന അഭിമുഖികരിക്കുക. നിശ്ചല പിടിച്ചക്കുമോ എന്നു പേടിക്കുണ്ട്.

ശ്രദ്ധമതന്ത്രം (ധർമ്മന്ത്രം) തമ്മിൽ കലപരുമാണോ കുറവാം ഭാരതത്തിലെണ്ണാക്കന്ന അവതാരമാണോ “ശാസ്ത്രാദി” എന്നും ബഹുമാനിക്കപ്പെട്ടിരുന്നു. അവരിൽ അമരസിരിരന്നു കാലംവരുക്കുന്ന് ഉണ്ടായിട്ടുള്ളതു ഒരു സവിഃശ്വരിണാത്തത കാണിക്കുന്നതായ പേരുകൾ ‘അമര’ത്തിൽ ശാസ്ത്രചംഗങ്ങളുടെക്കാണ്ട് കാണാം. സ്ഥിതിയിലോ സംഘാരതത്തിലോ അല്ലോ, സ്ഥിതി സംഘാരാതരമായിട്ടാണു ശാസ്ത്രവിജൻ യുത്തി. ഗൈവവൈഷ്ണവരൂപ തമ്മിൽ കലപരിപ്രസ്താം അവരുടെ മഹാപ്രഭാവനോ ദരിംഡരനുണ്ടോ വിശ്വാസിയും തലസംഖ്യയുമായൊരു കവിതാകീത്തിനുമുണ്ടായി. ഗൈവവൈഷ്ണവസംഖ്യയില്ലാതെ, സ്ഥിരാനുപദേശം സംഘാരങ്ങളുമൊ അല്ലാതെ മനഷ്യ വർദ്ധന്തിൽ യാതാക്ക മതവുമില്ല. ഇന്നു ഭാരതത്തിൽ തുച്ഛരഹാർ കലപരിപ്രസ്തുതി ചെയ്യുന്നു. വിഷ്ണവയോ ശത്രീലാണോ ഇന്നു ഇന്ത്യയിൽ നില. ബുദ്ധാവതാരം അടുത്തു. ക്രിയാനക്കുകയല്ലാതെ, ഏതിന്ത്രനില്ലെങ്കിലും കൈക സിഖാന്തമുത്തിയായില്ല. അഞ്ചുപ്പരന്നറയും വാവരു ദെയും കമ പിണകത്തിൽനിന്നു നേടാവുന്ന ആണു ഇന്നു കമം എത്തിനാനെയുണ്ടു നാമേ പഠിപ്പിക്കുന്നു. ബ്രഹ്മണ തുടെ - സംശ്ലിഷ്ടിക്കുന്നതുടെ - ഇഷ്ടങ്ങളിൽ ഒന്നാണോ ‘ശംഖംപൂര്വിതി’ എന്നും നാം കാക്കണം.

എതു വിചിത്രമായ കമ്പയാണ് സ്കാൻഡം. ഭാരതി അക്കാക്കമാനം, വിശ്വേഷിച്ചു് തെക്കെ ഇന്ത്യക്കാർക്ക്, പരമപൂജിതനായ ദേവനാഥാല്ലോ സ്വഭവണ്ണന. നമ്മുടെ ഈ തെക്കെ ഇന്ത്യക്കാരനാണ് ആ ദേവക്കു നാപതി. ദേവസേനാത്മകമായ ഭാരതവർഷത്തിനു ആവശ്യത്തു നേരിട്ടപ്പോൾ വടക്കെ ഇന്ത്യയിലേക്കു കയറി ആ ആവശ്യത്തിനെ നശിപ്പിച്ച മഹാപുരിഷനാണ് ദേവന്. പർവ്വതപ്രദേശമായ തെക്കെ ഇന്ത്യയിൽ കിഞ്ചിത്തുണിക്കാതെ ഇടയിൽ കന്തൻ ജനിച്ചു. സ്കാൻഡം ഘരാണ്ടത്തിൽ സ്കാഡാവതാരം വന്നിച്ചിട്ടുള്ള ആ പാള തത്തിന്റെ നേരെ കീഴിലാണ് ഇംഗ്ലിഷ്വർ പാർക്ക് നാലു. ആ മുകളിൽ ആണ്ടിയായി നിന്നു. നാട്ടുകാരെ മഴവൻ കയമിപ്പിച്ചു് ഗണപതിപ്രഭാവത്തോടു ശേഖരിച്ചപ്പോൾ ഭത്തക്കു ഇന്ത്യയിലെ ജീവിക്കായ വള്ളി ആ അനലതേജസ്പിഡൈ ഉദ്ധരം ചെയ്തു. ഷഡ് രസപ്രധാനമായ ആരു മുഖങ്ങളോടു ഇന്ന സ്വഭവണ്ണന വിളിക്കാഞ്ഞുന്നു. ആ വള്ളീകാതരു ദേവസേനയും നാമനായി ദേവകംഞ്ചിത്തമായ വേദഗ്രഹി അമവാ, ഭാരതസംരക്ഷണംവീരോടു നടത്തി. അന്ന അദ്ദേഹത്തെ അനചരിച്ചു ആ പണ്ഡാരംബ ഇന്നത്തെ ഭാഷയിൽ .വള്ളിയർമാരാണ്” ഭാരതത്തിൽനിന്നു അസുരത്തെ നില്ക്കേണ്ടം മാച്ചുകളിൽന്നു സന്ധേന്ന് വിജയം നേടിട്ടും അദ്ദേഹം രാജാധികാരത്തെ കൈക്കൊണ്ടില്ല. ആ മഹാത്യാഗി അദ്ദേഹം ബുദ്ധിശ്രദ്ധനായി.

ആ ഭംഗമായ മുതലാളിത്തം സാക്ഷാൽ സാഹി
ത്യന്തിലും ഇരാ കടന്നതുടിയിരിക്കുന്നവല്ലോ. സാഹി
ത്യവ്യാപാരത്തിൽ പ്രകാശകമാരെനും പ്രസാധകനും
രെന്നും റണ്ട് കുട്ടർ പുത്തൻകുറരിൽ ഉണ്ടായിട്ടുണ്ടി
പ്പോൾ. ഇരിൽ, പ്രകാശകമാർ മുതലാളികളം പ്രസാ
ധകമാർ തൊഴിലാളികളുമാണോപാൽ! ഗമ്മരചന
യിൽ ഏതെങ്കിലുമൊരുവിധിയം പ്രവർത്തിക്കുന്നവരെല്ലാം
പ്രസാധകമാരാണും. അദ്ദേഹം കിട്ടുന്നവയെ അച്ചു
ടിച്ചുവിരു കാശുണ്ടാക്കുന്നവർ പ്രകാശകമാർ. പ്രകാ
ശകമാർക്ക് ഇതിലേക്കു പണം ചിലവിട്ടെന്തുന്നതു
പോലെ, പ്രസാധകമാർക്ക് ഇതിൽ മുണ്ണം ചെലുത്തേ
ണ്ടതുമുണ്ട്. ആ മുണ്ണത്തിൽ പണമുള്ളും കലത്തി പ്രകാ
ശകൻ പണപ്പെടുത്തപ്പീന പിടിക്കയോണും ചെയ്യുന്നതും.
ഇവരിൽ പ്രസാധകമാർക്കില്ലാത്തതായ ആ സ്വാമിത്വം
പ്രകാശകമാർക്ക് എങ്ങെന്ന ഉണ്ടായിരുന്നു അറിയു
ന്നില്ല; പണത്തേക്കാരാണ് മുണ്ണത്തിനാണും പ്രാധാന്യ
മെന്നും ഏതു പുസ്തകത്തിലും കാണാനുണ്ട്. എന്നാൽ,
അതു പുസ്തകത്തിനെ കത്താക്കുമാക്കിടയിലാവട്ട,
മുണ്ണം പണത്തിനു കീഴാണുപോം! സത്യമല്ലാത്ത
അതു എങ്ങെന്നയാണാവോ സംഭവിക്കുക! മനസ്സിനു
അയീനമായിട്ടല്ലാതെ ഇരുത്തുന്നുണ്ടോ നിലയില്ല.
ഈനാനത്തിനു വഹനമായിട്ടല്ലാതെ കമ്മത്തിനു വരും
പരിക്കുവാൻ. സൂഷ്ടുക്കാതെ, അനുചരിക്കാതെ പാല
നമ്മുണ്ടോ? ഉണ്ടാക്കിക്കാട്ടുകുന്നവൻ വിറുന്നടക്കന്ന

വന്നു കാൽച്ചേരുട്ടിലോ? ഇത്തീരീയങ്ങ പണ്ണെങ്ങ്
മീനപോഴേക്കും ഇതുയും മൊക്കും കുണ്ടും കുടുംബം കുടുംബം
മെന്ന മനസ്സുലോകത്തിൽ എവിടെയും ലൈഡു വിധി.
വിധിവിഹിതമല്ലാത്ത പാചകങ്ങളോ പ്രകാശകനാർ
ഇന്നിങ്ങ ചെയ്യുന്നതു്? എന്നാൽ, അവർ, ലോക
ത്തിന്റെ ധിക്കൃതിക്കു അർഹരാജാം, നിശ്ചയം. തുണ
തെത്തു കെട്ടുകുന്ന — തവരം പണ്ണതെത്തുക്കാണ്ടു സാക്ഷാൽ
മുണ്ണത്തു പിടിച്ചു താഴ്ത്തുനാം — ആ പ്രകാശകനാരെ
വിദ്യാഹ്രണാഭിലാഷിച്ചും സ്വന്തന്ത്രായിങ്ങ വിട്ട്
കുടം. പണ്ണമെന്ന മുള്ളുകൊണ്ടു് സാഹിത്യിൽ ഒന്നെന്ന
സർട്ടിഫിക്കറ്റും തെരുവും തുണ്ണപ്പുട്ടുത്തനവരംണവർ.
വിദ്യയെ കാശിനിത്രയെന്ന മംക്കറിൽ മുറിച്ചു തുക്കി
ക്കൊണ്ടുകുവാനായി വിദ്യാധരനാരെ ക്ഷാപ്തിചയ്യുന്ന
വരാണവർ. ആ ദീകരണാർ തേജസ്സിനെ താഴ്ത്തീ തമ
സ്ഥിനെ പോകുന്നവരംനു് എന്നാൽ, പണം നേട
വാനായാലും തുണം കൂട്ടുവാൻ നോക്കുന്ന ആ പ്രകാശക
നാഡട്ടു, ജനങ്ങൾക്കു ഏപ്പേപ്പാഴുമേററവും പ്രിയംകരൻ
തന്നെ. പ്രകാശകൻ പ്രസാധകന്നു മുവിൽ സ്വന്തം
യാകുന്നതു്, താനാജാം പ്രസാധകനെ പുലത്തുനെത്തുനു
പ്രകാശകൻ കരുതുന്നതു്, അമ്മയുടെ മുവിൽ അപ്പുന്ന
നമസ്തീകരിക്കുന്നിടം എന്നാനുമുഖങ്ങളിൽ അഞ്ചലേ ഒച്ച
കയുള്ളു? വാഗാത്മാനമകമാണലേ സാഹിതീവ്യാപം
രമല്ലാം. വാക്കും അത്മവുംപോലെ തുണവും പണവും
ഡോഗം പ്രാപിച്ചാൽ തന്ത്രപ്രകാശം ഉത്തമോത്തമ
മാണാം. പ്രകാശകൻ പ്രസാധകനെ ധനമദക്കാണ്ടു്

ലർഹിക്കുന്ന തു് ഫലാരമായ രാക്ഷസ വൃത്തിത്വം അവർ മറഞ്ഞെന്തയുടെ ധിക്കുതിയെ അർഹിക്കുന്ന വഞ്ചാണു്

എന്നാൽ — വെളിച്ചുമണ്ഡായാലും, വെളിച്ചത്തിൽ നിന്നാലും പോരം, അം വെളിച്ചമെട്ടു കാണിക്ക വാൻ ആൽ വേണെമന്നാണു് ഇന്നെത്തത അവസ്ഥ. അതുകൊണ്ടു്, ശ്രദ്ധകാരിയാശരകാരി ശ്രദ്ധപ്രകാശക നാശാണു് ഇന്ന ജനതാമദ്ദ്യൂതത്തിൽ പോകം. കൂടിയിരിക്കുന്നതു്. വിദ്യാരാധാരാഭായാലും, അവർ അംഗീക്കൈയിൽ ഉപദേശിക്കുന്നാഭായാലും പോര, അം ഉപദേശങ്ങളെ വിലപ്പുണ്ടമാക്കിക്കൊടുത്താലേ, ജനങ്ങൾ കുണ്ഠപ്പാരി സ്വന്താഷ്ടമാക്കുകയുള്ള. ലോകമെന്തും അംഗീകൈയാണിരിക്കുന്നതു്, ഈ അവസ്ഥാന്തരത്തിൽ ബിലാപമോ അപലാപമോ രണ്ടു് വെറ്റെതയംണു്. ലോകം ഒപ്പി അംഗീകൈയാക്കുന്നതു് അതിനെന്നാൽ വിശ്വാസമാവണമേഘം ജീവിതം.

* * * *

ഓംക്രണി, ഈ തറവാട്ടിന്റെ ഫലാരംവസ്ഥ, ആക്കാനും അമ്മായിയമ്പ്പുായി അധികാരം. കാരണ വർ വെറ. ജീവിപ്പവാ! തറവാട്ടിലേ ധനമെല്ലാം കുരണവും തന്നിശ്ചംപോലെ ഭജിക്കൊണ്ടു! ഏതിൽ എത്തോ വാക്കുപോലും വീഴ്ക്കാൻ മിണ്ടിപ്പുാക്കുതെന്ന പേടിപ്പിക്കുന്നു. സപ്പന്തം തറവാട്ടാണെന്നോ, സപ്പന്തം ധനമാണെന്നോ വിചാരിക്കവാൻ പോലും ഭയമില്ലാ

തു ക്കുറ നീചവും തന്മാർ അമ്മാരുടെ മുദയേ ആരാധി
ചുനിനു ചീല ചീലും ജോലിക്കു രാക്കലൊക്കേട്ടിട്ടിട്ടുണ്ട്.
അതിന്റെ കിട്ടു ആ തൃലിക്കാണ്ടുതന്നേ അവർ
മദ്ദനാരാധിക്കഴിവാനുംപാൻ! ആവരൊക്കെ അമ്മായി
യഹം പേടിച്ചു കാരണവക്കുവേണ്ടിയെന്നപോലെ,
കട്ടംബരസവന്തതിന്റെ താഴെ പടിയിൽ ഇരുന്നീനി
കൂടുവരാണോ. തന്റെ അനീക്കവും ശ്രദ്ധിക്കവു
മായ ധനമെല്ലാം കയറരീ മാറകയാണോ അവരുടെ
ജോലി. തന്റെ തന്ത്രക്ഷേപിച്ചിയവാൻ അമ്മായി
യഹം ഇവരായാണോ ആരിംബാരാക്കാഡിസിരീക്കുന്നതു,
തൃലിക്കാഡിനുവേണ്ടി ആ ചെച്ചാവിക്കക്കർമ്മം ഇവ
രിതാ, തൃസ്തിരു അന്തിമിച്ചുവാങ്ങാം സ്വന്തം സ
ഭാരാദീസംഗ്രഹാദരമാർ ചെലവിനു കിട്ടാതെ പട്ടി
സാംകാണ്ട വയരതിരുന്നേബാൾ, ഇവർ അമ്മായി
യഹം യേക്കരിച്ചു മറര വീട്ടുകളിലേ പടിക്കൽച്ചനു
കീത്തനം പാടി നടക്കുന്നുണ്ടോ മറര വീട്ടുകു
രല്ലോ സദ്യയോ വിതന്നമാണീ ആദ്ദേഹവും ആധി
ബഹവായി ആസ്ത്രാദിക്കവേ, ഇംഗ്രേഷ്യവീട്ടിൽആതി
ക്കുണ്ടായ ദീനാരവമാറും! അനന്തരവന്മാരെ നീറ്റി
തിക്കളായി ഉശ്ലവാൻ വീട്ട് അവരുടെ പാണക്കാണ്ട്
അമ്മാരുടെയുമ്പെയേ റാമയിരാക്കകയാണോ ഇവിടെ
കാരണം ചെറുന്നതു ആ പാപകർമ്മത്തെ ഉറക്ക
വീഴിച്ചു പുക്കളും അ വീട്ടിൽനിന്നു തന്നെ ചീല
രെ അമ്മായി മാത്രം തൃലിക്കെടുത്തു നിത്തിയീരീക്കുന്നു.

ഞു ത്രിലിക്കാനാരയാബാത്രു ആ വീട്ടുകാരേവരും ഒരു ദുർഘ്ഗിയായി മാറിക്കണ്ടതു്. അങ്ങനെ ചെയ്യാത്തവരു കാരണാവരുടെ ശത്രുക്ക്ലൈന് നിലയിൽ തണ്ടിച്ചുകൊ തുംബാൻ ആ ത്രിലിക്കാക്കുതുന്ന അധികാരിക്കാം. ഏകാദശത്തി ഫുണ്ട്. കാരണാവരുടെ ഈ ഭംഗിസ്ഥാനതക്കരിച്ചു അവി ഒട്ടയറ്റു. മിഡിപ്പുടാ. അഡായിയുമായ വീടുത്തി, തറവാട്ടുഭരണം തറവാട്ടുലേശനാനു പ്രീടിക്കണാമന്ന താവഴ്ച അവിടെ ആരും വിചാരിക്കുപോലും അ തതു് ഇന്ത്യീന ഈ തറവാട്ട് എത്ര കാലമായി ഈ ദാതാൾബന്ധമന്ത്രിയിൽ ഉടരും! രക്ഷിക്കണം എന്നു ആ വീട്ടുകാക്ക പുറത്തുകുറഞ്ഞു പറയാവന്നു. വാരു തബദ്ദിം പട്ടിണിയാൽ തള്ളുന്നുവോരും അവരിൽ ചീലർ വാവി കരയുമാണാവുന്നണ്ട്. ആ രോദനം മറ്റ് വീട്ടുകാരാരാനം കേട്ടു് അതു് എന്നതനു ചോദിക്കുന്നു യാൽ, അതു ചീല വികൃതിചെടുക്കുന്നാൽ ദിനാഴ്വി തത്മാജാനനു അമ്മായിയുമുഖഭേദം അവിടെത്തെ ത്രിലിക്കാരംയി നില്ക്കുന്ന ആ വീട്ടുകാർത്തനു പറയട സെവാന്നമുണ്ട്. ഭാരിപ്പുവും അവരതിയും സ്ഥാപിക്കാവ തല്ലാതാരും വീട്ടിനുള്ളിൽ അനപാസ്ത്രം പെടുകു യാൽ. — അതു അടിച്ചുമത്തുന്നതിനു കഴിവില്ലെന്നു കണ്ട് അപ്പുരും താഴീഖിഭാഗത്തിനേരു പുറപ്പുടായി. കാരണാവർ ഈ ത്രിലിക്കാരുടെ ഉഖ്യതാം വഴിക്ക തറവാട്ടുലേശ പെലവിനു കൊടുക്കുന്നതെല്ലാം എത്ര ഭാട്ട് ചീല താഴും അപ്പുടി വിഴുങ്ങുകയാണെന്നു പറഞ്ഞു ആ എഷ്ടാഡിയാൽ താഴും അപ്പുടിക്കുള്ള ലീനാപ്പുടി

കുന്ന. അങ്ങിനെ അന്തഃഗ്രാഹി വളരും, ഈ കലഹ തതിനു ഉപശാന്തി കാണാവാൻ ആ താവഴിക്കേൾത്തു എ വിടുന്ന, അവത്തമിലായി പിന്നെ ലഹളവയ്ക്കും ഇ കശപീശക്കിടക്കി തരവാട്ടുഭരണം തരവാട്ടിനെ തന്നെ ഏതും ഏല്പിക്കേണ്ട അമ്മായിയു ചെക്കലഭ്രത്തുന്നു. താല്ലൂസിലഹളക്കു ഉണ്ടാക്കുന്നവക്ക് പ്രാം അമ്മായിയു തന്റെ തുലിപ്പറിഷയിൽ സ്ഥാനം കൊടുക്കുന്നണ്ട് ആ തുലിക്കാൻകും സപ്രജനദ്രാഹം തന്നെയാണ് തൊഴിൽ. പരസ്യരം ഒരു ഇന്നക്കുമീല്ലോ തെ എഴുപ്പും മതിലും കലഹിച്ചാകാണ്ടു കഴിയുന്ന ഈ തുട്ടുവര തോൻ എത്ര കുഞ്ഞപ്പുട്ടുകൊണ്ടാണ് എല്ലത്തുനും കാരണവർ മാത്രം ഒക്കെവയ്ക്കും ഗവാറി മരി വീടുകാംക്കണ്ടോ ഏതിരെയിതെല്ലും! ശരീരം ദൈനന്ദിന രബ്ബിച്ചുകാണിരിക്കുവാൻ കുറ അധികമുതൽ നൂറ് ആ വീടുകൾതന്നെ ഉണ്ടതാനും. കാഴ്രാ താല്ലൂസി യിലേയും മുതിന്നവരിൽനിന്നു ചിലവര അമ്മായിയു മേസുമാരാക്കീടുണ്ട്, തരവാട്ടുഭരണത്തിൽ തരവാട്ടു കാർതനു എപ്പുട്ടിരിക്കുന്നതും ആ കക്കാണിക്കൈ കാണിച്ചുകൊണ്ടാണ് അമ്മായിയു ഉള്ളിലും എറമെ യും ധരിപ്പിക്കുന്നതും. തുലിക്കാനുടെ കുറക്കമ്പ്രാംകണക്കു മുമ്പാ പഴിചുമന്ന നിഛുക, ഈ മേസുമാർ ചെയ്തു കൊള്ളുകേണ്ട വന്നപ്പോറി അമ്മായിയു മുള്ളു അതിലും ആശ്രാസമായി.

ഒരുമിട്ടിയാൽ ചേരയും കടക്കുമ്പോൾ ഈ ത്രിലി കാവരമ്പിട്ടാതെ തറവാട്ടിന് പിന്നുമില്ലെങ്കിലും അംഗ സ്വഭാവം വളരും? വയറു പാടപ്പുറിന്മുപോലും അവക്കില്ല മല്ലോ ഗതി. മറ്റു വീട്ടുകളിൽ തന്നെള്ളപ്പുബലയുള്ള വരും സ്വന്തം വീട്ടിൽത്തന്നെ അമ്മാമൻറെ മക്കളിൽ സ്വന്തന്മാധികാരപ്രഭാവത്തോടെ തലയുത്തി എന്ന കണ്ണതു കണ്ടുകൊണ്ട് അവർ ഈ ഇരുട്ടുകളിൽ എത്ര നാളിക്കുംനേരം തള്ളുന്നകിടക്കം? അവസ്ഥയുള്ള ശ്രോകം മുത്തു മുത്തു ചെവരാഗ്യമായി മാറി. തറവാട്ടുംരേണും തറവാട്ടിനാതനെ കിട്ടുമ്പോമന്നവർ തുടക്കത്താടെ നീല വിളിക്കുകയെന്നായി. മിഞ്ഞതെന്നു് ത്രിലിക്കാർ വടിപ്പോക്കുന്നു. കുടലാകെ വരണ്ടുകഴിഞ്ഞാൽ പിന്നുമുണ്ടാവോ പേടി! ആ ദീനമാർ നീലവിളി നിത്രുന്നില്ല. ഒക്കിലും ഇതു എല്ലാവരും. ഏന്നു് സംരംഭത്തോടെ ആ അശത്രികൾ മുറരത്തിന്തോണി നില്ക്കുന്നു. അവരെ അമ്മായിയുമുള്ളെടു ത്രിലിക്കാരായ ആ വീട്ടുകാർത്തനെ അക്കുത്തുക്കു തള്ളി അടിച്ച തകർക്കുന്നതു്, അഹോ, എത്ര പെഖാചാക്കപോ! മാറിനിന്തനിനു ത്രിലിവാനു സ്വന്തന്മാദൈ തല്ലുകയെന്നോ! സ്വന്തം കുട്ടം ബാംഗ്രാഡളിൽനിന്നും ചോരയുറരിയെടുത്തു അതിനെ വെറും കാശരക്കിമാറുകയെന്നോ! അമ്മായിയുമുള്ള ചിരിപ്പുക്കവാൻവേണ്ടി സ്വന്തം കാമൽപ്പെടുത്തുന്മുള്ളതുല്ലിക്കുയുമുള്ളെന്നോ! ഈ ത്രിലിക്കാർ മനഷ്യത്തോല്പാതാതിനെ, പട്ടികളോ, പിശാച്ചങ്ങളോ! സ്വന്തം തറവാട്ടിലെ ധനമെല്ലാം വാരിക്കോരിക്കുന്നതി

അമ്മായീയക്കയും ഉക്കളും തട്ടിച്ചുകൊഴുത്തു വാഴുവുംപാർപ്പി
ഈ മരക്കൾ മെലിഞ്ഞുതള്ളൻ നില്ക്കുന്നും കീടക്കാത്ത
റോ അവക്കളുള്ള കാരം? അതു കരാരമാണോനു അതു മര
മക്കളിൽ പിലർത്തേണ വിധിക്കക്കേപാലും! ഈ ദ്രവ
സ്ഥയിൽനിന്ന ഏന്നാണും ഈ തരവാട്ടിനാളുള്ള മോ
ചനം? അതു ഏന്നായാലും, ഇതാ, മുറരത്തിനാണി നില്ക്കു
നവർ രണ്ടിലെന്നാണവാതെ അക്കത്തു കേരകയീബ്ലൂന
പ്രിഡ്യൂതരാണും. അവർ പ്രായേപവേഗത്തിലാണും ഈ
ദേശിയിംഗീകരിക്കുന്നതും. അതു തപസ്പിക്കളെ ഒരു കഷ്ടം! നിങ്ക്
യം തല്ലിതല്ലും അവരുടെ ഭാഗാക്കളിൽ പിലർത്തുന്നു
തന്റെ പാപം വലിച്ചു തലക്കിട്ടുന്നു! ഇതുയും നീചവും
പുണ്ണംസവുമായ കമ്മം ലോകത്തിൽ ഏവിടെയെങ്കിലും
എപ്പോഴും ഉണ്ടായിട്ടുണ്ടോ? അമ്മായീയക്കയുള്ള
വേണ്ടി സപജനത്രാഹം ചൊല്ലുവള്ളു അനന്തരവു
നാർ കരെയാക്കേ ഏവിടെയുമെപ്പോലുമുണ്ടാവം.
ഏന്നാൽ ഇക്കാണുന്ന തരവാട്ടിലെന്നപോലെ ‘എന്നീറ
വീട് ഏനിക്ക്’ എന്ന സംഭിഷ്യം ചൊല്ലുന്നവരേയും
ഇരുട്ടുകളിൽ അടങ്കിക്കൊണ്ടു വയ്ക്കാതെ പുറത്തു
വരുന്നവരേയും അടിജച്ചാടിച്ചു വീഴ്ത്തുവാൻ അതു വീച്ചു
കാരിൽത്തനു വട്ടിയോന്നാണി നില്ക്കുന്ന പാപികളും
ക്രിലിക്കാർ മരരഞ്ഞമീലി.

താൻ മാറിക്കൊടുത്താൻ ഈ താണ്ണഴിക്കലുഹം
കൊണ്ടും തരവാടും നശിക്കമല്ലോ ഏന്ന അമ്മായീ
അമു ‘മുതലക്കണ്ണീരോട്’യാണും പുരഃമയ്യും നിന്ന

കൊച്ചക്കന്തു°. ഇം അമ്മായിഅമ്മയും ഇം താല്ലുഴി ദ്വിരിവും ഇവിടെ ഉള്ള കാലത്രേതാളിം കലഹത്തിനു ഭണ്ടാ ശമനം? താല്ലുഴികളാക്കി വീണ്ടും വീണ്ടും പിരിക്കന്തു° അമ്മായിയു അവജ്ഞ കുറ ചോട്ടും ചോട്ടിയും എറിഞ്ഞുകൊച്ചക്കന്തു അമ്മായിഅമ്മ; അതിഃല കൂട്ടതൽക്കരവുകൾക്കാക്കീടു കാണാം താല്ലുഴികളെ വഴക്കിലാക്കന്തു°അമ്മായിഅമ്മ! ആ വഴക്കി നെന്നും നേരിയും മുച്ചിക്കന്തു° അമ്മായിയു ഇം വഴക്കിലാത്താവിടെ മരറഞ്ഞുനിലകണ്ടിട്ടില്ലോ തത അമ്മായിയു! ആ അമ്മായിഅമ്മയാണു° ഇം കല റംകണ്ട ചീക്കണ്ണിമുകരിയായി മുക്കിൽ വിരക്കു വെക്കുന്തു! വീടുകാഞ്ഞും വീടുകാരനേതരനെ ഏല്പിക്കുവാൻ അമ്മായിഅമ്മയും° സുന്താഹിമയുള്ളുപോതു! എന്നേ നെ ഏല്പിക്കാമനോ! മേസ്തുമാരകെ ഘുണ്ണം കുറെത്തിവല്പിപ്പിച്ചിട്ടുണ്ടോ° അപ്പോൾ മേസ്തുമുദ്രയേറ്റാഗത്തിനു താല്ലുഴികൾ തമ്മിൽ കടപാടികൾ കൗതുടി മുക്കുക്കാം. അതും നല്പുതന്നു അനുഭവിക്കുമ്പോൾ ഉള്ളിൽ കളി. താല്ലുഴികൾക്കെ ചെലവിനു തിരിച്ചുകൊട്ടതെത കാമെനുത്തുടിയും അമ്മായിഅമ്മ സമ്മതിക്കുന്നുണ്ടോ. എന്നാൽ കാരണവരകെ അധികം ഘുണ്ണാഴം അനീ യഞ്ഞിത്തൊഴുതുവെന്ന നിൽക്കുന്നമാറു. തന്നെ ചരിത്രിൽ കുറ താല്ലുഴികളെ പാവകളിപ്പിക്കുവാനാണോ° അമ്മായിഅമ്മയുടെ ഘറപ്പാടും° ഇം തവാട്ടിലെ കടലു പിഴിഞ്ഞുകൊണ്ടും തന്നെ വീടും ലൈ പൂച്ചടികളെ നന്നാജുവാൻ എല്ലാ താല്ലുഴികൾക്കും അമ്മായി അമ്മ പൂർണ്ണം പാതയും° കൊച്ചക്കയായിപ്പാരു!

ഇതിൽ ഉപാക്ഷാളിന ആ ക്രുയ്യം ശരിയായി ഗഹിച്ചിട്ടും അവാട്ടിൽ കരം അനന്തരവന്നാണെന്നും സപ്പതം പണം വാരിക്കൊട്ടത്തു അടിമത്രപോലെ വാങ്ങിക്കുന്ന മുർബവന്നാരല്ല അവർ. ഈ ചരിയിലേയ്ക്ക് അവർ തലയിട്ടുകൊട്ടുകവാൻ അവർ തെന്ത്രാദ്ധി. കലവറത്താക്കാൽ ഇങ്ങ് തങ്കു എന്ന കൈ നീട്ടിക്കൊണ്ട് അവർ അമ്മായിശമ്മായെ എത്തിട്ടിട്ടുണ്ട്. വിശദ്ദേശാടക കരഞ്ഞുകൊണ്ടാണ് അവർ ചെല്ലുന്നതും, അതിനു അമ്മായിശമ്മായുടെ “ബുക്കാളിൽ” യാണ് ആക്കമെത്തും മിശ്രിപ്പുകരുതും എന്നും. ഉടൻ ആ ത്രിലാക്കാർ — ആ വീട്ടിലെ ചിലർന്നുണ്ടും, അമ്മായിശമ്മായുടെ എച്ചിലിനവേണ്ടി ഭാഡയരമാരായി സപ്പതം കൊടുന്നിയന്നാരെ തല്പിത്തുണ്ട്. വീട്ടിന്നും കുടുംബവിവരങ്ങൾ തച്ചസ്ഥിരേഖക്കുട്ടവരെ ആ വീട്ടിലെ ചിലർത്തനെ ചവിട്ടിത്തെയ്ക്കുന്നുണ്ട്. വീട്ടിനുണ്ടായിരിക്കുന്ന അവഗത്തെയും അവമതിയും നീക്കുവാൻ തൃശ്ശൂലപുജ്യം കുമ്ഭാധിയറാരെ അവക്കുടെ സദ്വാരം ദരിംബതാനു പിടിച്ചുകൊട്ടുണ്ട്. ഇന്തിരന്നുണ്ടോ രാക്ഷസകർമ്മം എന്താണും? ഉണ്ടായാലുമുള്ള ചേരവം പൊരുക്കുമോ?

അമരവിംഗ്സാ പരമോധ്യമംഗലം

സഖ്യ മുന്ദമെള്ളം, സഖ്യ പക്ഷികളിം, സഖ്യ വുക്കി
പത്രാദികർപ്പാലും ഇന്ന ഈ മനഷ്യരെ അഹർഷ
ത്രതാട ശപിച്ചുകാണ്ടാണ് നില്ലുന്നതും. പക്ഷികളാ
ഡികർപ്പം, വുക്കിലതാദികർപ്പം ചിത്തവും സ്വഭാവിയും
അഹർകാരവും മനഷ്യന്നുള്ളിട്ടുപാലൈയില്ലെന്നും മന
ഷ്യൻ പായനാണ്ടകുല്യം, അറിയും ആത്മാവും, മനസ്സും
ഉജാഞ്ചനം — സവിഥിവവികാരമെള്ളാണെന്നും മനഷ്യൻ
സംമതിക്കുന്നാണ്ടകുല്യിൽ, മനഷ്യനിൽനിന്നും അവയ്ക്കു
ഒഴുണ്ണുണ്ടിവരുന്ന പീഡകൾ പ്രതികുലിയാശ്രൂതന്നുണ്ടാ
ണെന്നും വല്ല മനഷ്യനും ശാസ്ത്രമിത്രമായി വ്യവഹരി
ക്കുവാനുണ്ടാണും? ക്രിയയെതിനും പ്രതികുലിയയുണ്ടാ
ണുതും ശാസ്ത്രനാമത്താണും. വുക്കിലതാദികർപ്പക്കാം.
പക്ഷികളാദികർപ്പക്കാം വികാരമുണ്ടകുല്യിൽ, ആ ക്രി
യയ്ക്കുല്യം ലോകത്തിൽ നിശ്ചയമായും പ്രതികുലിയ യുഥണ്ടും.
എന്നിരിംഗക്കും — അമേരാ, ഈ സഖ്യാഞ്ചനാം മനഷ്യനും
ഈ സച്ചാധിപതിയായ മനഷ്യനും ഇതിന്തിരിംഗകുല്യം.
കാത്തു കാണാണെന്നും ഈ ജീവജാലങ്ങളെയല്ലോം ഇതു
ക്കാക്കാൻ ഹിംഗസിക്കുന്നതും!

ജീവജാലങ്ങളിൽ മനഷ്യവർദ്ധി. തന്നെയാണും
പ്രാബല്യം നേടി വിജയരാജ്യമായതെന്നു, ഏറ്റവും മാത്ര

മനഷ്യനാകയാൽ, ശരഭിമാനിൽ അബദ്ധതാനാണ്. എന്നാൽ; ഈ ഉന്നക്കവ്യപ്പത്തെ റഹിംസയ്യും ബലിച്ചകാട്ടക്കവാനാണ്. മനഷ്യൻ മുതിരുന്നതെങ്കിൽ അബനിൽ പ്രവർണ്ണിക്കുന്നതും സംശയം അബന്താ, ശരാശരിരത്താ— ഒദവമോ, ഏച്ചത്താനോ എന്നും കാള്ളതനോക്കവിന്. പ്രപഞ്ചം മൃഖവൻ ഈശ്വരപ്രാർഥനയും ലാഡിലയാബന്നനും, സമൃദ്ധതന്മാരും ആ ഇശ്വരപ്രാർഥനയും സ്വജ്ഞിക്കാബന്നനും മനഷ്യൻ ഗംഭീരജാഹി ഉണ്ടോഹിക്കുന്നു. സർവ്വജനങ്ങൾ, സർവ്വവ്യാപിയും സ്വംഗതനമായ ഈശ്വരപ്രാർഥന മനഷ്യൻ ഈ കല്പിലും പ്രസ്തിവുമല്ലോ കാണാനുവെന്നു് ദവഘുഞ്ചകാണ്ടു്, പറ പിഡം കൊല്ലായിലുമല്ലോ ആരാധിക്കുന്നതുംപാല നടക്കുന്നു. എന്നാൽ, അവൻ അതേ കാലത്തു് ഉമ്മി ലാട്ടി തീരിക്കുന്നതോ? പല തരതിൽ പലപല റഹിംസകരി!

റഹിംസത്തിന്താത പ്രപഞ്ചത്തിൽ യാാതാനിനും വർത്തിക്കവാൻ നാശ്വരമാണ്ടുനുള്ള ശാസ്ത്രവിധി നുംകൊ ശ്രദ്ധം നിരാകാരമാണ്. റഹിംസിപ്പും നരനിലുമല്ലോ നാം കാണാനു അംഗിം സത്താ നു. റഹിംസമുള്ളടക്കാതു് റഹിംസ യണ്ടു് അനുജായുള്ളതു് റഹിംസതിരിക്കാൻ അംഗൈ ജീ വിതമല്ല. അതുകൊണ്ടു അംഗിംസമയനും നിരത്തിലും കായിട്ടു് നമ്മക്ക കയതാമോ? പലാരകമുഖ്യാശം റഹിംസ യെന്ന നമ്മുടെ ഒന്നസ്തതനു നഃമംഡ പരിയന്നണ്ടു്. റഹിംസ ഷ്ടൈരമാണു് നമ്മുടെ സ്വഭവമനു് ആ നാനാ നു മേഖലയം കാണാനുള്ളണ്ടു്. ഇന്ത്യൻ ലോകത്തിനു

അംഗിംഗയും വണ്ണമെന്നായി. അപ്പോൾ റീംസയിൽ
തുടർച്ചയല അവരിംഗയുമില്ലതെനെ, നിതായം. മുഖം
അംഗമിനുമാണല്ലോ ലോകം. കേവലം മുഖമായിട്ടോ,
കേവലം ദോഷമായിട്ടോ ലോകത്തിൽ യാതൊന്നമില്ല.
എതൊരു മുഖത്തിലും എതൊരു ദോഷത്തിലും തദ്ധാ
പരിത്വാഹി വേററയാനണ്ടു് അപ്രകാരം റീംസ
യുള്ളപ്പോൾ അവരിംഗയും ഉള്ളതുനാന. അവരിംഗയെ
മുഖത്തിലും റീംസയെ ദോഷത്തിലും ഒന്നില്ലെന്ന് അട
ക്കീട്ടുണ്ടു് എന്നാൽ, ആ അമീംസ ഈ ഉൽക്കുല്ലു
ജീവിയായ മനഷ്യനിലോ ശ്രൂമാരേ എത്തു ?

ഇക്കണ്ണായതോക്കെയും ദേവതാഃന്തരതാഭാ
ന പറയുന്ന മനഷ്യൻ എന്തിനാണു് ഈ ഇരക്കളും
കളിച്ചിതനാക്കാണ്ടു്, “ക്കൈയും എന്തും; എല്ലാം
എനിക്കും” എന്ന ജപിക്കുന്നതു് ജീവിക്കുവാൻ മോ
ണ്ടുനിടത്തോളം അവൻ ഹാിച്ചു കാഞ്ഞിട്ടു്. അതു
തന്താളം റീംസ ലോകബന്ധാദ്ധന്തിനു് അപേക്ഷി
തമാണു്” തന്ത്രാ ശരീരത്തെ രക്ഷിക്കുവാൻ ദേശങ്ങ
നാിടത്തോളം എത്തു ജീവിപ്പാം ധരിംബാം. അതിന
പുറം കടന്നാൽ, അതാണു് റീംസ. അഞ്ചിതന്നും തുട്ടി
മരിംഗയും മനഷ്യനിപ്പോൾ ചാഞ്ചാട്ടനുതു് !
കാഡാന്താഗരംതനു് മനഷ്യൻതനെ വിഷിക്കുന്ന
ആ ദാഡിവത്തെന്നാപോൽ മനഷ്യൻ വശവിക്കുന്നതു്
നൊവം വിധിച്ചിട്ടുള്ളതാില്ലയികും മനഷ്യൻ അചന്നാം
ക്കയഞ്ഞു. അവനു ജീവിക്കുവാൻമാത്രം കീടിയാൽ
പോറും; അതുണ്ടുമുള്ള റീംസക്കാണ്ടു് അവനു സുഖമുണ്ട്

കൂപ്പ്. പക്ഷിന്താവിക്കളാക്കണം വിശ്വേഷി
ക്കാൻ അനുമതി നൽകാതോക്കായി. അവരെ
കാഡി കാജണ്ണാദി വിശ്വേഷിയുള്ളഭാഗത്ത് വിശ്വനിലമാണ്
മഹാശ്യൂർ ഹിസ്സുതണ്ടാഞ്ചും കവിതയുടെകാഖാഡാ
ഹിസാരതനായി മറക്കേന്നതു! അവനു കുക്കിയിൽ
മാത്രമല്ല മനസ്സില്ലവണ്ടും വിശ്വേഷി⁹ ആ മനസ്സിന്റെ
അംഗങ്ങളായ കാരണം ഉള്ളിയത്തില്ല. വേരുംവേരും വാ
രുച്ചു പിന്നെയുള്ളണ്ടും. ഈ വിശ്വേഷികൾക്കാക്കണം
വേണം അവനു ഹിസ. കുഞ്ഞിന്റെ — കത്തിനു
വേണ്ടി — നാവിന്റെവേണ്ടി — മുക്കിന്റെവേണ്ടി എന്തീ
നൊല്ലാംവേണ്ടി അവൻ എത്രയെത്തു റാംസിക്കുന്നു;
എന്നിട്ട് അവൻ നന്നാപാട്ടുകയുണ്ടോ, “ശരാരാം നാപര
ഒന്നുമില്ല,” എന്നും. ധന്മാനത്തെ അവൻ പിച്ചു ദാണ്ടാ
നു വിച്ചിട്ട് കാലം കൂറാണുണ്ടി. അരാരാംസായ അവൻ
ഹാംസില്ല മുട്ടുവയാണും അലകരിച്ചുവച്ചിട്ടണ്ട്.
അപഹരണത്തിനു അവൻ ഉച്ചയാഡിക്കുന്ന ചുവരും!

ഹാംസിച്ചു ഹാംസിച്ചു മന്ത്രജനനതായി നിബന്ധിപ്പിക്കുന്ന
വിശ്വനു കൊണ്ടുന്നതു ദിക്കുന്നു; എന്നും
ശോകിയാലും പിശ്വേഷി; പിശ്വേഷി പിശ്വേഷി. എന്നു മറവാ
ളി ലോകം മഴുവൻ മുഴക്കുമാറായി. അതിനുള്ളൂ പരി
ഹാരതത്തിനായി മഹാശ്യൂർ പിന്നെയും ചെയ്യുന്ന
ഹിസ. അവനാണുപാൽ ചീതവും സ്വഭാവിച്ചുമുള്ള
വൻ. താൻ ഹാരാംകൊണ്ടുവല്ലിപ്പിച്ചുവിട്ട് അഹം
കാരം തനിക്കുള്ള ചീതക്കത്തയും സ്വഭാവിച്ചുമുള്ള രിാനാ

ക്ഷേമത്തു അവൻ ശാരീരിക്കില്ല. അവനു ശാത്രിവേ
ണംപാൽ! അവൻ ചെയ്യുന്ന ഹിന്ദുസ്ഥാനരൈല്ലോ
പ്രാഥിനിയ അന്വേച്ച തീർട്ടിക്സ്റ്റാതെ, അവനുബാബി
നെ കഴിയും അടക്കുവാൻ?

II

കഴുകന നമ്മക്കാവക വലിയ അപ്പാണ്. പക്ഷിരാജനെന്നു് ചിലപ്പോൾ അവനെ നമ്മക വിളി
ക്കൊണ്ടിവരുന്നണഞ്ചില്ലോ, ആ സ്ഥാനത്തു നാം വാസ്തു
വമായി നിശ്ചയിച്ചിരിക്കുന്നതു ഗദയനെന്നാണ് ഗ
ദയന്നു ആ എല്ലുംകാരിരിക്കാം നമ്മു കബളിപ്പി
ച്ചിരിക്കുന്നതുനു തുടങ്ങി. മുഖംഗദയനുംടെ ഉൽ
ക്കൊപ്പക്കംഞ്ചെള്ളക്കരിച്ചു് അങ്ങിനെന്നെങ്കാൽ വിവാദം
നോൻ ഇവിടെ എടുത്തുവാട്ടുനില്ല. ഗദയനുള്ള ആ
പക്ഷിരാജത്രം നാം ചണ്ടപണ്ഡ കഴുകനും സമ്മതിച്ചു
കൊടുത്തിട്ടണെന്നതു നിശ്ചയം. എന്നിട്ടും ആ പറവ
പ്പുതാളിന ഇതു ബീഭ്യുന്നാക്കി നിരകരിക്കു
തെരുക്കാക്കാണോ? ജടായവിനെക്കരിച്ചു രാമായണ
മഹാകാവ്യത്തിൽപ്പറയുംഗമമാംവണ്ണം വളരെനെരുക്കു
പാടിയിരുന്നിട്ടും, നമ്മളിൽ പലതും അതു എററ ചോ
ലുനാണ്ടായിരുന്നിട്ടും കഴുകനു കാണാനോപാദാക്കം നമു
ക്കിരു അറപ്പു എന്തുംകാണാണോ? അവൻ ശവളക്കായ
ഇക്കാണ്ടാണോ? എത്ര കൂദാശാ, എത്ര പക്ഷികൾ,
എത്ര മന്ത്രം ശവളക്കകളായിണ്ടോ. അവരെനെരു
നും നമ്മുടെ അറപ്പുംണില്ല. നമ്മുടെ വീട്ടിക്കാരൻ ശ്രദ്ധ

കൻ ശവംതീനിയല്ലോ ! അവനെ ചിലഃപ്പാർഡ കഴിക്കുന്ന തുട്ടതിലും കാണാറില്ലോ ! അതുകൊണ്ട് രവിക്കാകയിലല്ല കഴിക്കുന്ന നാം ഏവരക്കുന്നതു്. അവൻ ആക്ഷം സൗരത്യപന്നല്ലാത്തതുകൊണ്ടാരും ഇക്ക്രമോ ? നിന്നുടെ കാകനേഷ്യാർ ഘുത്തേരാ സൗംഖ്യത്തുകേടുവാണോ വോ കഴിക്കുന്നതു് ! അമ്മവ, എന്നതാൽ സൗംഖ്യത്തു് കണ്ണിട്ടാണോവോ കാകുന്ന നാം ഇതുകൈരാക്കുന്നതു് ? അങ്ങിനെ നമ്മക്കുചുരുവാക്കിൽ, വലിയ അഴചക്കാശമില്ലെന്നവു് കഴിക്കുന്ന മുക്കുള്ളംമാ ? അതുകൊണ്ട് ചന്തം ചോറാണുയരലല്ലോ കഴിക്കുന്ന നാം അവഗണിക്കുന്നതു് കഴിക്കുന്ന കാണക്കടിയാനാണോ കൂടുക്കണ്ട്. കുടുക്കുന്ന നാം ഏവരക്കുന്നതു് അവന്റെ ശീലദോഷംകൊണ്ടുതന്നെ. വിശ്രേഷിച്ചു, നമ്മക്കു അവനുകൊണ്ടു വേറു കുറ്റുമാനമില്ലതാണോ. രോ ണ്ടുനാ കാഞ്ഞം നാം ഒന്നും കൊടുക്കാതെന്നു അവൻ ചെയ്യുന്നമില്ലോ. അതുകൊണ്ടു് അവനു നാം അവന്റെ പാട്ടിൽത്തന്നെ വീടിരിക്കുകയാണോ ? അതിപ്രധികമാണോ നാം കഴിക്കുന്ന അകററിയിരിക്കുന്നതു് നമ്മയാരയും അവൻ ഉപദ്രവിക്കാറില്ല. നമ്മുളെ നടക്കു വേണ്ടാണായാൽ മാത്രമല്ലാത്ത നമ്മുടെതാനും അവൻ വന്ന ടാറുകയില്ല. മുഴുവും കാക്കാക്കാനും മുല്ലു മുല്ലും നാം നാം പാലും അവൻ നമ്മുടെ ടെരയിക്കാറില്ല. എന്നിട്ടും അവശ്യനാടുന്നാണോ ? നമ്മൾക്കു വെരുപ്പു് ? എത്ര വലിയ നിത്യജീവിയാണോ അവനിൽ നാം കാണുന്നതു് ? സീംബദ്ധവിക്കുവേണ്ടി അവന്റെ ഘുഞ്ഞി

കന്റെ ജീവൻ കളിത്തെ തീനു നമ്മകളുടെ പ്രതിജ്ഞയെന്നോ ഇതു്? നാട്ടിലെങ്ങും അവനു സ്ഥാനമില്ലപോതും വേണ്ടാ; താന്റെ കാട്ടിൽ മലമേരു തന്നെ കഴിത്തെക്കാ മെന്നു് അവൻ വിന്ദയത്തോടെ മാറിയിരിക്കുന്നു. പിന്നെയും അവനു നാം വെറുക്കുന്നു. എന്നൊരു ഭൂമി രാപാധാനു് ഇതിനുവൻ നമ്മോടു ചെയ്തിരിക്കുന്നതു്?

നിശ്ചിയമായ യാത്രാനും നാം നശിപ്പിക്കാതെ വെക്കുവെതനു കഴുകൻ നമ്മുടെസിക്കുന്നഭാഗം. ചെച്ച തന്മരിപ്പാതായ ഏതിരായും ഉടനെ നശിപ്പിക്കാതെ യിങ്ങനാൽ അവൻ നമ്മുടെ മുമ്പിൽ ഏതു്. യാത്രാ തു ശ്രസ്യമില്ലാതെ, യാത്രായും രക്ഷയുമില്ലാതെ, നേരു ഡാണു് അവന്റെ വരവു് ഭോക്തവിനു വേണ്ടാതെ തായു് ആ നിശ്ചിയപദാർത്ഥത്തെ തന്റെ ജംരാശി കൊണ്ടു് അവൻ ഒഹിപ്പിക്കുകയും ചെയ്യു്. ഇതിനോ അവനേന്തു നമ്മക്കിട്ടു പഴി? പത്തതു കണ്ണാൽ അതു അവനുള്ളൂന്നാണു് അതു അവൻ അധികാരത്തോടെ ഏതുകിം. അതുകാണവേണ്ടു മനഷ്യനുകൾക്കുട്ടിടായു്! പത്തതായാലും മനഷ്യനു കൈവിട്ടവാൻ സക്കടം? ഭോക്തവിലുണ്ടായ ഏതൊന്നും നശിക്കുന്നതുനേ. കാരാനും കാരോ നാളിലും പഴകിയും നശിച്ചുമാനുിരിക്കുന്നതു്. പഴയതു് നശിച്ചതു്. കളിത്തു അവിടെ പുതിയ മുണ്ടാക്കുവാൻ ഇടമോഴിച്ചു കൊടുക്കുകയാണു് മനഷ്യൻറെ ‘ഉദ്ധോഗം’; അതു അവൻ ശരിക്കു ചെയ്യുന്നില്ല. പഴ

ഇംഗ്ലീഷുമെല്ലാം പുതിയതിന്റെ വളർച്ചപ്പീശകൾ. അദ്ദേഹം വിട്ടുകാട്ടക്കാതെ, മനസ്സും അവായയ്ക്ക് പ്രിടിച്ചുനിൽക്കുന്നു. മനസ്സുന്നീരും അതു ഭർവ്വത്തി ഇന്ന നമ്മുക്കു സ്വീത കാണാം. പഴയതിനെന്നെങ്ങും അവും തന്റെ അക്കാത്മക നിംഫും വെക്കുന്നു. നിംഫു തന്മായി യാതാനും അവൻ വിട്ടുകളിയ്ക്കുന്നില്ല. മനസ്സുന്നേന്നുപോലെ മനസ്സുനിന്നിതമായവയും പഴക്കം കൊണ്ടു ചുറ്റുന്നവയാണ്. അദ്ദേഹം പഴക്കിച്ചുത്തു എത്രയെത്ര അതുമിത്രമാക്കുമാണ്. ഇന്നു മനസ്സും മുഖകു പിടിച്ചുനില്ക്കുന്നതു! അതെല്ലാം കഴുകുള്ള താണും. കഴുകുന്നു ഉദ്ദേശഗതിൽ മനസ്സും കൈയേറിയിരിക്കുന്നു. ഏന്നിട്ടും, കഴുകുന്നു മനസ്സും. പക! ഗകാരത്തിനും അവന്തുക്കണ്ണംപാൽ മനസ്സു കൊണ്ട വാക്കും! അന്യുടെ, മനസ്സു!

എന്നാൽ ഈ ത്രംഗമനങ്ങുന്നന്റെ കെട്ടുപു വല്ലതു മുണ്ടോ കഴുകുനെ കേൾക്കപ്പെട്ടിക്കുന്നു! മനസ്സുഭരാക്കുയും അവനു ഭൂമിയിൽ വള്ളുന്ന ഒരു വക വള്ളിയില്ലാക്കായുകളാണും—ഉത്തരണ്ടും വള്ളുന്ന കായകൾ. പുതുരാഗത്തിനേൽക്കും സ്ഥിതിചെയ്യുകൊണ്ടും അവൻ തന്റെ ഭൂമിയിലെ ഈ കായകളുള്ളാം ദിവാനുനു ദന്തങ്ങൾ നാണ്ടും പച്ചപ്പെട്ടയാനാം അവനു ഒച്ചിച്ചില്ല. നല്ലവള്ളും പഴക്കുന്നു. നേരുപ്പുംപോലെ തൊല്പി കരീഞ്ഞവോളം പഴക്കുന്നും. ഒഴുക്കു പീണതിൽപ്പീനു, മണ്ണമുടി നേരു കൂടിയും. ഒഴുപ്പുംചു കിട്ടിയാൽ അധികം മധുരമായി ആ പ്രയത്തിൽ തന്റെ ഭൂമിയിൽ എവിടെയെല്ലാം

കായ പഴുക്കിടക്കന്നോ അതൊക്കെ അവൻ എം ട്രാൻസ് സാപ്പിട്ടും. മനഷ്യരിലെ റാജാക്കന്നാർക്കുള്ളും എത്രയോ വലിയ ഭൂപരമിശ്വാസവൻ. ‘പറമ്പിക്കുള്ള’ തത്തിന്റെ കൊട്ടരുടും ഇത് വാണിക്കാണ്ട് അവൻ ഈ കൊച്ചിരാജ്യം മുൻവൻ അന്തിന്നിനം നോക്കുന്നണ്ടു് മല പും മലമേൽ അവൻ ലാത്തിരക്കാണ്ട്, മാപ്പിളലഹള കാലത്രാ പച്ചയിൽ തല്ലിനക്കാഴിക്കയുണ്ടായ ആ പി ഞുകായകളും പ്ലാം കാരണം പോലും വിട്ടാതെ കണ്ണി കുണ്ടു്. നാലുപാടും തുരപ്പറ്റും മധ്യത്രും അതിലെയിക്കും വിസ്തീർണ്ണമുള്ളതാണു് അവന്റെ ആദ്ധ്യമീ. മറ്റൊക്കുള്ളും, ആ മുഗ്ഗങ്ങളും ഈ മന്ദിരങ്ങൾക്കും അവനെന്നതും മുഖ്യം. നാം നമ്മുടെ കാശ്ചൈത്യാദിയും കാണാനു കൂടിക്കും താഴെയായിട്ടാണു് അവൻ നൃത്യം കാണാനുത്തരം ചുരുക്കവെച്ചു പരക്കുന്ന പഴക്കക്കുണ്ടും വിമര്ശന വാഹനമുണ്ടായ മനഷ്യരു കാണുന്നും അവനു തോന്നുന്നതു്. യുറേപ്പുന്നയുലുകളും സ്പിററും സ്റ്റല്ലും പച്ചതാത്തിനേൽക്കു പറന്നുകൊണ്ടു്, ഈ മനഷ്യൻ ചെങ്കു കൊള്ളുയും കൊല്ലുമൊക്കെയും അ വൻ കണ്ണികുണ്ടു്. അവനും ആക്കാരത്തിനായ കൂടു മല ഞാറം പൂവിലും പീഡ്യിലും മുട്ടറും കൂട്ടം കൂട്ടായി ഉതിന്നംവീഴുന്നതുകുണ്ടു് അവൻ എത്ര വിശ്വാസിച്ചിരി ക്കാം. അവനു ചെങ്കൊട്ടയിൽനിന്നു പാലക്കാട്ടിലെ വത്തമാനം അരിഃയണമക്കിൽ എത്രാറും മണിക്കൂർ നേരത്തെയാത്രമതി. അപ്പുമീക്കംമുണ്ടെങ്കെ അവനു വി

ടീം വന്നചേരാം. മേലുമാറ്റത്തിന്റെ ഉപരീതിലെ
തതിൽ കൂടിയാണ് അവക്കുന്ന സദ്വാരം. പുറപ്പാടിൽ
അവൻ കന്ന ഉയരുന്നവാഴക്ക്. നാട്ടകൾ പലതും കൂ
നകഴിച്ചിം. നമ്മകൾ എറുപ്പിന്തുട്ടതിലെന്നും പറ
യുന്ന ആ തലയാളിയെപോലെ അവനു നമ്മുടെ രാ
ജാക്കുന്നാക്കം പ്രത്യക്കൊഞ്ചമൊക്കെ നിസ്സാരം. അതു
ഉംകൂട്ടനായ അവൻ നമ്മക്കിരു നിതിഷ്ടനായതെ
ഒറിനു? അവനുള്ളേഖനത്തോളം രാജുവിസ്തിയിലേണ്ട
കിലും അവനെന്നക്കാരിൽ തന്നുപറയായ സീറോവും
ശ്രദ്ധാളം. പ്രാഭവമില്ലകിലും അവനേക്കും വീഴ്ചവാ
നായ സപ്പും, മനഷ്യന്റെ വിദേശത്തെ അർഹക്കൾ
നാവരായതു അബദ്ധിക്കു തുട്ടവും കൊണ്ടാണെന്നു
പറയാംബാധികാരം. എന്നാൽ, കഴുകനെ മനഷ്യൻ
നാട്ടുകടത്തിയിരിക്കുന്നതു എന്നതിനു? വാസ്തവത്തിൽ
മനഷ്യനാളം വന്നുനയം കൂടുതലും. മരുരത്താം
ജീവിക്കുമെല്ലാം. അതുകൊണ്ട് ദൈഡാത്തിട്ടാണ്. കഴുകൻ
കാടേറിയതു്. പുജുസ്ഥാനത്തെ പരിചരസിക്കുന്നവ
നാണ് ഈ മനഷ്യൻ എന്ന കഴുകനാറിയാം ഹിസ
എംബസ്റ്റപ്പുംലൂപ്പാതമനഷ്യനിൽ വേദരായോന്മിപ്പേ
നു ആജ്ഞവമതികളായ പക്ഷിത്തിനാം കല്ലേല്ലാം ധരി
ച്ചിട്ടണ്ടു്. മനഷ്യന്റെ ആ സഭരാദരങ്ങളും, അവയു
ടേയും മനഷ്യന്റെയും പിതാക്കഹൻ കരാർത്തനെന്നയാ
രിക്കുന്നിട്ടു്, ആ പിതംക്കഹൻ മുമ്പിൽ വെച്ചുതനെ
മനഷ്യൻ എത്രയെത്രയാണ് വാദിക്കുന്നതും ഹിസി
ക്കുന്നതും! ഉപകാരം പെയ്യുന്നവരോടു് അവനു അര

പൂണ്ട്. ബലവീച്ചുദിഡിവൃഗ്രണങ്ങൾ കാണുന്നേട
തു' അവനു കെടുവു'! തന്റെ മുഖത്തു നോക്കീ തുളി
ചുക്കട്ടി വാലാട്ടനതിലും തനാരകക്കട്ടത്തു ഭജിക്കവാൻ
കിട്ടിയതിലും അവൻറെ മനസ്സു' അല്ലോ കാടിയാൽ
അതിനെന്നാണവൻ ദേഹമുറ്റമെന്ന പറയുന്നതു' അംഗോ,
എത്രേഖാരമായ മനസ്സാണ' മനഷ്യനേരത്തു'!

III

'സത്യവും അഹിംസയും' എന്നു' ആവാരുന്ന പ
റയുന്നോഴക്കം സ്വത്തം ശിഷ്യനാർ പ്രോലുമണ്ഡിംഗം
വെച്ചുന്ന ! പക്ഷെ, 'സത്യവും അഹിംസയും' എന്നു
തിന്നപകരം, 'ആശ്രംജവിഭും ആനുശംസ്യവും' എന്നാക്കീ
യാൽ ഇതുയണാവില്ല ആളുകൾക്കു സംഭവമെന്നു
തോന്നുന്നു. സത്യത്തിലേ വർത്തിക്കാവുവാവനു ഉപദേശ
ശിച്ചുംതു, ലോകം മുഴിവൻ അസത്യമല്ലായോ എന്നു
ചൊംഭിച്ചുക്കം. ധർമ്മസ്ഥാനത്തെന്ന ശാസിച്ചാൽ, ഹിം
സക്രിംബം ജീവിതമുണ്ടോ എന്നു വാദമുണ്ടാക്കം. വി
ഷയം ഭർഗ്ഗമാണണക്കിൽ മനഷ്യൻ അതിനെ വെ
രംവരകക്കംകാണ്ടു കലക്കിവിട്ടു വിജയമന്ത്രനാക്ക
സാധാരണമാണു'. സത്യവും അഹിംസയും ഇന്നതെത്തു
മനാശ്ചമനസ്സിനു അതു സുഗമമല്ല. അതുകൊണ്ടു' അ
വയുടെ സ്ഥാനത്തു ആശ്രംജവത്തെയും ആനുശംസ്യത്തെ
യും പ്രവേശിപ്പിക്കുകയാണു' നല്ലതെന്നു തോന്നുന്നു.
എതാരാ കാച്ചുവും ഗോക്കരിക്കു ചെയ്യുകയെന്നതംണു

ആജ്ഞവം. രൂഹംസമായ ധാരതാങ്ക കമ്മ്വും ചെജ്ഞാതി രീക്കന്നതും ആ പുരാണപ്രധാനം മനസാ വാചാ കമ്മ ണാ ഹോരവുത്തിക്കടാതെ എൻപ്പോഴിനും നേർവ്വഴിക്കു ജീ വിതം ധാരിക്കുന്നവനിൽ ആജ്ഞവവും ആ പുരാണപ്രധാ മുണ്ടും തുണ്ടരം ജീവിതാ അദ്ദതാതതതാജണനാ ആക്കം ചെളിയിൽ കടന്ന വാദിക്കുവാൻ സാഹ സമുണ്ഡാക്കന തല്ല. ആർജ്ജവദത്താട്ടം ആ പുരാണപ്രഭതാട്ടം ക്രൂരിയാണ് ജീവിതം വേണ്ടെത്തന്ന മനഷ്യരവത്രം സഹി തായ്ക്കും. ഏന്നാൽ കളിച്ചും മരിച്ചും കൊണ്ടല്ലേയോ മനഷ്യാന്തര വിചാരകമ്മദാളല്ലാബന്നനു അവൻത നീനു അവാന്നരയാനു നോക്കേടു. അവൻ ദണ്ഡനീതി ഒന്നേടിച്ചും ഹോരകമ്മദാളിൽ അതു കളിംബാറില്ലെ കുംഭം, അവശൻന മനസ്സും പരപീഡിനത്തിലല്ലേയോ എൻപ്പോഴിനും സുഖലാഭം കാണാനെത്തന്ന അവൻ തന്ന തത്താനൊന്നു നോക്കേടു. അന്തുംനും അപഹരിക്കുവാൻ അവശന അടിച്ചുമത്തുന്നതിനും കൊടാക്കാനെത അന്തി ചൗഞ്ഞപുരാണപ്രതാട്ടം, കളിച്ചും വളവുംകൂടാതെന്നുപയ മ്മാന്നതു നേർവ്വഴിക്കുതുന്ന നിച്ചുറിക്കുമാരായി അ ദൈനന ആജ്ഞവദത്താട്ടം, മനഷ്യൻ വർത്തിക്കുന്നതാ യാൽ അവൻസപാതസ്ത്രുലാഭത്തിനും അവന്നനാണും. വി ചാരകമ്മദാളിൽ ആജ്ഞവമിച്ചുണ്ടുകൊണ്ടാണും മന ස്വാന്നപ്പോഴിനും ഭീതനാവേണ്ടിവരുന്നതും. കളിച്ചും തിരിവുമുള്ളതിനാലല്ലാം പേടിയമുള്ളതാണേല്ലാം. മനഷ്യൻ ആജ്ഞവാതെ വാട്ടും മുഖശരായാൽ ഭയത്തിൽ ചെന്നമ നുണ്ണനു ഭയാതിതനും അധികാരിയുള്ളൂ. ധീരത

യാഥം വിജയത്തിന്റെ ശ്രദ്ധാരമെങ്കിൽ, വിജയചും ശാം മഹാപുന്ന വേഖത്തേക്കിൽ, അവൻറെ മനസ്സിൽ കളിവും വളവും അങ്ഗേഷിം ഇല്ലാതാവെട്ട്. സ്വന്തമുണ്ടാക്കി ലോഭമൊരു പദ്ധതിയും അവൻ തെരിവേം ചൊണ്ടാണ്. ഇല്ലെങ്കിലും അവൻ ദ്രോഗാക്ഷരങ്ങൾക്ക് അധീനന്നായി ചെന്തുന്നായിരുന്നു. സ്വന്തം യഥാർത്ഥത്തിന്റെ നിശ്ചയം സ്വന്തമാക്കി അവൻ നേരുവശിക്കുന്ന നേരത്തുകൊടു ചെയ്യുന്നത്. എന്നാൽ, ആ നിർബന്ധന ആരംഭം തന്നെ സ്വത്താണ്. അപ്രകാരം തന്നെ, ആ മഹാശ്രദ്ധയും അവൻ അവനിൽ തന്നെ കാണം. സ്വന്താജ്ഞം യഥാർത്ഥ ഫലാർക്കമുണ്ടും അചരിക്കാതെ, അല്ലെങ്കിലും പോലും പരപീഡ്യന്തത്തിൽ മനസ്സുചെല്ലാതെ ജീവിന്തെത്ത നാശകാമകിൽ സ്വജനാക്കപ്പക്കമായ സൗഖ്യവും സൗഖ്യവും അതിനുണ്ടാകും. മഹാപുന്ന മഹാസ്താന നിരോധിച്ചിരിക്കുന്ന കമതിലാണ് ഫലാർവ്വത്തി. അതിനെ കൈത്തുകളിലും മാത്രമേ ഫലപാരാബാം അവൻ കാണാകയില്ല. ആ മഹാശ്രദ്ധ ദ്രതാടു ഫലാക്കെത്ത നോക്കിയാൽ എങ്കിം ഏതില്ലോ അവൻ ആനന്ദം ഉജീക്കമാരാകും. അതുതന്നെയാണ് സ്വന്താജ്ഞം. അ മഹാശ്രദ്ധയും മഹാസ്താന ശാന്തിയും അവനാം ഇംജീവിതം കേവലം ലീലയാണ്. എത്തോടു പീഡയും അവനില്ലത്തിയാൽ കെട്ടകയേ ഇല്ലാതെ. അവനാവെട്ട്, എങ്കുമേതിലും സ്നേഹശക്തിയാൽ പ്രശ്വരിക്കയുമാവാം. താന്ത്രന്നെയാണ് തന്നെ

ബന്ധവെന്നും, താൻതന്നെയാണ് തന്റെ ശത്രുവെന്നും
ശരവാൻ പറഞ്ഞിട്ടില്ലോ? തന്റെ മനസ്സിൽനിന്ന
നൃശംസത്പര ശ്രമാധാരാൽ അവനു ലോകത്തെത്തും
അങ്ങിനെതന്നെ കാണാം. പരപീഡനത്തിൽനിന്നും-
അങ്ങാട്ടുള്ളതിലാല്ലെങ്കിൽ ഇങ്ങാട്ടുള്ളതിലപ്പീഡിലും
ചഴിയുകയാണല്ലോ മനഷ്യനുവേണ്ടതും. അതിനു
അവൻ ചെയ്യുന്നതോ? പിന്നേയും, പിന്നേയും പറ
ദോഹം. ഒഹാരവുത്തിക്കൈ വല്ലതും. ചെരാതും, സ്ഥാപ്തവും
സാസ്ത്രാധികാരി മനസ്സിൽ സ്വർഗ്ഗ വിളിച്ചുകൊ
ണ്ടിരിക്കുന്ന മനഷ്യൻ ആ ഒഹാരവുത്തിക്കൈയിൽനിന്നു
ചഴിയുന്നതിനു വേറെയാംരയക്കിലും. ആക്കഷപിച്ചു
കൊണ്ടെങ്കിലും ജീവിതം നശിപ്പിക്കുന്നു. തനിക്കുള്ളതു പരവ
ശ്രമാധാരാൽ, നൃശംസകമ്മം. കൊണ്ടു അതിനനു വീണേട്ട്
ക്ഷേമമനു കയറ്റുന്നതു വെറും വ്യാമോധമാണും. നൃശം
സതകാണ്ട നൃശംസതയ്ക്ക് പുലിയല്ലാതെ ക്ഷയമാണോ?
ഉണ്ടാക്കുക? നൃശംസതയ്ക്ക് അപ്പുറമാണുസ്പാരാജ്യമെങ്കിൽ
നൃശംസതയിൽനിന്നു വിമോചനമാണു മനഷ്യനു വേ
ണ്ടതെങ്കിൽ, അവന്റെ മനസ്സു എത്തരം കരിനകമുണ്ട്
തതിലും. ചാടാതിരിക്കുന്നു. നൃശംസതയെ അവൻ എപ്പോഴും
പ്രോഴിം തജ്ജീകയല്ലാതെ, കരിക്കലും, കൊള്ളുത്തതും.
തനിക്കുള്ളതു ഇല്ലാതാക്കുന്നതു ആത്മദോഷം കൊണ്ടാണെന്നു
അവൻ എപ്പോഴും കാക്കണം. ആ ദോഷം നീങ്ങിയാൽ,
തനിക്കുള്ളതെല്ലാം തന്നിൽതന്നെ അവൻകാണം. ത
ന്റെ മനസ്സിൽ ആ നൃശംസ്യത്തന്നിരയ്ക്കുവണ്ണു അവൻ

ആമിച്ചാൽ മതി. അതിൽനിന്നു സ്വപ്നസ്വരാജ്യം തീ
രയാക്കം. ഏന്നാൽ, ഒക്കെക്കട്ടി അടങ്കിയിരിക്കുകയെ
നാല്പു ആറു ശാസ്ത്രമനം പറഞ്ഞേതുക്കാം. കത്തവ
കമ്മാസപ്പാനത്തുവിജയത്തിലേക്കു ചെലുത്തുന്നു
ദീപമാണെന്തു^५ ധമ്മാചാരാന്തരത പ്രകാശമാനമാക്ക
നുത്തു^६ അതാണു^७. സ്വപ്നമുതമില്ലാത്ത ഇടത്തു ആ
ഉശംസ്യത്തിനു കാണ്റ്റമില്ല. ധന്തപമതിക്ക് ആ
ജിവഭേദാദ ധീരാത്മാവായി സംഘരിച്ച വരപൊ
ധനത്തിൽനിന്നു വിമുക്തനാകവാൻ ദ്വാരപ്രതനായി
ഉത്സാഹരിക്കുവന്നാളുള്ള വിജയാഘ്യമാണു^८ ആ
ഉശംസ്യം.

